

I. DISPOSICIÓN XERAIS

MINISTERIO DE EDUCACIÓN, CULTURA E DEPORTE

- 15367** *Real decreto 1041/2017, do 22 de decembro, polo que se fixan as exigencias mínimas do nivel básico para efectos de certificación, se establece o currículo básico dos niveis Intermedio B1, Intermedio B2, Avanzado C1, e Avanzado C2, das ensinanzas de idiomas de réxime especial reguladas pola Lei orgánica 2/2006, do 3 de maio, de educación, e se establecen as equivalencias entre as ensinanzas de idiomas de réxime especial reguladas en diversos plans de estudos e as deste real decreto.*

A Lei orgánica 2/2006, do 3 de maio, de educación, foi modificada pola Lei orgánica 8/2013, do 9 de decembro, para a mellora da calidade educativa nalgúns aspectos concernentes ás ensinanzas de idiomas de réxime especial. Así, no seu artigo 59.1, a Lei orgánica 2/2006, do 3 de maio, establece que estas ensinanzas se organizan nos niveis básico, intermedio e avanzado e que os ditos niveis se corresponderán, respectivamente, cos niveis A, B e C do Marco común europeo de referencia para as linguas, que se subdividen, pola súa vez, nos niveis A1, A2, B1, B2, C1 e C2. Igualmente, no artigo 62.1 da Lei orgánica 2/2006, do 3 de maio, establécese que o Goberno determinará, logo de consulta ás comunidades autónomas, as equivalencias entre os títulos das ensinanzas de idiomas e o resto dos títulos das ensinanzas do sistema educativo.

En consonancia co disposto nos artigos 6 bis.1.e) e 6 bis.3 da Lei orgánica 2/2006, do 3 de maio, corresponde ao Goberno o deseño do currículo básico, en relación cos obxectivos, competencias, contidos e criterios de avaliación das ensinanzas de idiomas, co fin de asegurar unha formación común e o carácter oficial e a validez en todo o territorio nacional das titulacións a que se refire a dita lei orgánica. O artigo 59.1 establece que as ensinanzas do nivel básico terán as características e a organización que as administracións educativas determinen, e o artigo 60.1 establece que as ensinanzas de idiomas correspondentes aos niveis intermedio e avanzado serán impartidas nas escolas oficiais de idiomas. Por último, de acordo co previsto no artigo 61.1, na definición do currículo básico das distintas linguas deben determinarse os efectos dos certificados acreditativos da superación das exigencias académicas correspondentes.

Por isto, procede agora fixar as exigencias mínimas do nivel básico para efectos de certificación e o currículo básico dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 dos idiomas impartidos nas escolas oficiais de idiomas, así como establecer as equivalencias entre as ensinanzas de idiomas de réxime especial reguladas en diversos plans de estudos e as deste real decreto e, en consecuencia, derogar o Real decreto 1629/2006, do 29 de decembro, polo que se fixan os aspectos básicos do currículo das ensinanzas de idiomas de réxime especial reguladas pola Lei orgánica 2/2006, do 3 de maio, de educación.

Este real decreto ten carácter de norma básica, a excepción do seu artigo 6.5, e dítase ao abeiro do artigo 149.1.30.^a da Constitución, que atribúe ao Estado a competencia exclusiva para o desenvolvemento do artigo 27 da Constitución, co fin de garantir o cumprimento das obrigacións dos poderes públicos nesta materia. De acordo coa xurisprudencia do Tribunal Constitucional, é posible a intervención excepcional do regulamento na delimitación do básico, entre outros supostos, cando a utilización do regulamento resulte xustificada polo carácter marcadamente técnico da materia.

Este real decreto axústase aos principios de boa regulación contidos no artigo 129 da Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas, xa que este cumpre estritamente o mandato establecido na lei e non existe ningunha alternativa reguladora menos restritiva de dereitos, resulta coherente co

ordenamento xurídico e permite unha xestión máis eficiente dos recursos públicos. Ademais, no procedemento de elaboración da norma, os seus potenciais destinatarios tiveron a posibilidade de facer achegas e emitir a súa opinión a través do trámite de información pública regulado no artigo 133.2 da citada Lei 39/2015.

No proceso de elaboración deste real decreto foron consultadas as comunidades autónomas no seo da Conferencia de Educación, emitiu ditame o Consello Escolar do Estado e emitiu informe o Ministerio da Presidencia e para as Administracións Territoriais.

Na súa virtude, por proposta da persoa titular do Ministerio de Educación, Cultura e Deporte, de acordo co Consello de Estado e logo de deliberación do Consello de Ministros na súa reunión do día 22 de decembro de 2017,

DISPOÑO:

CAPÍTULO I

Disposicións xerais

Artigo 1. *Obxecto.*

1. Este real decreto ten por obxecto fixar as exigencias mínimas do nivel básico para efectos de certificación e establecer o currículo básico, en relación cos obxectivos, competencias, contidos e criterios de avaliación, dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 dos idiomas alemán, árabe, chinés, coreano, danés, finés, francés, grego, inglés, irlandés, italiano, xaponés, neerlandés, polaco, portugués, romanés, ruso, sueco, linguas cooficiais das comunidades autónomas e español como lingua estranxeira, das ensinanzas de idiomas de réxime especial.

2. Así mesmo, este real decreto ten por obxecto establecer os efectos dos certificados acreditativos da superación das exigencias académicas establecidas para os niveis básico, intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2, así como determinar os requisitos mínimos da documentación académica necesaria para garantir a mobilidade do alumnado respectivo.

3. Este real decreto ten por obxecto, finalmente, establecer as equivalencias entre as ensinanzas reguladas por el e as reguladas polo Real decreto 967/1988, do 2 de setembro, sobre ordenación das ensinanzas correspondentes ao primeiro nivel das ensinanzas especializadas de idiomas; o Real decreto 944/2003, do 18 de xullo, polo que se establece a estrutura das ensinanzas de idiomas de réxime especial reguladas pola Lei orgánica 10/2002, do 23 de decembro, de calidade da educación, e o Real decreto 1629/2006, do 29 de decembro, polo que se fixan os aspectos básicos do currículo das ensinanzas de idiomas de réxime especial reguladas pola Lei orgánica 2/2006, do 3 de maio, de educación.

O réxime de equivalencias entre as ensinanzas reguladas por este real decreto e as reguladas polo Real decreto 967/1988, do 2 de setembro; o Real decreto 944/2003, do 18 de xullo, e o Real decreto 1629/2006, do 29 de decembro, é o que se especifica no anexo II.

Artigo 2. *Acceso ás ensinanzas de idiomas.*

1. Para acceder ás ensinanzas de idiomas será requisito imprescindible ter dezaseis anos feitos no ano en que se comecen os estudos. Poderán acceder, así mesmo, os maiores de catorce anos para seguir as ensinanzas dun idioma distinto do cursado na educación secundaria obrigatoria como primeira lingua estranxeira.

2. Os certificados acreditativos de ter adquirido as competencias propias dos niveis básico A2, intermedio B1, intermedio B2 e avanzado C1 das ensinanzas reguladas por este real decreto, nas súas distintas modalidades (de competencia xeral ou de competencias parciais por actividades de lingua), permitirán o acceso, respectivamente,

ás ensinanzas de nivel intermedio B1, de nivel intermedio B2, de nivel avanzado C1 e de nivel avanzado C2 do idioma e modalidade correspondentes, en todo o territorio nacional.

3. Os diplomas de español como lingua estranxeira (DELE) dos niveis A1, A2, B1, B2 e C1 regulados no Real decreto 1137/2002, do 31 de outubro, polo que se regulan os diplomas de español como lingua estranxeira (DELE, permitirán o acceso, respectivamente, ás ensinanzas de réxime especial de español como lingua estranxeira dos niveis básico A2, intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2.

4. Sen prexuízo do disposto nos números anteriores, as administracións educativas regularán as condicións en que poidan acceder ás ensinanzas de calquera curso dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 dun idioma aqueles que acrediten o dominio das competencias requiridas no dito idioma segundo os procedementos que establezan as administracións educativas.

Artigo 3. *Traslado de centro.*

1. O alumno que se traslade a outro centro sen ter concluído o curso académico deberá presentar unha certificación académica expedida polo centro de orixe, o cal remitirá ao centro de destino, por petición deste, o expediente académico do alumno. A matriculación considerarase definitiva a partir da recepción do expediente académico por parte do centro de destino xunto coa comunicación de traslado.

2. Co fin de garantir a mobilidade do alumnado entre as distintas comunidades autónomas, as administracións educativas regularán as condicións dos traslados de centro, ao menos, no que respecta á determinación das prazas vacantes nos centros, a incorporación do alumno que se traslada ao curso pertinente e o pagamento das taxas e prezos públicos establecidos.

CAPÍTULO II

Nivel básico

Artigo 4. *Ensinanzas e certificación de nivel básico.*

1. As ensinanzas de nivel básico dos idiomas a que se refire o artigo 1.1 terán as características e a organización que as administracións educativas determinen.

2. Na determinación do currículo das ensinanzas de nivel básico e na regulación dos correspondentes certificados acreditativos de ter superado as exixencias académicas establecidas para o dito nivel, as administracións educativas terán como referencia as competencias propias do nivel A do Marco común europeo de referencia para as linguas, que se subdivide nos niveis A1 e A2.

3. Os certificados acreditativos de nivel básico expedidos polas administracións educativas producirán efecto en todo o territorio nacional. Os certificados do nivel básico A2 permitirán o acceso ás ensinanzas do nivel intermedio B1 do idioma para o cal fosen expedidos.

4. As administracións educativas determinarán a valoración dos certificados de nivel básico nos procedementos de recoñecemento de méritos que xestionen.

5. Os certificados de nivel básico A1 e de nivel básico A2 valerán para acreditar competencias en idiomas, propias deses niveis, nos procedementos que, para tales efectos, establezan as administracións públicas ou outros organismos públicos.

6. Os certificados das ensinanzas de réxime especial de nivel básico A1 e de nivel básico A2 de español como lingua estranxeira e os diplomas de español como lingua estranxeira (DELE) de nivel A1 e de nivel A2 serán, respectivamente, equivalentes para todos os efectos nos procedementos que establezan as administracións públicas ou outros organismos públicos en que se deban acreditar competencias no dito idioma aos mencionados niveis.

7. Os certificados de nivel básico deberán incluír, como mínimo, os datos seguintes: órgano que o expide, datos do alumno (nome e apelidos; DNI ou NIE ou, na súa falta,

número de pasaporte; data e lugar de nacemento), idioma e nivel (básico), nivel do Marco común europeo de referencia para as linguas (A1 ou A2), e data de expedición.

CAPÍTULO III

Niveis intermedio e avanzado

Artigo 5. *Currículo dos niveis intermedio e avanzado.*

1. O currículo básico dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 é o que se inclúe no anexo I.

2. As administracións educativas establecerán os currículos respectivos, dos cales deberá formar parte, en todo caso, o currículo básico fixado neste real decreto.

Artigo 6. *Ordenación dos niveis intermedio e avanzado.*

1. As ensinanzas de nivel intermedio, que se corresponden co nivel B do Marco común europeo de referencia para as linguas, subdivídense nos niveis intermedio B1 e intermedio B2. As ensinanzas de nivel avanzado, que se corresponden co nivel C do Marco común europeo de referencia para as linguas, subdivídense nos niveis avanzado C1 e avanzado C2.

2. As administracións educativas poderán organizar as ensinanzas dos niveis intermedio e avanzado en tres cursos como mínimo e en catro como máximo, para cada nivel no seu conxunto, nos termos que aquelas determinen, segundo as peculiaridades de cada idioma, coas seguintes particularidades:

a) O límite máximo de catro cursos poderá ampliarse nun curso máis no caso dos idiomas árabe, chinés, coreano, xaponés e ruso.

b) O límite mínimo de tres cursos poderá reducirse un curso no caso de español como lingua estranxeira e daquelas linguas que teñen o carácter de lingua cooficial en virtude do disposto na Constitución española e nos estatutos de autonomía das respectivas comunidades autónomas.

3. As administracións educativas poderán organizar as ensinanzas dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 en cursos de competencia xeral, que inclúe as actividades de comprensión de textos orais e escritos, de produción e coprodución de textos orais e escritos, e de mediación para cada nivel, ou por competencias parciais correspondentes a unha ou máis das ditas actividades de lingua.

4. Para superar os niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2, os alumnos disporán dun número máximo de anos equivalente ao dobre dos que se ordenen para o idioma e nivel correspondentes.

5. De acordo co que establezan as administracións educativas, as escolas oficiais de idiomas poderán impartir cursos dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 para a actualización, perfeccionamento e especialización de competencias en idiomas dirixidos ao profesorado e outros colectivos profesionais e, en xeral, a persoas adultas con necesidades específicas de aprendizaxe de idiomas.

Artigo 7. *Certificación dos niveis intermedio e avanzado.*

1. Seguindo as recomendacións do Consello de Europa sobre o fomento do plurilingüismo, poderanse diversificar as modalidades de certificación dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2. Ademais da certificación de competencia xeral, que incluírá as actividades de comprensión de textos orais e escritos, de produción e coprodución de textos orais e escritos, e de mediación para cada nivel, poderanse certificar, igualmente, competencias parciais correspondentes a unha ou máis das ditas actividades de lingua. En todos os casos os certificados terán carácter oficial e validez en todo o territorio nacional.

2. Para obter os certificados dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 será necesaria a superación dunhas probas específicas de certificación.

3. As administracións educativas regularán a organización das probas de certificación, que se elaborarán, administrarán e avaliarán segundo uns estándares que garantan a súa validez, fiabilidade, viabilidade, equidade, transparencia e impacto positivo, así como o dereito do alumnado a ser avaliado con plena obxectividade. O Goberno, logo de consulta coas comunidades autónomas, establecerá os principios básicos comúns de avaliación co fin de garantir o cumprimento dos requisitos de calidade mencionados.

4. As administracións educativas organizarán, ao menos, unha convocatoria anual de probas para a obtención dos certificados de competencia xeral dos niveis e idiomas impartidos nas escolas oficiais de idiomas no seu ámbito de xestión.

5. Corresponde ao profesorado das escolas oficiais de idiomas, nos termos que establezan as respectivas administracións educativas, a elaboración, administración e avaliación das probas para a obtención dos certificados dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2.

6. No deseño e na avaliación das probas de certificación tomaranse como referencia os obxectivos, as competencias, os contidos e os criterios de avaliación establecidos para cada nivel e actividade de lingua nos currículos que establezan as administracións educativas para cada un dos idiomas a que se refire o artigo 1.1, currículos que deberán incluír, en todo caso, o currículo básico fixado no anexo I deste real decreto para os respectivos niveis.

7. No caso do alumnado con discapacidade, o deseño, a administración e a avaliación das probas para a obtención dos certificados deberán basearse nos principios de igualdade de oportunidades, non discriminación, accesibilidade universal e compensación de desvantaxes. Os procedementos de avaliación conterán as medidas que resulten necesarias para a súa adaptación ás necesidades especiais deste alumnado.

8. Seguindo as recomendacións do Consello de Europa sobre o uso do Portfolio Europeo das Linguas, aos alumnos que non superen a totalidade das probas correspondentes ao certificado de competencia xeral dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 ou avanzado C2 as administracións educativas poderán expedir, por petición daqueles, unha certificación académica de ter alcanzado o grao de dominio requirido naquelas actividades de lingua que as probas respectivas avalíen, de acordo coas condicións que as administracións educativas determinen.

9. Os certificados dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 deberán incluír, como mínimo, os datos seguintes: denominación do certificado (na modalidade de certificación parcial, engadiranse a actividade ou actividades de lingua avaliadas), órgano que o expide, datos do alumno (nome e apelidos; DNI ou NIE ou, na súa falta, número de pasaporte; data e lugar de nacemento), idioma, nivel (intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 ou avanzado C2) e data de expedición.

10. As administracións educativas determinarán a valoración dos certificados dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 nos procedementos de recoñecemento de méritos que xestionen.

11. Os titulares dos certificados dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 ou avanzado C2 poderanse eximir das probas de competencias en idiomas que establezan as administracións públicas ou outros organismos públicos e que correspondan aos niveis de competencia consignados.

12. Os certificados de competencia xeral dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 de español como lingua estranxeira expedidos a través das escolas oficiais de idiomas e os diplomas de español como lingua estranxeira (DELE) dos niveis B1, B2, C1 e C2 serán, respectivamente, equivalentes para todos os efectos nos procedementos que establezan as administracións públicas ou outros organismos públicos nos cales se deban acreditar competencias no dito idioma aos mencionados niveis.

CAPÍTULO IV

Documentos de avaliaciónArtigo 8. *Documentos de avaliación.*

1. Os documentos oficiais que deben ser utilizados na avaliación para as ensinanzas de idiomas de réxime especial serán os seguintes: o expediente académico e as actas de cualificación.

2. Dos documentos indicados no número anterior, o expediente académico considerase o documento básico que garanta o traslado dos alumnos entre os distintos centros e deberá incluír os datos de identificación do centro e os datos persoais do alumno, os datos de matrícula -número, modalidade de ensino (presencial, semipresencial, libre ou a distancia), idioma, nivel (básico A1, básico A2, intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 ou avanzado C2), curso, modalidade de curso (competencia xeral ou por actividades de lingua) e ano académico- e as cualificacións obtidas.

3. O expediente académico recollerá información referida ao acceso directo a cursos e niveis, renuncia de matrícula, anulación de matrícula, se for o caso, superación do número de convocatorias establecido, traslado a outro centro e cambio de modalidade de ensino.

4. O expediente académico incluírá información sobre a proposta de expedición dos certificados do nivel correspondente.

5. No expediente académico farase constar a estrutura de niveis e cursos, así como o número mínimo de horas lectivas por curso, de acordo co que establecesen as distintas administracións educativas.

6. A custodia e o arquivamento dos expedientes académicos corresponden aos centros e realizaranse de acordo co procedemento que determinen as respectivas administracións educativas.

7. Os alumnos poderán solicitar certificación dos datos recollidos no seu expediente académico, que será asinado polo secretario do centro co visto e prace do seu director.

8. As actas de cualificación cubriranse ao finalizar cada un dos cursos de cada nivel. Estas actas incluírán a relación nominal de alumnos xunto coa cualificación do curso, de acordo co que determinen as administracións educativas, serán asinadas polos profesores do departamento didáctico correspondente e deberán contar co visto e prace do xefe do departamento.

9. As actas de cualificación para a certificación son os documentos oficiais de avaliación en que se consignarán as cualificacións obtidas polos alumnos nas probas de certificado dos niveis respectivos. Para cada convocatoria cubrirase unha acta por cada idioma, nivel e, se for o caso, modalidade (de competencia xeral ou por actividades de lingua). As actas incluírán a norma básica e a correspondente á Administración educativa en materia de certificación; a relación nominal dos alumnos matriculados para realizaren as probas de certificado; o nome do certificado; o ano académico; a data da convocatoria, así como as cualificacións obtidas polos alumnos. As actas serán cubertas e asinadas polo xefe do departamento respectivo e por todos os profesores que participaron no proceso de avaliación e cualificación das probas. En todos os casos se fará constar o visto e prace do director do centro. As cualificacións obtidas nas probas de certificación que se recollerán nestas actas expresaranse nos seguintes termos: apto ou non apto.

Disposición adicional única. *Correspondencia con outras ensinanzas.*

1. Segundo se establece no artigo 62.1 da Lei orgánica 2/2006, do 3 de maio, de educación, o Goberno determinará, logo de consulta ás comunidades autónomas, as equivalencias entre os títulos das ensinanzas de idiomas e o resto dos títulos das ensinanzas do sistema educativo.

2. Sen prexuízo do disposto no número anterior, as administracións educativas facilitarán a realización de probas homologadas para obter a certificación oficial do

coñecemento das linguas cursadas polo alumnado de educación secundaria e formación profesional.

Disposición derogatoria única. *Derrogación normativa.*

Queda derogado o Real decreto 1629/2006, do 29 de decembro, polo que se fixan os aspectos básicos do currículo das ensinanzas de idiomas de réxime especial reguladas pola Lei orgánica 2/2006, do 3 de maio, de educación, sen prexuízo de que sexa aplicable en función do que resulte do calendario de implantación establecido na disposición derradeira primeira.

Disposición derradeira primeira. *Calendario de implantación.*

1. Con carácter xeral, as ensinanzas dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 reguladas por este real decreto implantaranse no ano académico 2018-2019. As administracións educativas poderán, no ámbito das súas competencias, iniciar a implantación das ensinanzas dos mencionados niveis, así como das correspondentes ao nivel básico, no ano académico 2017-2018.

2. A incorporación do alumnado procedente das ensinanzas reguladas polo Real decreto 1629/2006, do 29 de decembro, farase de acordo co establecido no cadro de equivalencias do anexo II deste real decreto.

Disposición derradeira segunda. *Título competencial e carácter básico.*

Este real decreto ten o carácter de norma básica, a excepción do seu artigo 6.5, e dítase ao abeiro do artigo 149.1.30.^a da Constitución, que atribúe ao Estado a competencia exclusiva para o desenvolvemento do artigo 27 da Constitución, co fin de garantir o cumprimento das obrigacións dos poderes públicos nesta materia.

Disposición derradeira terceira. *Habilitación para o desenvolvemento regulamentario.*

Facúltase a persoa titular do Ministerio de Educación, Cultura e Deporte para ditar cantas disposicións requira a aplicación do disposto neste real decreto.

Disposición derradeira cuarta. *Entrada en vigor.*

Este real decreto entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no *Boletín Oficial del Estado*.

Dado en Madrid o 22 de decembro de 2017.

FELIPE R.

O ministro de Educación, Cultura e Deporte,
ÍÑIGO MÉNDEZ DE VIGO Y MONTOJO

ANEXO I

Currículo básico

Introdución

As ensinanzas de idiomas de réxime especial dos niveis intermedio e avanzado correspóndense, respectivamente, cos niveis B e C do Marco común europeo de referencia para as linguas, do Consello de Europa, que se subdividen, pola súa vez, nos niveis B1 e B2 e C1 e C2.

Desde a publicación do Marco en 2001, e co fin de procurar unha maior transparencia e coherencia no seu uso, o Consello de Europa desenvolveu e fomentou a extensión da descrición dos niveis comúns de referencia, é dicir, das actividades de lingua, das competencias requiridas para a realización das ditas actividades, e dos indicadores do grao de calidade con que os usuarios do idioma poñen en xogo as ditas competencias segundo lles demanden as tarefas que deben realizar no mundo real, nos ámbitos persoal, público, educativo ou académico, e ocupacional ou profesional.

O currículo básico dos niveis intermedio B1, intermedio B2, avanzado C1 e avanzado C2 incorpora este rico aparato descritivo e recolle, para cada nivel e actividade de lingua (comprensión de textos, orais e escritos; produción e coprodución de textos, orais e escritos, e mediación), o que o alumnado será quen de facer en diversos ámbitos e situacións (obxectivos), as competencias e contidos –coñecementos, destrezas e actitudes– que deberá adquirir e desenvolver para isto (competencias e contidos), e o grao de dominio con que poderá desenvolverse en cada actividade (criterios de avaliación).

Esta organización curricular responde, así mesmo, ao fin primordial a cuxa consecución se orientan as políticas europeas en materia de educación lingüística: o plurilingüismo como sinal de identidade da cidadanía europea e como factor de enriquecemento mutuo, integración e convivencia; de desenvolvemento persoal, académico e profesional, e de progreso social e económico. Así, o presente currículo básico, ao tempo que prové unha base común de actuación, está deseñado de maneira que a aprendizaxe, o ensino, a avaliación e a certificación poidan tanto organizarse con carácter xeral por niveis como articularse en perfís lingüísticos por actividades de lingua, ou competencias de diversos tipos, nos distintos idiomas e niveis, contribuíndo así á construción dun perfil plurilingüe e intercultural, segundo as necesidades diversas e cambiantes do alumnado ao longo da vida.

As ensinanzas de idiomas de réxime especial descritas neste currículo básico oriéntanse, por tanto, á formación de persoas adultas con necesidades específicas de aprendizaxe de idiomas, ao perfeccionamento de competencias nas diversas actividades de lingua, ao desenvolvemento de destrezas parciais nunha ou varias linguas, en idiomas para fins específicos, mediación ou outros, así como á formación do profesorado ou doutros colectivos profesionais, e, en xeral, a aquelas persoas que desexen obter un certificado oficial do seu nivel de competencia no uso do idioma.

Nivel intermedio B1

As ensinanzas de nivel intermedio B1 teñen por obxecto capacitar o alumnado para desenvolverse na maioría das situacións que poden xurdir cando viaxa por lugares en que se utiliza o idioma; no establecemento e mantemento de relacións persoais e sociais con usuarios doutras linguas, tanto cara a cara como a través de medios técnicos, e en contornos educativos e ocupacionais en que se producen sinxelos intercambios de carácter factual.

Para este fin, o alumnado deberá adquirir as competencias que lle permitan utilizar o idioma con certa flexibilidade, relativa facilidade e razoable corrección en situacións cotiás e menos habituais nos ámbitos persoal, público, educativo e ocupacional, para comprender, producir, coproducir e procesar textos orais e escritos breves ou de extensión media, nun

registro formal, informal ou neutro e nunha variedade estándar da lingua, que versen sobre asuntos persoais e cotiáns ou aspectos concretos de temas xerais, de actualidade ou de interese persoal, e que conteñan estruturas sinxelas e un repertorio léxico común non moi idiomático.

Unha vez adquiridas as competencias correspondentes ao nivel intermedio B1, o alumnado será quen de:

– Comprender o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes e as opinións e actitudes explícitas dos falantes en textos orais breves ou de extensión media, ben estruturados, claramente articulados a velocidade lenta ou media e transmitidos de viva voz ou por medios técnicos nunha variedade estándar da lingua, que traten de asuntos cotiáns ou coñecidos, ou sobre temas xerais, ou de actualidade, relacionados coas súas experiencias e intereses, e sempre que as condicións acústicas sexan boas, se poida volver escoitar o dito e se poidan confirmar algúns detalles.

– Producir e coproducir, tanto en comunicación cara a cara como a través de medios técnicos, textos orais breves ou de media extensión, ben organizados e adecuados ao contexto, sobre asuntos cotiáns, de carácter habitual ou de interese persoal, e desenvolverse cunha corrección e fluidez suficientes para manter a liña do discurso, cunha pronunciación claramente intelixible, aínda que ás veces resulten evidentes o acento estranxeiro, as pausas para realizar unha planificación sintáctica e léxica, ou reformular o dito ou corrixir erros cando o interlocutor indica que hai un problema e sexa necesaria certa cooperación daquel para manter a interacción.

– Comprender o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes e as opinións e actitudes explícitas do autor en textos escritos breves ou de media extensión, claros e ben organizados, en lingua estándar e sobre asuntos cotiáns, aspectos concretos de temas xerais, de carácter habitual, de actualidade ou de interese persoal.

– Producir e coproducir, independentemente do soporte, textos escritos breves ou de extensión media, sinxelos e claramente organizados, adecuados ao contexto (destinatario, situación e propósito comunicativo), sobre asuntos cotiáns, de carácter habitual ou de interese persoal, utilizando con razoable corrección un repertorio léxico e estrutural habitual relacionado coas situacións máis predicibles e os recursos básicos de cohesión textual, e respectando as convencións ortográficas e de puntuación fundamentais.

– Mediar entre falantes da lingua meta ou de distintas linguas en situacións de carácter habitual nas cales se producen sinxelos intercambios de información relacionados con asuntos cotiáns ou de interese persoal.

1. Actividades de comprensión de textos orais.

1.1. Obxectivos. Comprender con suficiente detalle anuncios e mensaxes que conteñan instrucións, indicacións ou outra información, dadas cara a cara ou por medios técnicos, relativas ao funcionamento de aparellos ou dispositivos de uso frecuente, á realización de actividades cotiás ou ao seguimento de normas de actuación e de seguridade nos ámbitos público, educativo e ocupacional.

Comprender a intención e o sentido xerais, e os aspectos importantes, de declaracións breves e articuladas con claridade, en linguaxe estándar e a velocidade normal (p.e. durante unha celebración privada ou unha cerimonia pública).

Comprender as ideas principais e os detalles relevantes de presentacións, charlas ou conferencias breves e sinxelas que versen sobre temas coñecidos, de interese persoal ou da propia especialidade, sempre que o discurso estea articulado de maneira clara e nunha variedade estándar da lingua.

Entender, en transaccións e xestións cotiás e menos habituais, a exposición dun problema ou a solicitude de información respecto dela (p. e. no caso dunha reclamación), sempre que se poida pedir confirmación sobre algúns detalles.

Comprender o sentido xeral, as ideas principais e os detalles relevantes dunha conversación ou discusión informal que ten lugar na súa presenza, sempre que o tema

resulte coñecido, e o discurso estea articulado con claridade e nunha variedade estándar da lingua.

Comprender, nunha conversación ou discusión informal en que participa, tanto de viva voz como por medios técnicos, descrições e narracións sobre asuntos prácticos da vida diaria, e información específica relevante sobre temas xerais, de actualidade ou de interese persoal, e captar sentimentos como a sorpresa, o interese ou a indiferenza, sempre que non haxa interferencias acústicas e que os interlocutores falen con claridade, amodo e directamente, eviten un uso moi idiomático da lingua, e estean dispostos a repetir ou reformular o dito.

Identificar os puntos principais e detalles relevantes dunha conversación formal ou debate que se presencia, breve ou de duración media, e entre dous ou máis interlocutores, sobre temas xerais, coñecidos, de actualidade ou do propio interese, sempre que as condicións acústicas sexan boas, que o discurso estea ben estruturado e articulado con claridade, nunha variedade de lingua estándar, e que non se faga un uso moi idiomático ou especializado da lingua.

Comprender, nunha conversación formal na cal se participa, no ámbito público, académico ou ocupacional, e independentemente da canle, gran parte do que se di sobre actividades e procedementos cotiáns, e menos habituais se está relacionado co propio campo de especialización, sempre que os interlocutores eviten un uso moi idiomático da lingua e pronuncien con claridade, e cando se poidan formular preguntas para comprobar que se comprendeu o que o interlocutor quixo dicir e conseguir aclaracións sobre algúns detalles.

Comprender as ideas principais de programas de radio ou televisión, tales como anuncios publicitarios, boletíns informativos, entrevistas, reportaxes, ou documentais, que tratan temas cotiáns, xerais, de actualidade, de interese persoal ou da propia especialidade, cando se articulan de forma relativamente lenta e clara.

Comprender moitas películas, series e programas de entretemento que se articulan con claridade e nunha linguaxe sinxela, nunha variedade estándar da lingua, e nos cales os elementos visuais e a acción conducen gran parte do argumento.

1.2. Competencias e contidos.

1.2.1 Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos. Coñecemento e aplicación á comprensión do texto dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos á vida cotiá (actividades diarias, hábitos de estudo e de traballo, lecer, festividade, horarios); condicións de vida (vivenda, contorno, estrutura social); relacións interpersoais (familiares, xeracionais, entre coñecidos e descoñecidos); quinésica e proxémica (posturas, xestos, expresións faciais, uso da voz, contacto visual e físico); cultura, costumes e valores (institucións, tradicións, celebracións, cerimonia, manifestacións artísticas), e convencións sociais (fórmulas de cortesía e tratamento, e pautas de comportamento social).

1.2.2 Competencia e contidos estratéxicos. Coñecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da comprensión de textos orais:

- Mobilización de esquemas e información previa sobre tipo de tarefa e tema.
- Identificación do tipo textual, adaptando a comprensión a el.
- Distinción de tipos de comprensión (sentido xeral, información esencial, puntos principais, detalles relevantes).
- Formulación de hipóteses sobre contido e contexto.
- Inferencia e formulación de hipóteses sobre significados a partir da comprensión de elementos significativos, lingüísticos e paralingüísticos.
- Comprobación de hipóteses: axuste das claves de inferencia cos esquemas de partida.
- Reformulación de hipóteses a partir da comprensión de novos elementos.

1.2.3 Competencia e contidos funcionais. Comprensión das seguintes funcións comunicativas mediante os seus expoñentes máis comúns, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, na lingua oral:

- Iniciación e mantemento de relacións persoais e sociais habituais: presentarse; presentar alguén; saudar; dar a benvinda; despedirse; invitar; aceptar e declinar unha invitación; agradecer; atraer a atención; expresar condolencia; felicitar; interesarse por alguén ou algo; lamentar; pedir desculpas.

- Descrición de calidades físicas e valorativas de persoas, obxectos, lugares e actividades.

- Narración de acontecementos pasados, descrición de situacións presentes e expresión de sucesos futuros.

- Petición e ofrecemento de información, indicacións, advertencias e avisos.

- Formulación de consellos, suxestións e ofrecementos.

- Expresión da opinión, o coñecemento e o descoñecemento, o acordo e o desacordo, a dúbida e a hipótese.

- Expresión da necesidade, o desexo, a intención, a vontade, a promesa, a orde, o permiso e a prohibición.

- Expresión do gusto e a preferencia, o interese e o desinterese, a sorpresa, a admiración, a alegría ou a felicidade, a satisfacción, o aprecio ou a simpatía, a aprobación e a desaprobación, a decepción, o desgusto, a dor, a dúbida, a esperanza, o temor e a tristeza.

1.2.4 Competencia e contidos discursivos. Coñecemento e comprensión de modelos contextuais e patróns textuais comúns propios da lingua oral monolóxica e dialóxica:

- Características do contexto segundo o ámbito de acción xeral e a actividade comunicativa específica, os participantes (trazos, relacións, intención comunicativa), e a situación (canle, lugar, tempo).

- Expectativas xeradas polo contexto: tipo, formato e estrutura textuais; variedade de lingua, rexistro e estilo; tema, enfoque e contido; patróns sintácticos, léxicos e fonético-fonolóxicos.

- Organización e estruturación do texto segundo (macro) xénero (p. e. conversación > conversación formal); (macro) función textual (exposición, descrición, narración, exhortación, argumentación), e estrutura interna primaria (inicio, desenvolvemento, conclusión) e secundaria (relacións oracionais, sintácticas e léxicas contextuais e por referencia ao contexto).

1.2.5. Competencia e contidos sintácticos. Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas sinxelas propias da lingua oral, segundo o ámbito e contexto comunicativos, para expresar:

- A entidade e as súas propiedades [in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa), e cantidade (número, cantidade e grao)];

- o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

- o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

- o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

- a modalidade epistémica (capacidade, necesidade, posibilidade, probabilidade) e deóntica (volición, permiso, obrigación, prohibición);

- o modo;

- estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);

- a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;

- relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

1.2.6 Competencia e contidos léxicos. Comprensión de léxico oral de uso común relativo a identificación persoal; vivenda, fogar e contorna; actividades da vida diaria;

familia e amigos; relacións humanas e sociais; traballo e ocupacións; educación e estudo; lingua e comunicación; tempo libre e lecer; viaxes e vacacións; saúde e coidados físicos; compras e actividades comerciais; alimentación e restauración; transporte, bens e servizos; clima e contorna natural; e tecnoloxías da información e da comunicación.

1.2.7 Competencia e contidos fonético-fonolóxicos. Percepción dos patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso común, e comprensión dos significados e intencións comunicativas xerais asociados a estes.

1.3 Criterios de avaliación.

Coñece e aplica á comprensión do texto, extraendo claves para interpretalo, os aspectos socioculturais e sociolingüísticos comúns relativos á vida cotiá, condicións de vida, relacións interpersoais, quinésica e proxémica, costumes e valores, e convencións sociais das culturas en que se usa o idioma.

Sabe aplicar as estratexias máis adecuadas en cada caso para a comprensión do sentido xeral, a información esencial, os puntos e ideas principais e os detalles máis relevantes do texto.

Distingue a función ou funcións comunicativas máis relevantes do texto e un repertorio común dos seus expoñentes, así como patróns discursivos básicos relativos á organización textual.

Aplica á comprensión do texto os coñecementos sobre os constituíntes e a organización de patróns sintácticos de uso frecuente na comunicación oral.

Recoñece sen dificultade léxico oral de uso frecuente relativo a asuntos cotiáns, de carácter xeral ou relacionados cos propios intereses, e pode inferir do contexto e do cotexto, xeralmente de maneira correcta, os significados dalgunhas palabras e expresións que descoñece.

Discrimina os patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso común e recoñece as intencións comunicativas e os significados xeralmente asociados a estes.

2. Actividades de produción e coprodución de textos orais.

2.1 Obxectivos. Facer declaracións públicas breves e ensaiadas, sobre un tema cotián dentro do propio campo ou de interese persoal, que son claramente intelixibles a pesar de iren acompañadas dun acento e entoación inconfundiblemente estranxeiros.

Facer presentacións preparadas, breves ou de extensión media, ben estruturadas e con apoio visual (gráficos, fotografías, transparencias ou diapositivas), sobre un tema xeral, ou do propio interese ou especialidade, coa suficiente claridade como para que se poida seguir sen dificultade a maior parte do tempo e cuxas ideas principais estean explicadas cunha razoable precisión, así como responder a preguntas complementarias breves e sinxelas dos oíntes sobre o contido do presentado, aínda que pode que teña que pedir que llas repitan se se fala con rapidez.

Desenvolverse en transaccións comúns da vida cotiá como son as viaxes, o aloxamento, as comidas e as compras, así como enfrontarse a situacións menos habituais e explicar o motivo dun problema (p. e. para facer unha reclamación ou realizar unha xestión administrativa de rutina), intercambiando, comprobando e confirmando información co debido detalle, formulando os propios razoamentos e puntos de vista con claridade, e seguindo as convencións socioculturais que demanda o contexto específico.

Participar con eficacia en conversacións informais, cara a cara ou por teléfono ou outros medios técnicos, sobre temas cotiáns, de interese persoal ou pertinentes para a vida diaria (p. e. familia, afeccións, traballo, viaxes ou feitos de actualidade), en que se describen con certo detalle feitos, experiencias, sentimentos e reaccións, soños, esperanzas e ambicións, e se responde adecuadamente a sentimentos como a sorpresa, o interese ou a indiferenza; se contan historias, así como o argumento de libros e películas, indicando as propias reaccións; se ofrecen e piden opinións persoais; se fan comprensibles as propias opinións ou reaccións respecto ás solucións posibles de problemas ou cuestións prácticas, e se invita a outros a expresar os seus puntos de vista sobre a forma de

proceder; se expresan con amabilidade crenzas, acordos e desacordos, e se explican e xustifican de maneira sinxela opinións e plans.

Tomar a iniciativa en entrevistas ou consultas (por exemplo, para formular un novo tema), aínda que se dependa moito do entrevistador durante a interacción, e utilizar un cuestionario preparado para realizar unha entrevista estruturada, con algunhas preguntas complementarias.

Tomar parte en conversacións e discusións formais habituais, en situacións predicibles nos ámbitos público, educativo e ocupacional, sobre temas cotiáns e que supoñen un intercambio de información sobre feitos concretos ou en que se dan instrucións ou solucións a problemas prácticos, e formular nelas un punto de vista con claridade, ofrecendo breves razoamentos e explicacións de opinións, plans e accións, e reaccionado de forma sinxela ante os comentarios dos interlocutores, sempre que poida pedir que se repitan, aclaren ou elaboren os puntos clave se é necesario.

2.2 Competencias e contidos.

2.2.1. Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos. Coñecemento e aplicación á produción e coprodución do texto oral, dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos á vida cotiá (actividades diarias, hábitos de estudo e de traballo, lecer, festividade, horarios); condicións de vida (vivenda, contorna, estrutura social); relacións interpersoais (familiares, xeracionais, entre coñecidos e descoñecidos); quinésica e proxémica (posturas, xestos, expresións faciais, uso da voz, contacto visual e físico); cultura, costumes e valores (institucións, tradicións, celebracións, cerimonia, manifestacións artísticas), e convencións sociais (fórmulas de cortesía e tratamento e pautas de comportamento social).

2.2.2 Competencia e contidos estratéxicos. Coñecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da produción e coprodución de textos orais:

- Activar esquemas mentais sobre a estrutura da actividade e o texto específicos (p. e. presentación ou transacción).
- Identificar o baleiro de información e opinión e valorar o que pode darse por suposto.
- Concibir a mensaxe con claridade e distinguindo a súa idea ou ideas principais e a súa estrutura básica.
- Adecuar o texto ao destinatario, contexto e canle, aplicando o rexistro e as características discursivas adecuadas a cada caso.
- Apoiarse en e sacar o máximo partido dos coñecementos previos (utilizar linguaxe «prefabricada», etc.).
- Expresar a mensaxe con claridade e coherencia, estruturándoa adecuadamente e axustándose aos modelos e fórmulas de cada tipo de texto.
- Reaxustar a tarefa (emprender unha versión máis modesta da tarefa) ou a mensaxe (facer concesións no que realmente se quereda expresar), tras valorar as dificultades e os recursos dispoñibles.
- Compensar as carencias lingüísticas mediante procedementos lingüísticos (p. e. modificar palabras de significado parecido, ou definir ou parafrasear un termo ou expresión), paralingüísticos ou paratextuais (p. e. pedir axuda; sinalar obxectos, usar deícticos ou realizar accións que aclaran o significado; usar linguaxe corporal culturalmente pertinente (xestos, expresións faciais, posturas, contacto visual ou corporal, proxémica), ou usar sons extralingüísticos e calidades prosódicas convencionais).
- Controlar o efecto e o éxito do discurso mediante petición e ofrecemento de aclaración e reparación da comunicación.

2.2.3 Competencia e contidos funcionais. Realización das seguintes funcións comunicativas mediante os seus expoñentes máis comúns na lingua oral, segundo o ámbito e o contexto comunicativos:

- Iniciación e mantemento de relacións persoais e sociais habituais: presentarse; presentar alguén; saudar; dar a benvida; despedirse; invitar; aceptar e declinar unha

invitación; agradecer; atraer a atención; expresar condolencia; felicitar; interesarse por alguén ou algo; lamentar; pedir desculpas.

– Descrición de calidades físicas e valorativas de persoas, obxectos, lugares e actividades.

– Narración de acontecementos pasados, descrición de situacións presentes e expresión de sucesos futuros.

– Petición e ofrecemento de información, indicacións, advertencias e avisos.

– Formulación de consellos, suxestións e ofrecementos.

– Expresión da opinión, o coñecemento e o descoñecemento, o acordo e o desacordo, a dúbida e a hipótese.

– Expresión da necesidade, o desexo, a intención, a vontade, a promesa, a orde, o permiso e a prohibición.

– Expresión do gusto e a preferencia, o interese e o desinterese, a sorpresa, a admiración, a alegría ou a felicidade, a satisfacción, o aprecio ou a simpatía, a aprobación e a desaprobación, a decepción, o desgusto, a dor, a dúbida, a esperanza, o temor e a tristeza.

2.2.4 Competencia e contidos discursivos. Coñecemento e aplicación de modelos contextuais e patróns textuais comúns propios da lingua oral á produción de textos monolóxicos e dialóxicos:

– Características do contexto segundo o ámbito de acción xeral e a actividade comunicativa específica, os participantes (trazos, relacións, intención comunicativa) e a situación (canle, lugar, tempo).

– Selección de patróns e características textuais demandadas polo contexto: tipo, formato e estrutura textuais; variedade de lingua, rexistro e estilo; tema, enfoque e contido; patróns sintácticos, léxicos e fonético-fonolóxicos.

– Organización e estruturación do texto segundo (macro) xenérico (p. e. conversación > conversación informal); (macro) función textual (exposición, descrición, narración, exhortación, argumentación), e estrutura interna primaria (inicio, desenvolvemento, conclusión) e secundaria (relacións oracionais, sintácticas e léxicas cotextuais e por referencia ao contexto).

2.2.5 Competencia e contidos sintácticos. Coñecemento, selección segundo a intención comunicativa e uso de estruturas sintácticas sinxelas propias da lingua oral, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, para expresar:

– A entidade e as súas propiedades [in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa), e cantidade (número, cantidade e grao)];

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade epistémica (capacidade, necesidade, posibilidade, probabilidade) e deóntica (volición, permiso, obrigación, prohibición);

– o modo;

– estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estructuras oracionais e orde dos seus constituíntes);

– a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

2.2.6 Competencia e contidos léxicos. Coñecemento, selección e uso de léxico oral común relativo a identificación persoal; vivenda, fogar e contorna; actividades da vida diaria; familia e amigos; relacións humanas e sociais; traballo e ocupacións; educación e

estudo; lingua e comunicación; tempo libre e lecer; viaxes e vacacións; saúde e coidados físicos; compras e actividades comerciais; alimentación e restauración; transporte, bens e servizos; clima e contorna natural e tecnoloxías da información e da comunicación.

2.2.7 Competencia e contidos fonético-fonolóxicos. Selección, segundo a intención comunicativa, e produción de patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso común.

2.3 Criterios de avaliación. Aplica á produción do texto oral, tanto monolóxico como dialóxico, os coñecementos socioculturais e sociolingüísticos adquiridos, actuando coa debida propiedade e respectando as normas de cortesía máis frecuentes nos contextos respectivos e segundo a modalidade discursiva, nun rexistro formal, neutro ou informal.

Coñece e sabe aplicar adecuadamente as estratexias para producir textos orais breves ou de media extensión, coherentes e de estrutura simple e clara, utilizando unha serie de procedementos sinxelos para adaptar ou reformular a mensaxe, e reparar a comunicación.

Leva a cabo as funcións principais demandadas polo propósito comunicativo, utilizando adecuadamente os expoñentes máis habituais das ditas funcións, e seguindo os patróns discursivos de uso máis frecuente en cada contexto.

Manexa un repertorio memorizado de frases e fórmulas para comunicarse cunha fluidez aceptable, con pausas para buscar expresións e organizar ou reestruturar o discurso, ou reformular ou aclarar o que dixo.

Interactúa de maneira sinxela en intercambios claramente estruturados, utilizando fórmulas ou xestos simples para tomar ou manter a quenda de palabra, aínda que en ocasións tenda a concentrarse na propia produción dificultando a participación do interlocutor, ou mostre algún titubeo á hora de intervir cando o interlocutor acapara a comunicación.

Utiliza coa debida corrección e flexibilidade estruturas sintácticas de uso frecuente segundo o contexto comunicativo, e emprega polo xeral adecuadamente os recursos de cohesión textual máis comúns (entoación, repetición léxica, elipse, deíxe persoal, espacial e temporal, marcadores discursivos e conversacionais, e conectores comúns), enlazando unha serie de elementos breves, concretos e sinxelos para crear unha secuencia cohesionada e lineal.

Coñece e utiliza adecuadamente un repertorio léxico oral suficiente para comunicar información relativa a temas coñecidos, xerais, de actualidade, ou relacionados cos propios intereses en situacións habituais e cotiás, malia que aínda cometa erros importantes ou teña que adaptar a mensaxe, cando as demandas comunicativas son máis complexas ou cando aborda temas e situacións pouco frecuentes en situacións menos correntes, recorrendo neste caso a circunloquios e repeticións.

Pronuncia e entoa de maneira clara e intelixible, aínda que resulte evidente o acento estranxeiro ou cometa erros de pronunciación sempre que non interrompan a comunicación, e os interlocutores teñan que solicitar repeticións de vez en cando.

3. Actividades de comprensión de textos escritos.

3.1. Obxectivos. Comprender con suficiente detalle, coa axuda da imaxe ou marcadores claros que articulen a mensaxe, anuncios, carteis, letreiros ou avisos sinxelos e escritos con claridade, que conteñan instrucións, indicacións ou outra información relativa ao funcionamento de aparellos ou dispositivos de uso frecuente, a realización de actividades cotiás, ou o seguimento de normas de actuación e de seguridade nos ámbitos público, educativo e ocupacional.

Localizar con facilidade e comprender información relevante formulada de maneira simple e clara en material escrito de carácter cotián, ou relacionada con asuntos de interese persoal, educativo ou ocupacional, p. e. en anuncios, prospectos, catálogos, guías, folletos, programas ou documentos oficiais breves.

Entender información específica esencial en páxinas web e outros materiais de referencia ou consulta, en calquera soporte, claramente estruturados e sobre temas xerais

de interese persoal, académico ou ocupacional, sempre que se poidan reler as seccións difíciles.

Comprender notas e correspondencia persoal en calquera formato, e mensaxes en foros e blogs, nos cales se dan instrucións ou indicacións; se transmite información procedente de terceiros; se fala dun mesmo; se describen persoas, acontecementos, obxectos e lugares; se narran acontecementos pasados, presentes e futuros, reais ou imaxinarios, e se expresan de maneira sinxela sentimentos, desexos e opinións sobre temas xerais, coñecidos ou de interese persoal.

Comprender información relevante en correspondencia formal de institucións públicas ou entidades privadas como centros de estudos, empresas ou compañías de servizos nas cales se informa de asuntos do propio interese (p. e. en relación cunha oferta de traballo ou unha compra pola internet).

Comprender o sentido xeral, a información principal, as ideas significativas e algún detalle relevante en noticias e artigos xornalísticos sinxelos e ben estruturados, breves ou de extensión media, sobre temas cotiáns, de actualidade ou do propio interese, e redactados nunha variante estándar da lingua, nunha linguaxe non moi idiomática ou especializada.

Comprender sen dificultade a liña argumental de historias de ficción, relatos, contos ou novelas curtas claramente estruturados, escritos nunha variedade estándar da lingua e nunha linguaxe sinxela, directa e non moi literaria, e facerse unha idea clara do carácter das distintas personaxes e das súas relacións, se están descritas de maneira sinxela e con detalles explícitos suficientes.

3.2 Competencias e contidos.

3.2.1 Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos. Coñecemento e aplicación á comprensión do texto escrito, dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos á vida cotiá (actividades diarias, hábitos de estudo e de traballo, lecer, festividade, horarios); condicións de vida (vivenda, contorna, estrutura social); relacións interpersoais (familiares, xeracionais, entre coñecidos e descoñecidos); cultura, costumes e valores (institucións, tradicións, celebracións, cerimonia, manifestacións artísticas), e convencións sociais (fórmulas de cortesía e tratamento e pautas de comportamento social).

3.2.2 Competencia e contidos estratéxicos. Coñecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da comprensión de textos escritos:

- Mobilización de esquemas e información previa sobre tipo de tarefa e tema.
- Identificación do tipo textual, adaptando a comprensión a el.
- Distinción de tipos de comprensión (p. e. sentido xeral, información esencial, puntos principais).
- Formulación de hipóteses sobre contido e contexto.
- Inferencia e formulación de hipóteses sobre significados a partir da comprensión de elementos significativos, lingüísticos e paralingüísticos (soporte, imaxes...).
- Reformulación de hipóteses a partir da comprensión de novos elementos.

3.2.3 Competencia e contidos funcionais. Recoñecemento das seguintes funcións comunicativas mediante os seus expoñentes máis comúns na lingua escrita segundo o ámbito e o contexto comunicativos:

- Iniciación e mantemento de relacións persoais e sociais habituais: presentarse; presentar alguén; saudar; dar a benvida; despedirse; invitar; aceptar e declinar unha invitación; agradecer; atraer a atención; expresar condolencia; felicitar; interesarse por alguén ou algo; lamentar; pedir desculpas.
- Descrición de calidades físicas e valorativas de persoas, obxectos, lugares e actividades.
- Narración de acontecementos pasados, descrición de situacións presentes e expresión de sucesos futuros.
- Petición e ofrecemento de información, indicacións, advertencias e avisos.

- Formulación de consellos, suxestións e ofrecementos.
- Expresión da opinión, o coñecemento e o descoñecemento, o acordo e o desacordo, a dúbida e a hipótese.
- Expresión da necesidade, o desexo, a intención, a vontade, a promesa, a orde, o permiso e a prohibición.
- Expresión do gusto e a preferencia, o interese e o desinterese, a sorpresa, a admiración, a alegría ou a felicidade, a satisfacción, o aprecio ou a simpatía, a aprobación e a desaprobación, a decepción, o desgusto, a dor, a dúbida, a esperanza, o temor e a tristeza.

3.2.4 Competencia e contidos discursivos. Comprensión de modelos contextuais e patróns textuais comúns propios da lingua escrita:

- Características do contexto segundo o ámbito de acción xeral e a actividade comunicativa específica, os participantes (trazos, relacións, intención comunicativa) e a situación (canle, lugar, tempo).
- Expectativas xeradas polo contexto: tipo, formato e estrutura textuais; variedade de lingua, rexistro e estilo; tema, enfoque e contido; selección de patróns sintácticos, léxicos e ortotipográficos.
- Organización e estruturación do texto segundo (macro)xénero (p. e. correspondencia > carta comercial); (macro) función textual (exposición, descrición, narración, exhortación, argumentación), e estrutura interna primaria (inicio, desenvolvemento, conclusión) e secundaria (relacións oracionais, sintácticas e léxicas cotextuais e por referencia ao contexto).

3.2.5 Competencia e contidos sintácticos. Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas sinxelas propias da lingua escrita segundo o ámbito e o contexto comunicativos para expresar:

- A entidade e as súas propiedades (in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao));
- o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);
- o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);
- o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;
- a modalidade epistémica (capacidade, necesidade, posibilidade, probabilidade) e deóntica (volición, permiso, obrigación, prohibición);
- o modo;
- estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);
- a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;
- relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

3.2.6 Competencia e contidos léxicos. Comprensión de léxico escrito de uso común relativo a identificación persoal; vivenda, fogar e contorna; actividades da vida diaria; familia e amigos; relacións humanas e sociais; traballo e ocupacións; educación e estudo; lingua e comunicación; tempo libre e lecer; viaxes e vacacións; saúde e coidados físicos; compras e actividades comerciais; alimentación e restauración; transporte, bens e servizos; clima e contorna natural, e tecnoloxías da información e da comunicación.

3.2.7 Competencia e contidos ortotipográficos. Recoñecemento e comprensión dos significados e intencións comunicativas asociados aos formatos, patróns e elementos gráficos, e convencións ortográficas de uso común.

3.3 Criterios de avaliación. Coñece e aplica á comprensión do texto, extraendo claves para interpretalo, os aspectos socioculturais e sociolingüísticos comúns relativos á comunicación escrita nas culturas en que se usa o idioma.

Sabe aplicar as estratexias máis adecuadas en cada caso para a comprensión do sentido xeral, a información esencial, os puntos e ideas principais e os detalles máis relevantes do texto, adaptando a este a modalidade e velocidade de lectura.

Distingue a función ou funcións comunicativas máis relevantes do texto e un repertorio dos seus expoñentes máis comúns, así como patróns discursivos de uso frecuente relativos á organización, desenvolvemento e conclusión propios do texto escrito segundo o seu xénero e tipo.

Coñece os constituíntes e a organización de estruturas sintácticas de uso frecuente na comunicación escrita, segundo o xénero e o tipo textual, e comprende as intencións comunicativas xeralmente asociadas a estes.

Comprende léxico escrito de uso frecuente relativo a asuntos cotiáns e a temas xerais ou relacionados cos seus intereses persoais, educativos ou ocupacionais, e pode, xeralmente de maneira correcta, inferir do contexto e do cotexto os significados dalgunhas palabras e expresións que descoñece.

Recoñece os valores e significados asociados a convencións de formato, tipográficas, ortográficas e de puntuación de uso común, así como abreviaturas e símbolos de uso frecuente.

4. Actividades de produción e coprodución de textos escritos.

4.1 Obxectivos. Completar un cuestionario con información persoal breve e sinxela relativa a datos básicos, intereses, afeccións, formación ou experiencia profesional, ou sobre preferencias, gustos ou opinións sobre produtos, servizos, actividades ou procedementos coñecidos ou de carácter cotián.

Escribir, nun formato convencional e en calquera soporte, un *curriculum vitae* breve, sinxelo e ben estruturado, no cal se sinalen os aspectos importantes de maneira esquemática e no cal se inclúa a información que se considera relevante en relación co propósito e destinatario específicos.

Escribir, en calquera soporte, notas, anuncios e mensaxes en que se transmite ou solicita información sinxela de carácter inmediato, ou opinións sobre aspectos persoais, académicos ou ocupacionais relacionados con actividades e situacións da vida cotiá, e nos cales se resaltan os aspectos que resultan importantes, respectando as convencións específicas deste tipo de textos, e as normas de cortesía e, se for o caso, da netiqueta.

Tomar notas, facendo unha lista dos aspectos importantes, durante unha conversación formal, presentación, conferencia ou charla sinxela, sempre que o tema sexa coñecido e o discurso se formule de maneira simple e se articule con claridade, nunha variedade estándar da lingua.

Escribir correspondencia persoal, e participar en chats, foros e blogs, sobre temas cotiáns, xerais, de actualidade ou do propio interese, e nos cales se pide ou transmite información; se narran historias; se describen, con certo detalle, experiencias, acontecementos, sexan estes reais ou imaxinados, sentimentos, reaccións, desexos e aspiracións; se xustifican brevemente opinións e se explican plans, facendo ver os aspectos que se cren importantes, preguntando sobre problemas ou explicándoos con razoable precisión.

Escribir, en calquera soporte, correspondencia formal básica e breve dirixida a institucións públicas ou privadas e a empresas, nas cales se dá e solicita información básica ou se realiza unha xestión sinxela (p. e. unha reclamación), observando as principais convencións formais e características deste tipo de textos e respectando as normas fundamentais de cortesía e, se for o caso, da netiqueta.

Escribir informes moi breves en formato convencional, con información sobre feitos comúns e os motivos de certas accións, nos ámbitos público, educativo ou ocupacional, facendo unha descrición simple de persoas, obxectos e lugares e sinalando os principais acontecementos de forma esquemática.

4.2 Competencias e contidos.

4.2.1 Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos. Coñecemento, e aplicación á produción e coprodución de textos escritos, dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos á vida cotiá (actividades diarias, hábitos de estudo e de traballo, lecer, festividade, horarios); condicións de vida (vivenda, contorna, estrutura social); relacións interpersoais (entre homes e mulleres, familiares, xeracionais); cultura, costumes e valores (institucións, tradicións, celebracións, cerimonia, manifestacións artísticas), e convencións sociais (fórmulas de cortesía e tratamento e pautas de comportamento social).

4.2.2 Competencia e contidos estratéxicos. Estratexias de planificación, execución, control e reparación da produción e coprodución de textos escritos:

- Activar esquemas mentais sobre a estrutura da actividade e o texto específicos (p. e. escribir unha nota, un correo electrónico...).
- Identificar o baleiro de información e opinión e valorar o que pode darse por suposto.
- Concibir a mensaxe con claridade distinguindo a súa idea ou ideas principais e a súa estrutura básica.
- Adecuar o texto ao destinatario, contexto e canle, aplicando o rexistro e as características discursivas adecuadas a cada caso.
- Apoiarse en e sacar o máximo partido dos coñecementos previos (utilizar linguaxe «prefabricada», etc.).
- Localizar e usar adecuadamente recursos lingüísticos ou temáticos (uso dun dicionario ou gramática, obtención de axuda, etc.).
- Expresar a mensaxe con claridade axustándose aos modelos e fórmulas de cada tipo de texto.
- Reaxustar a tarefa (emprender unha versión máis modesta da tarefa) ou a mensaxe (facer concesións no que realmente lle gustaría expresar), tras valorar as dificultades e os recursos dispoñibles.
- Controlar o efecto e o éxito do discurso mediante petición e ofrecemento de aclaración e reparación da comunicación.

4.2.3 Competencia e contidos funcionais. Realización das seguintes funcións comunicativas mediante os seus expoñentes máis comúns na lingua escrita segundo o ámbito e o contexto comunicativos:

- Iniciación e mantemento de relacións persoais e sociais habituais: presentarse; presentar alguén; saudar; dar a benvida; despedirse; invitar; aceptar e declinar unha invitación; agradecer; atraer a atención; expresar condolencia; felicitar; interesarse por alguén ou algo; lamentar; pedir desculpas.
- Descrición de calidades físicas e valorativas de persoas, obxectos, lugares e actividades.
- Narración de acontecementos pasados, descrición de situacións presentes e expresión de sucesos futuros.
- Petición e ofrecemento de información, indicacións, advertencias e avisos.
- Formulación de consellos, suxestións e ofrecementos.
- Expresión da opinión, o coñecemento e o descoñecemento, o acordo e o desacordo, a dúbida e a hipótese.
- Expresión da necesidade, o desexo, a intención, a vontade, a promesa, a orde, o permiso e a prohibición.
- Expresión do gusto e a preferencia, o interese e o desinterese, a sorpresa, a admiración, a alegría ou a felicidade, a satisfacción, o aprecio ou a simpatía, a aprobación e a desaprobación, a decepción, o desgusto, a dor, a dúbida, a esperanza, o temor e a tristeza.

4.2.4 Competencia e contidos discursivos. Coñecemento e aplicación de modelos contextuais e patróns textuais comúns propios da lingua escrita á produción e coprodución do texto:

– Características do contexto segundo o ámbito de acción xeral e a actividade comunicativa específica, os participantes (trazos, relacións, intención comunicativa), e a situación (canle, lugar, tempo).

– Selección de patróns e características textuais demandadas polo contexto: tipo, formato e estrutura textuais; variedade de lingua, rexistro e estilo; tema, enfoque e contido; patróns sintácticos, léxicos, e ortotipográficos.

– Organización e estruturación do texto segundo (macro)xénero (p. e. correspondencia > carta persoal); (macro)función textual (exposición, descrición, narración, exhortación, argumentación) e estrutura interna primaria (inicio, desenvolvemento, conclusión) e secundaria (relacións oracionais, sintácticas e léxicas cotextuais e por referencia ao contexto).

4.2.5 Competencia e contidos sintácticos. Coñecemento, selección segundo a intención comunicativa e uso de estruturas sintácticas sinxelas propias da lingua escrita segundo o ámbito e o contexto comunicativos para expresar:

– A entidade e as súas propiedades (in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao));

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e das relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade epistémica (capacidade, necesidade, posibilidade, probabilidade) e deóntica (volición, permiso, obrigación, prohibición);

– o modo;

– estados, eventos, accións, procesos e realización: papeis semánticos e focalización (estructuras oracionais e orde dos seus constituíntes);

– a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

4.2.6 Competencia e contidos léxicos. Coñecemento, selección e uso de léxico escrito de uso común relativo a identificación persoal; vivenda, fogar e contorna; actividades da vida diaria; familia e amigos; relacións humanas e sociais; traballo e ocupacións; educación e estudo; lingua e comunicación; tempo libre e lecer; viaxes e vacacións; saúde e coidados físicos; compras e actividades comerciais; alimentación e restauración; transporte, bens e servizos; clima e contorna natural, e tecnoloxías da información e da comunicación.

4.2.7 Competencia e contidos ortotipográficos. Selección, segundo a intención comunicativa, e uso dos patróns gráficos e convencións ortográficas fundamentais.

4.3 Criterios de avaliación. Aplica á produción e coprodución do texto escrito os coñecementos socioculturais e sociolingüísticos adquiridos, actuando coa debida propiedade e respectando as normas de cortesía máis frecuentes nos contextos respectivos e segundo a modalidade discursiva, nun rexistro formal, neutro ou informal.

Coñece e sabe aplicar estratexias adecuadas para elaborar textos escritos breves e de estrutura simple adaptados a contextos habituais, p. e. copiando modelos segundo o xénero e tipo textual, ou facendo un guión ou esquema para organizar a información ou as ideas.

Leva a cabo as funcións principais demandadas polo propósito comunicativo, utilizando os expoñentes máis habituais das ditas funcións e os patróns discursivos de uso máis frecuente para organizar o texto escrito segundo o seu xénero e tipo.

Mostra un control razoable de estruturas sintácticas de uso frecuente e emprega mecanismos simples de cohesión (repetición léxica, elipse, deixe persoal, espacial e temporal, xustaposición e conectores básicos), enlazando unha serie de elementos breves, concretos e sinxelos para crear unha secuencia cohesionada e lineal.

Cofrece e utiliza un repertorio léxico escrito de uso frecuente suficiente para comunicar información breve, simple e directa en situacións habituais e cotiás, aínda que en situacións menos correntes e sobre temas menos coñecidos teña que adaptar a mensaxe.

Utiliza, de maneira adecuada para facerse o bastante comprensible, os signos de puntuación elementais (p. e. punto, coma) e as regras ortográficas básicas (p. e. uso de maiúsculas e minúsculas), así como as convencións formais máis habituais de redacción de textos tanto en soporte papel como dixital.

5. Actividades de mediación.

5.1 Obxectivos. Transmitir oralmente a terceiros a idea xeral, os puntos principais e detalles relevantes da información relativa a asuntos cotiás e a temas de interese xeral, persoal ou de actualidade contida en textos orais ou escritos (p. e. instrucións ou avisos, prospectos, folletos, correspondencia, presentacións, conversacións, noticias), sempre que os ditos textos teñan unha estrutura clara, estean articulados a unha velocidade lenta ou media ou escritos nunha linguaxe non especializada e presenten unha variedade estándar da lingua non moi idiomática.

Interpretar en situacións cotiás durante intercambios breves e sinxelos con amigos, familia, hóspedes ou anfitrións, tanto no ámbito persoal como público (p. e. mentres se viaxa, en hoteis ou restaurantes, ou en ámbitos de lecer), sempre que os participantes falen devagar e claramente, e poida pedir confirmación.

Interpretar durante intercambios simples, habituais e ben estruturados, de carácter meramente factual, en situacións formais (p. e. durante unha entrevista de traballo breve e sinxela), sempre que poida prepararse de antemán e pedir confirmación e aclaracións segundo o necesite, e que os participantes falen devagar, articulen con claridade e fagan pausas frecuentes para facilitar a interpretación.

Mediar en situacións cotiás e menos habituais (p. e. visita médica, xestións administrativas sinxelas ou un problema doméstico), escoitando e comprendendo os aspectos principais, transmitindo a información esencial, e dando e pedindo opinións e suxestións sobre posibles solucións ou vías de actuación.

Tomar notas breves para terceiros, recollendo, coa debida precisión, información específica e relevante de mensaxes (p. e. telefónicas), anuncios ou instrucións articulados con claridade, sobre asuntos cotiás ou coñecidos.

Tomar notas breves para terceiros, recollendo instrucións ou facendo unha lista dos aspectos máis importantes, durante unha presentación, charla ou conversación breves e claramente estruturadas, sempre que o tema sexa coñecido e o discurso se formule dun modo sinxelo e se articule con claridade nunha variedade estándar da lingua.

Resumir breves fragmentos de información de diversas fontes, así como realizar paráfrases sinxelas de breves pasaxes escritas utilizando as palabras e a ordenación do texto orixinal.

Transmitir por escrito a idea xeral, os puntos principais e detalles relevantes de fragmentos breves de información relativa a asuntos cotiás e a temas de interese xeral, persoal ou de actualidade contidos en textos orais ou escritos (p. e. instrucións, noticias, conversacións, correspondencia persoal), sempre que os textos fonte teñan unha estrutura clara, estean articulados a unha velocidade lenta ou media ou estean escritos nunha linguaxe non especializada e presenten unha variedade estándar da lingua non moi idiomática.

5.2 Competencia e contidos interculturais. Aplicación dos coñecementos, destrezas e actitudes interculturais que permitan levar a cabo actividades de mediación en situacións cotiás sinxelas: coñecementos culturais xerais; conciencia sociolingüística; observación; escoita; posta en relación; respecto.

5.3 Criterios de avaliación. Coñece os aspectos xerais que caracterizan as comunidades de falantes correspondentes e as diferenzas e semellanzas máis significativas que existen entre os costumes, os usos, as actitudes, as relacións e os valores que prevalecen nunhas e outras, e é quen de actuar en consecuencia sen cometer incorreccións serias no seu comportamento, aínda que pode que, en ocasións, recorra ao estereotipo.

Identifica, aplicando as estratexias necesarias, a información clave que debe transmitir, así como as intencións básicas dos emisores e receptores cando este aspecto é relevante.

Interpreta, polo xeral correctamente, as claves de comportamento e comunicativas explícitas que observa nos emisores ou destinatarios para acomodar o seu discurso ao rexistro e ás funcións requiridas, aínda que non sempre o faga de maneira fluída.

Pode facilitar a comprensión dos participantes recorrendo a comparacións e conexións sinxelas e directas con aquilo que pensa que poden coñecer.

Toma notas coa información necesaria que considera importante trasladar aos destinatarios ou recompílaa con anterioridade para tela dispoñible.

Repite ou reformula o dito de maneira máis sinxela ou un pouco máis elaborada para aclarar ou facer máis comprensible a mensaxe aos receptores.

Fai preguntas simples pero relevantes para obter a información básica ou complementaria que necesita para poder transmitir a mensaxe con claridade e eficacia.

Nivel intermedio B2

As ensinanzas de nivel intermedio B2 teñen por obxecto capacitar o alumnado para vivir de maneira independente en lugares en que se utiliza o idioma; desenvolver relacións persoais e sociais, tanto cara a cara como a distancia a través de medios técnicos, con usuarios doutras linguas; estudar nunha contorna educativa preterciaria ou actuar coa debida eficacia nunha contorna ocupacional en situacións que requiran a cooperación e a negociación sobre asuntos de carácter habitual na dita contorna.

Para isto, o alumnado deberá adquirir as competencias que lle permitan utilizar o idioma, con suficiente fluidez e naturalidade de modo que a comunicación se realice sen esforzo, en situacións tanto habituais como máis específicas e de maior complexidade, para comprender, producir, coproducir e procesar textos orais e escritos sobre aspectos, tanto abstractos como concretos, de temas xerais ou do propio interese ou campo de especialización, nunha variedade de rexistros, estilos e acentos estándar, e cunha linguaxe que conteña estruturas variadas e complexas, e un repertorio léxico que inclúa expresións idiomáticas de uso común que permitan apreciar e expresar diversos matices de significado.

Unha vez adquiridas as competencias correspondentes ao nivel intermedio B2, o alumnado será quen de:

– Comprender o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes e as opinións e actitudes, tanto implícitas como explícitas, dos falantes en textos orais conceptual e estruturalmente complexos, sobre temas de carácter xeral ou dentro do propio campo de interese ou especialización, articulados a velocidade normal, nalgunha variedade estándar da lingua e a través de calquera canle, mesmo cando as condicións de audición non sexan boas.

– Producir e coproducir, independentemente da canle, textos orais claros e bastante detallados, de certa extensión, ben organizados e adecuados ao interlocutor e ao propósito comunicativo específicos, sobre temas diversos de interese xeral, persoal ou dentro do propio campo de especialización, nunha variedade de rexistros e estilos estándar, e cunha pronunciación e entoación claras e naturais, e un grao de espontaneidade, fluidez e corrección que lle permita comunicarse con eficacia malia que aínda poida cometer erros

esporádicos que provoquen a incompreensión, dos que acostuma ser consciente e que pode corrixir.

– Comprender con suficiente facilidade o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes e as opinións e actitudes do autor, tanto implícitas como explícitas, en textos escritos conceptual e estruturalmente complexos, sobre temas diversos de interese xeral, persoal ou dentro do propio campo de especialización, nalgunha variedade estándar da lingua e que conteñan expresións idiomáticas de uso común, sempre que poida reler as seccións difíciles.

– Producir e coproducir, independentemente do soporte, textos escritos de certa extensión, ben organizados e o bastante detallados, sobre unha ampla serie de temas xerais, de interese persoal ou relacionados co propio campo de especialización, utilizando apropiadamente unha ampla gama de recursos lingüísticos propios da lingua escrita e adecuando con eficacia o rexistro e o estilo á situación comunicativa.

– Mediar entre falantes da lingua meta ou de distintas linguas en situacións tanto habituais como máis específicas e de maior complexidade nos ámbitos persoal, público, educativo e ocupacional.

1. Actividades de comprensión de textos orais.

1.1 Obxectivos. Comprender declaracións e mensaxes, anuncios, avisos e instrucións detallados, dados en vivo ou a través de medios técnicos, sobre temas concretos e abstractos (p. e. declaracións ou mensaxes corporativas ou institucionais), a velocidade normal e nunha variedade estándar da lingua.

Comprender con todo detalle, independentemente da canle, o que se lle di directamente en transaccións e xestións de carácter habitual e menos corrente, mesmo nun ambiente con ruído de fondo, sempre que se utilice unha variedade estándar da lingua e que se poida pedir confirmación.

Comprender, co apoio da imaxe (esquemas, gráficos, fotografías, vídeos), a liña argumental, as ideas principais, os detalles relevantes e as implicacións xerais de presentacións, charlas, discursos e outras formas de presentación pública, académica ou profesional extensos e lingüisticamente complexos, sobre temas relativamente coñecidos, de carácter xeral ou dentro do propio campo de especialización ou de interese, sempre que estean ben estruturados e teñan marcadores explícitos que guíen a comprensión.

Comprender as ideas principais e as implicacións máis xerais de conversacións e discusións de carácter informal, relativamente extensas e animadas, entre dous ou máis participantes, sobre temas coñecidos, de actualidade ou do propio interese, e captar matices como a ironía ou o humor cando están indicados con marcadores explícitos, sempre que a argumentación se desenvolva con claridade e nunha variedade de lingua estándar non moi idiomática.

Comprender con todo detalle as ideas que destacan os interlocutores, as súas actitudes e argumentos principais, en conversacións e discusións formais sobre liñas de actuación, procedementos e outros asuntos de carácter xeral relacionados co propio campo de especialización.

Comprender a maioría dos documentais radiofónicos, das noticias da televisión e dos programas sobre temas actuais, de entrevistas en directo, debates, obras de teatro e a maioría das películas, articulados con claridade e a velocidade normal nunha variedade estándar da lingua, e identificar o estado de ánimo e o ton dos falantes.

1.2 Competencias e contidos.

1.2.1 Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos. Coñecemento e aplicación á comprensión do texto, dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos a convencións sociais, normas de cortesía e rexistros; institucións, costumes e rituais; valores, crenzas e actitudes; estereotipos e tabús; linguaxe non verbal; historia, culturas e comunidades.

1.2.2 Competencia e contidos estratéxicos. Coñecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da comprensión de textos orais:

- Mobilización de esquemas e información previa sobre tipo de tarefa e tema.
- Identificación do tipo textual, adaptando a comprensión a el.
- Distinción de tipos de comprensión (sentido xeral, información esencial, puntos principais, detalles relevantes, ou opinións ou actitudes implícitas).
- Formulación de hipóteses sobre contido e contexto.
- Inferencia e formulación de hipóteses sobre significados a partir da comprensión de elementos significativos, lingüísticos e paralingüísticos.
- Comprobación de hipóteses: axuste das claves de inferencia cos esquemas de partida.
- Reformulación de hipóteses a partir da comprensión de novos elementos.

1.2.3 Competencia e contidos funcionais. Comprensión das seguintes funcións comunicativas mediante expoñentes variados propios da lingua oral segundo o ámbito e o contexto comunicativos:

- Inicio, xestión e finalización de relacións sociais: aceptar e declinar unha invitación; agradecer; atraer a atención; compadecerse; dar a benvida; despedirse; expresar condolencia; felicitar; facer cumprimentos; insultar; interesarse por alguén ou algo; invitar; pedir desculpas; presentarse e presentar alguén; acceder; rexeitar; saudar; acusar; defender; exculpar; lamentar; reprochar.
- Descrición e valoración de calidades físicas e abstractas de persoas, obxectos, lugares, eventos, actividades, procedementos, procesos e produtos.
- Narración de acontecementos pasados puntuais e habituais, descrición de estados e situacións presentes, e expresión de sucesos futuros e de predicións a curto, medio e longo prazo.
- Intercambio de información, indicacións, opinións, crenzas e puntos de vista, consellos, advertencias e avisos.
- Expresión da curiosidade, o coñecemento, a certeza, a confirmación, a dúbida, a conxectura, o escepticismo e a incredulidade: afirmar; anunciar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxecturar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo con diferentes graos de firmeza; expresar descoñecemento; expresar dúbida; expresar escepticismo; expresar unha opinión; identificar e identificarse; predicir; rebater; rectificar; replicar; supor.
- Expresión da necesidade, o desexo, a intención, a vontade, a decisión, a promesa, a orde, a autorización e a prohibición, a exención e a obxección: aconsellar; advertir; alertar; ameazar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; dispensar ou eximir alguén de facer algo; disuadir; exixir; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negar permiso a alguén; persuadir; previr a alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propor; prometer; reclamar; recomendar; lembrar algo a alguén; solicitar; suxerir; suplicar, retractarse.
- Expresión do interese, a aprobación, a estima, o aprecio, o eloxio, a admiración, a preferencia, a satisfacción, a esperanza, a confianza, a sorpresa, e os seus contrarios.
- Formulación de suxestións, condicións e hipóteses.

1.2.4. Competencia e contido discursivos. Coñecemento e comprensión de modelos contextuais e patróns textuais variados propios da lingua oral monolóxica e dialóxica:

- Características do contexto segundo o ámbito de acción xeral e a actividade comunicativa específica, os participantes (trazos, relacións, intención comunicativa) e a situación (canle, lugar, tempo).
- Expectativas xeradas polo contexto: tipo, formato e estrutura textuais; variedade de lingua, rexistro e estilo; tema, enfoque e contido; patróns sintácticos, léxicos e fonético-fonolóxicos.

– Organización e estruturación do texto segundo (macro) xénero (p. e. presentación > presentación formal); (macro) función textual (exposición, descrición, narración, exhortación, argumentación), e estrutura interna primaria (inicio, desenvolvemento, conclusión) e secundaria (relacións oracionais, sintácticas e léxicas cotextuais e por referencia ao contexto).

1.2.5 Competencia e contidos sintácticos. Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas variadas e complexas propias da lingua oral, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, para expresar:

- A entidade e as súas propiedades [in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao)];
- o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia, e disposición);
- o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);
- o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;
- a modalidade epistémica (capacidade, necesidade, posibilidade, probabilidade) e deóntica (volición, permiso, obrigación, prohibición);
- o modo;
- estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estructuras oracionais e orde dos seus constituíntes);
- a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;
- relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

1.2.6 Competencia e contidos léxicos. Comprensión de léxico oral común e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, educativo e ocupacional, relativo á descrición de persoas e obxectos; tempo e espazo; estados, eventos e acontecementos; actividades, procedementos e procesos; relacións persoais, sociais, académicas e profesionais; educación e estudo; traballo e emprendemento; bens e servizos; lingua e comunicación intercultural; ciencia e tecnoloxía; historia e cultura.

1.2.7 Competencia e contidos fonético-fonolóxicos. Percepción dos patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso común en contornas específicas segundo o ámbito e contexto comunicativos, e comprensión dos diversos significados e intencións comunicativas asociados a eles.

1.3 Criterios de avaliación. Coñece coa debida profundidade e aplica eficazmente á comprensión do texto, facendo as inferencias adecuadas, os aspectos socioculturais e sociolingüísticos xerais e máis específicos que caracterizan as culturas e as comunidades de práctica en que se fala o idioma e os trazos específicos da comunicación oral nelas, apreciando as diferenzas de rexistros, estilos e acentos estándar.

Coñece e selecciona eficazmente as estratexias máis adecuadas en cada caso para a comprensión do sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes e as opinións e actitudes, tanto implícitas como explícitas, dos falantes claramente sinalizadas.

Distingue a función ou funcións comunicativas, tanto secundarias como principais, do texto, e aprecia as diferenzas de intención e de significado dos seus distintos expoñentes segundo o contexto e o xénero e tipo textuais.

Comprende os diversos significados asociados ao uso de distintos patróns discursivos típicos de diferentes xéneros e tipos textuais orais polo que respecta á presentación e organización da información.

Comprende os significados e funcións xeralmente asociados a diversas estruturas sintácticas propias da lingua oral en contextos de uso comúns e máis específicos dentro do seu campo de interese ou de especialización.

Recoñece léxico oral común e máis especializado, relacionado cos propios intereses e necesidades no ámbito persoal, público, académico e profesional, así como expresións e modismos de uso común, e connotacións e matices accesibles na lingua oral de carácter literario.

Discrimina patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso común e máis específicos segundo as diversas intencións comunicativas.

2. Actividades de produción e coprodución de textos orais.

2.1. Obxectivos. Facer declaracións públicas sobre asuntos comúns e máis específicos dentro do propio campo de interese ou especialización, cun grao de claridade, fluidez e espontaneidade que non provoca tensión ou molestias ao oínte.

Facer presentacións claras e detalladas, de certa duración, e preparadas previamente, sobre unha ampla serie de asuntos xerais ou relacionados coa propia especialidade, explicando puntos de vista sobre un tema, razoando a favor ou en contra dun punto de vista concreto, mostrando as vantaxes e desvantaxes de varias opcións, desenvolvendo argumentos con claridade e ampliando e defendendo as súas ideas con aspectos complementarios e exemplos relevantes, así como responder a unha serie de preguntas complementarias da audiencia cun grao de fluidez e espontaneidade que non supón ningunha tensión nin para si mesmo nin para o público.

Desenvolverse con seguridade en transaccións e xestións cotiás e menos habituais, xa sexa cara a cara, por teléfono ou por outros medios técnicos, solicitando e dando información e explicacións claras e detalladas, deixando claras a súa postura e as súas expectativas, e desenvolvendo a súa argumentación de maneira satisfactoria na resolución dos problemas que xurdisen.

Participar activamente en conversacións e discusións informais cun ou máis interlocutores, cara a cara ou por teléfono ou outros medios técnicos, describindo con detalle feitos, experiencias, sentimentos e reaccións, soños, esperanzas e ambicións, e respondendo aos dos seus interlocutores, facendo comentarios adecuados; expresando e defendendo con claridade e convicción, e explicando e xustificando de maneira persuasiva, as súas opinións, crenzas, e proxectos; avaliando propostas alternativas; proporcionando explicacións, argumentos e comentarios adecuados; realizando hipóteses e respondendo a estas; todo isto sen divertir ou molestar involuntariamente os seus interlocutores, sen supor tensión para ningunha das partes, transmitindo certa emoción e resaltando a importancia persoal de feitos e experiencias.

Tomar a iniciativa nunha entrevista (p. e. de traballo), ampliando e desenvolvendo as propias ideas, ben con pouca axuda ben obténdoa do entrevistador, se for necesario.

Participar activa e adecuadamente en conversacións, reunións, discusións e debates formais de carácter habitual, ou máis específico dentro do propio campo de especialización, nos ámbitos público, académico ou profesional, nos cales esboza un asunto ou un problema con claridade, especulando sobre as causas e consecuencias, e comparando as vantaxes e desvantaxes, de diferentes enfoques, e en que ofrece, explica e defende as súas opinións e puntos de vista, avalía as propostas alternativas, formula hipóteses e responde a estas.

2.2 Competencias e contidos.

2.2.1 Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos. Coñecemento e aplicación á produción e coprodución do texto oral monolóxico e dialóxico dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos a convencións sociais, normas de cortesía e rexistros; institucións, costumes e rituais; valores, crenzas e actitudes; estereotipos e tabús; linguaxe non verbal; historia, culturas e comunidades.

2.2.2 Competencia e contidos estratéxicos. Coñecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da produción e coprodución de textos orais:

– Activar esquemas mentais sobre a estrutura da actividade e o texto específicos (p. e. presentación > presentación formal).

- Identificar o baleiro de información e opinión e valorar o que pode darse por suposto, concibindo a mensaxe con claridade e distinguindo a súa idea ou ideas principais e a súa estrutura básica.
- Adecuar o texto ao destinatario, contexto e canle, aplicando o rexistro e as características discursivas adecuadas a cada caso.
- Apoiarse en e sacar o máximo partido dos coñecementos previos (utilizar linguaxe «prefabricada», etc.).
- Expresar a mensaxe con claridade, coherencia, estruturándoa adecuadamente e axustándose aos modelos e fórmulas de cada tipo de texto.
- Reaxustar a tarefa (emprender unha versión máis modesta da tarefa) ou a mensaxe (facer concesións no que realmente se quereda expresar), tras valorar as dificultades e os recursos dispoñibles.
- Compensar as carencias lingüísticas mediante procedementos lingüísticos (p. e. modificar palabras de significado parecido, ou definir ou parafrasear un termo ou expresión), paralingüísticos ou paratextuais (p. e. pedir axuda; sinalar obxectos, usar deícticos ou realizar accións que aclaren o significado; usar linguaxe corporal culturalmente pertinente (xestos, expresións faciais, posturas, contacto visual ou corporal, proxémica), ou usar sons extralingüísticos e calidades prosódicas convencionais).
- Controlar o efecto e o éxito do discurso mediante petición e ofrecemento de aclaración e reparación da comunicación.

2.2.3 Competencia e contidos funcionais. Realización das seguintes funcións comunicativas mediante expoñentes variados propios da lingua oral segundo o ámbito e o contexto comunicativos:

- Inicio, xestión e finalización de relacións sociais: aceptar e declinar unha invitación; agradecer; atraer a atención; compadecerse; dar a benvida; despedirse; expresar condolencia; felicitar; facer cumprimentos; interesarse por alguén ou algo; invitar; pedir desculpas; presentarse e presentar alguén; acceder; rexeitar; saudar; acusar; defender; excusar; lamentar; reprochar.
- Descrición e valoración de calidades físicas e abstractas de persoas, obxectos, lugares, eventos, actividades, procedementos, procesos e produtos.
- Narración de acontecementos pasados puntuais e habituais, descrición de estados e situacións presentes, e expresión de sucesos futuros e de predicións a curto, medio e longo prazo.
- Intercambio de información, indicacións, opinións, crenzas e puntos de vista, consellos, advertencias e avisos.
- Expresión da curiosidade, o coñecemento, a certeza, a confirmación, a dúbida, a conxectura, o escepticismo e a incredulidade: afirmar; anunciar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxecturar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo con diferentes graos de firmeza; expresar descoñecemento; expresar dúbida; expresar escepticismo; expresar unha opinión; identificar e identificarse; predicir; rebater; rectificar; replicar; supor.
- Expresión da necesidade, o desexo, a intención, a vontade, a decisión, a promesa, a orde, a autorización e a prohibición, a exención e a obxección: aconsellar; advertir; alertar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; dispensar ou eximir alguén de facer algo; disuadir; exixir; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negar permiso a alguén; persuadir; previr a alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propor; prometer; reclamar; recomendar; lembrar algo a alguén; solicitar; suxerir; suplicar, retractarse.
- Expresión do interese, a aprobación, a estima, o aprecio, o eloxio, a admiración, a preferencia, a satisfacción, a esperanza, a confianza, a sorpresa, e os seus contrarios.
- Formulación de suxestións, condicións e hipóteses.

2.2.4. Competencia e contidos discursivos. Coñecemento e aplicación de modelos contextuais e patróns textuais variados propios da lingua oral á produción de textos monolóxicos e dialóxicos:

- Características do contexto segundo o ámbito de acción xeral e a actividade comunicativa específica, os participantes (trazos, relacións, intención comunicativa), e a situación (canle, lugar, tempo).

- Selección de patróns e características textuais demandadas polo contexto: tipo, formato e estrutura textuais; variedade de lingua, rexistro e estilo; tema, enfoque e contido; patróns sintácticos, léxicos e fonético-fonolóxicos.

- Organización e estruturación do texto segundo (macro) xénero (p. e. entrevista > entrevista de traballo); (macro) función textual (exposición, descrición, narración, exhortación, argumentación), e estrutura interna primaria (inicio, desenvolvemento, conclusión) e secundaria (relacións oracionais, sintácticas e léxicas cotextuais e por referencia ao contexto).

2.2.5 Competencia e contidos sintácticos. Coñecemento, selección e uso de estruturas sintácticas variadas e complexas propias da lingua oral, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, para expresar:

- A entidade e as súas propiedades [in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao)];

- o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

- o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

- o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

- a modalidade epistémica (capacidade, necesidade, posibilidade, probabilidade) e deóntica (volición, permiso, obrigación, prohibición);

- o modo;
- estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);

- a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;

- relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

2.2.6 Competencia e contidos léxicos. Coñecemento, selección e uso de léxico oral común e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e ocupacional, relativo á descrición de persoas e obxectos; tempo e espazo; estados, eventos e acontecementos; actividades, procedementos e procesos; relacións persoais, sociais, académicas e profesionais; educación e estudo; traballo e emprendemento; bens e servizos; lingua e comunicación intercultural; ciencia e tecnoloxía; historia e cultura.

2.2.7 Competencia e contidos fonético-fonolóxicos. Produción dos patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso común en contornas específicas segundo o ámbito e o contexto comunicativos, seleccionándoos e adaptando o seu uso aos diversos significados e intencións comunicativas asociados con estes.

2.3 Criterios de avaliación. Aplica adecuadamente á produción de textos orais monolóxicos e dialóxicos os aspectos socioculturais e sociolingüísticos máis relevantes da lingua e culturas meta relativos a costumes, usos, actitudes, valores e crenzas que integrou na súa competencia intercultural, e sabe superar as diferenzas con respecto ás linguas e culturas propias e os estereotipos, demostrando confianza no uso de diferentes rexistros ou outros mecanismos de adaptación contextual, expresándose apropiadamente en situacións diversas e evitando erros importantes de formulación.

Cofece, selecciona con atención, e sabe aplicar eficazmente e con certa naturalidade, estratexias adecuadas para producir textos orais monolóxicos e dialóxicos de diversos tipos e de certa lonxitude, planificando o discurso segundo o propósito, a situación, os interlocutores e a canle de comunicación, e facendo un seguimento e unha reparación del mediante procedementos variados (p. e. paráfrases, circunloquios, xestión de pausas, variación na formulación) de maneira que a comunicación se realice sen esforzo pola súa parte ou a dos interlocutores.

Consegue alcanzar os fins funcionais que pretende utilizando, de entre un repertorio variado, os expoñentes máis adecuados ao contexto específico.

Articula o seu discurso de maneira clara e coherente seguindo os patróns comúns de organización segundo o xénero e o tipo textual, desenvolvendo descrições e narracións claras e detalladas, argumentando eficazmente e matizando os seus puntos de vista, indicando o que considera importante (p. e. mediante estruturas enfáticas), e ampliando con algúns exemplos, comentarios e detalles adecuados e relevantes.

Demostra un bo control de estruturas sintácticas comúns e algunhas máis complexas, con algún fallo esporádico ou erro non sistemático que pode corrixir retrospectivamente, seleccionándoas con flexibilidade e adecuadamente segundo a intención comunicativa no contexto específico.

Dispón dun amplo vocabulario sobre asuntos relativos á súa especialidade e intereses e sobre temas máis xerais, e varía a formulación para evitar repeticións frecuentes, recorrendo con flexibilidade a circunloquios cando non encontra unha expresión máis precisa.

Adquiriu unha pronunciación e entoación claras e naturais.

Exprésase con claridade, con suficiente espontaneidade e un ritmo bastante uniforme, sen manifestar ostensiblemente que teña que limitar o que quere dicir, e dispón de suficientes recursos lingüísticos para facer descrições claras, expresar puntos de vista e desenvolver argumentos, utilizando para isto algunhas estruturas complexas, sen que se lle note moito que está buscando as palabras que necesita.

Inicia, mantén e termina o discurso adecuadamente, facendo un uso eficaz das quendas de palabra, aínda que pode que non sempre o faga con elegancia, e xestiona a interacción con flexibilidade e eficacia, e de maneira colaborativa, confirmando a súa comprensión, pedindo a opinión do interlocutor, invitando outros a participar, e contribuíndo ao mantemento da comunicación.

3. Actividades de comprensión de textos escritos.

3.1 Obxectivos. Comprender instrucións, indicacións ou outras informacións técnicas extensas e complexas dentro do propio campo de interese ou de especialización, incluíndo detalles sobre condicións e advertencias.

Identificar con rapidez o contido e a importancia de noticias, artigos e informes sobre unha amplía serie de temas profesionais ou do propio interese, e comprender, en textos de referencia e consulta, en calquera soporte, información detallada sobre temas xerais, da propia especialidade ou de interese persoal, así como información específica en textos oficiais, institucionais ou corporativos.

Comprender o contido, a intención e as implicacións de notas, mensaxes e correspondencia persoal en calquera soporte, incluídos foros e blogs, nos cales se transmite información detallada, e se expresan, xustifican e argumentan ideas e opinións sobre temas concretos e abstractos de carácter xeral ou do propio interese.

Ler correspondencia formal relativa ao propio campo de especialización, sobre asuntos de carácter tanto abstracto como concreto, e captar o seu significado esencial, así como comprender os seus detalles e implicacións máis relevantes.

Comprender textos xornalísticos, incluídos artigos e reportaxes sobre temas de actualidade ou especializados, nos cales o autor adopta certos puntos de vista, presenta e desenvolve argumentos, e expresa opinións de maneira tanto implícita como explícita.

Comprender textos literarios e de ficción contemporáneos, escritos en prosa e nunha variedade lingüística estándar, de estilo simple e linguaxe clara, coa axuda esporádica do dicionario.

3.2 Competencias e contidos.

3.2.1 Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos. Coñecemento e aplicación á comprensión do texto dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos a convencións sociais, normas de cortesía e rexistros; institucións, costumes e rituais; valores, crenzas e actitudes; estereotipos e tabús; historia, culturas e comunidades.

3.2.2 Competencia e contidos estratéxicos. Coñecemento e uso das estratexias de planificación, execución, control e reparación da comprensión de textos escritos:

- Mobilización de esquemas e información previa sobre tipo de tarefa e tema.
- Identificación do tipo textual, adaptando a comprensión a el.
- Distinción de tipos de comprensión (p. e. sentido xeral, información esencial, puntos principais ou opinións implícitas).
- Formulación de hipóteses sobre contido e contexto.
- Inferencia e formulación de hipóteses sobre significados a partir da comprensión de elementos significativos, lingüísticos e paralingüísticos (soporte, imaxes e gráficos, trazos ortotipográficos...).
- Reformulación de hipóteses a partir da comprensión de novos elementos.

3.2.3 Competencia e contidos funcionais. Comprensión das seguintes funcións comunicativas mediante expoñentes variados propios a lingua escrita segundo o ámbito e contexto comunicativos:

– Inicio, xestión e finalización de relacións sociais: aceptar e declinar unha invitación; agradecer; atraer a atención; compadecerse; dar a benvida; despedirse; expresar condolencia; felicitar; facer cumprimentos; insultar; interesarse por alguén ou por algo; invitar; pedir desculpas; presentarse e presentar alguén; acceder; rexeitar; saudar; acusar; defender; exculpar; lamentar; reprochar.

– Descrición e valoración de calidades físicas e abstractas de persoas, obxectos, lugares, eventos, actividades, procedementos, procesos e produtos.

– Narración de acontecementos pasados puntuais e habituais, descrición de estados e situacións presentes, e expresión de sucesos futuros e de predicións a curto, medio e longo prazo.

– Intercambio de información, indicacións, opinións, crenzas e puntos de vista, consellos, advertencias e avisos.

– Expresión da curiosidade, o coñecemento, a certeza, a confirmación, a dúbida, a conxectura, o escepticismo e a incredulidade: afirmar; anunciar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxecturar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo con diferentes graos de firmeza; expresar descoñecemento; expresar dúbida; expresar escepticismo; expresar unha opinión; identificar e identificarse; predicir; rebater; rectificar; replicar; supor.

– Expresión da necesidade, o desexo, a intención, a vontade, a decisión, a promesa, a orde, a autorización e a prohibición, a exención e a obxección: aconsellar; advertir; alertar; ameazar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; dispensar ou eximir alguén de facer algo; disuadir; exixir; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negar permiso a alguén; persuadir; previr a alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propor; prometer; reclamar; recomendar; recordar algo a alguén; solicitar; suxerir; suplicar, retractarse.

– Expresión do interese, a aprobación, a estima, o aprecio, o eloxio, a admiración, a preferencia, a satisfacción, a esperanza, a confianza, a sorpresa, e os seus contrarios.

- Formulación de suxestións, condicións e hipóteses.

3.2.4 Competencia e contidos discursivos. Comprensión de modelos contextuais e patróns textuais variados propios da lingua escrita:

– Características do contexto segundo o ámbito de acción xeral e a actividade comunicativa específica, os participantes (trazos, relacións, intención comunicativa) e a situación (canle, lugar, tempo).

– Expectativas xeradas polo contexto: tipo, formato e estrutura textuais; variedade de lingua, rexistro e estilo; tema, enfoque e contido; selección de patróns sintácticos, léxicos e ortotipográficos.

– Organización e estruturación do texto segundo (macro) xénero (p. e. texto xornalístico > artigo de opinión); (macro) función textual (exposición, descrición, narración, exhortación, argumentación), e estrutura interna primaria (inicio, desenvolvemento, conclusión) e secundaria (relacións oracionais, sintácticas e léxicas cotextuais e por referencia ao contexto).

3.2.5 Competencia e contidos sintácticos. Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas variadas e complexas propias da lingua escrita, segundo o ámbito e contexto comunicativos, para expresar:

– A entidade e as súas propiedades [in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao)];

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade epistémica (capacidade, necesidade, posibilidade, probabilidade) e deóntica (volición, permiso, obrigación, prohibición);

– o modo;

– estados, eventos, accións, procesos e realización: papeis semánticos e focalización (estructuras oracionais e orde dos seus constituíntes);

– a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

3.2.6 Competencia e contidos léxicos. Comprensión de léxico escrito común, e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e ocupacional, relativo á descrición de persoas e obxectos; tempo e espazo; estados, eventos e acontecementos; actividades, procedementos e procesos; relacións persoais, sociais, académicas e profesionais; educación e estudo; traballo e emprendemento; bens e servizos; lingua e comunicación intercultural; ciencia e tecnoloxía; historia e cultura.

3.2.7 Competencia e contidos ortotipográficos. Recoñecemento e comprensión dos significados e intencións comunicativas asociados aos patróns gráficos e convencións ortográficas de uso común xerais e en ámbitos comunicativos específicos.

3.3 Criterios de avaliación. Coñece coa debida profundidade e aplica eficazmente á comprensión do texto, facendo as inferencias adecuadas, os aspectos socioculturais e sociolingüísticos xerais e máis específicos que caracterizan as culturas e as comunidades de práctica en que se usa o idioma e os trazos específicos da comunicación escrita nelas, apreciando as diferenzas de rexistros e estilos estándar.

Le cun alto grao de independencia, adaptando o estilo e a velocidade de lectura aos distintos textos e finalidades e aplicando eficazmente outras estratexias adecuadas para a comprensión do sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes e as opinións e actitudes, tanto implícitas como explícitas, dos autores claramente sinalizadas.

Distingue a función ou funcións comunicativas, tanto secundarias como principais, do texto, e aprecia as diferenzas de intención comunicativa e de significado dos seus distintos expoñentes segundo o contexto e o xénero e tipo textuais.

Comprende os diversos significados asociados ao uso de distintos patróns discursivos típicos de diferentes xéneros e tipos textuais polo que respecta á presentación e organización da información.

Comprende os significados e funcións xeralmente asociados a diversas estruturas sintácticas propias da lingua escrita en contextos de uso comúns e máis específicos dentro do seu campo de interese ou de especialización.

Conta cun amplo vocabulario activo de lectura, aínda que teña algunha dificultade con expresións pouco frecuentes, que inclúe tanto un léxico xeral e máis específico segundo os seus intereses e necesidades persoais, académicas ou profesionais, como expresións e modismos de uso común, e connotacións e matices accesibles na linguaxe literaria; e identifica polo contexto palabras descoñecidas en temas relacionados cos seus intereses ou campo de especialización.

Recoñece os valores e significados asociados a convencións de formato, tipográficas, ortográficas e de puntuación, xerais e menos habituais, así como abreviaturas e símbolos de uso común e máis específico.

4. Actividades de produción e coprodución de textos escritos.

4.1 Obxectivos. Cubrir, en soporte papel ou en liña, cuestionarios e formularios detallados con información complexa, de tipo persoal, público, académico ou profesional incluíndo preguntas abertas e seccións de produción libre (p. e. para contratar un seguro, realizar unha solicitude ante organismos ou institucións oficiais, ou unha enquisa de opinión).

Escribir, en calquera soporte ou formato, un CV detallado, xunto cunha carta de motivación (p. e. para cursar estudos no estranxeiro ou presentarse para un posto de traballo), detallando e ampliando a información que se considera relevante e axustándoa ao propósito e destinatario específicos.

Escribir notas, anuncios e mensaxes en que se transmite ou solicita información sinxela de carácter inmediato ou máis detallada segundo a necesidade comunicativa incluíndo explicacións e opinións, sobre aspectos relacionados con actividades e situacións habituais ou máis específicos dentro do propio campo de especialización ou de interese, e nos cales se resaltan os aspectos que resultan importantes, respectando as convencións específicas do xénero e tipo textuais e as normas de cortesía e, se for o caso, da netiqueta.

Tomar notas, co suficiente detalle, sobre aspectos que se consideran importantes, durante unha conferencia, presentación ou charla estruturada con claridade sobre un tema coñecido, de carácter xeral ou relacionado co propio campo de especialización ou de interese, aínda que se perda algunha información por concentrarse nas palabras mesmas.

Tomar notas, recollendo as ideas principais, os aspectos relevantes e detalles importantes, durante unha entrevista (p. e. de traballo), conversación formal, reunión ou debate, ben estruturados e sobre temas relacionados co propio campo de especialización ou de interese.

Escribir correspondencia persoal, en calquera soporte, e comunicarse con seguridade en foros e blogs, nos cales se expresan noticias e puntos de vista con eficacia, se transmite certa emoción, se resalta a importancia persoal de feitos e experiencias, e se comentan as noticias e os puntos de vista dos correspondentes e doutras persoas.

Escribir, en calquera soporte, correspondencia formal dirixida a institucións públicas ou privadas e a empresas, nas cales se dá e solicita información detallada, e se explican e xustifican co suficiente detalle os motivos de certas accións, respectando as convencións formais e de cortesía propias deste tipo de textos.

Escribir informes de media extensión, de estrutura clara e nun formato convencional, nos cales se expón un asunto con certo detalle e se desenvolve un argumento, razoando a favor ou en contra dun punto de vista concreto, explicando as vantaxes e as desvantaxes de varias opcións, e achegando conclusións xustificadas e suxestións sobre futuras ou posibles liñas de actuación.

4.2 Competencias e contidos.

4.2.1 Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos. Coñecemento e aplicación á produción e coprodución do texto escrito dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos relativos a convencións sociais, normas de cortesía e rexistros; institucións, costumes e rituais; valores, crenzas e actitudes; estereotipos e tabús; historia, culturas e comunidades.

4.2.2 Competencia e contidos estratéxicos. Estratexias de planificación, execución, control e reparación da produción e coprodución de textos escritos:

- Activar esquemas mentais sobre a estrutura da actividade e o texto específicos (p. e. escribir unha carta de presentación, un informe...).
- Identificar o baleiro de información e opinión e valorar o que pode darse por suposto, concibindo a mensaxe con claridade e distinguindo a súa idea ou ideas principais e a súa estrutura básica.
- Adecuar o texto ao destinatario, contexto e canle, aplicando o rexistro e as características discursivas adecuadas a cada caso.
- Apoiarse en e sacar o máximo partido dos coñecementos previos (utilizar linguaxe «prefabricada», etc.).
- Localizar e usar adecuadamente recursos lingüísticos ou temáticos (uso dun dicionario ou gramática, obtención de axuda, etc.).
- Expresar a mensaxe con claridade axustándose aos modelos e fórmulas de cada tipo de texto.
- Reaxustar a tarefa (emprender unha versión máis modesta da tarefa) ou a mensaxe (facer concesións no que realmente lle gustaría expresar), tras valorar as dificultades e os recursos dispoñibles.
- Controlar o efecto e o éxito do discurso mediante petición e ofrecemento de aclaración e reparación da comunicación.

4.2.3 Competencia e contidos funcionais. Realización das seguintes funcións comunicativas mediante expoñentes variados propios da lingua escrita segundo o ámbito e contexto comunicativos:

- Inicio, xestión e termo de relacións sociais: aceptar e declinar unha invitación; agradecer; atraer a atención; compadecerse; dar a benvida; despedirse; expresar condolencia; felicitar; facer cumprimentos; interesarse por alguén ou algo; invitar; pedir desculpas; presentarse e presentar alguén; acceder; rexeitar; saudar; acusar; defender; exculpar; lamentar; reprochar.
- Descrición e valoración de calidades físicas e abstractas de persoas, obxectos, lugares, eventos, actividades, procedementos, procesos e produtos.
- Narración de acontecementos pasados puntuais e habituais, descrición de estados e situacións presentes, e expresión de sucesos futuros e de predicións a curto, medio e longo prazo.
- Intercambio de información, indicacións, opinións, crenzas e puntos de vista, consellos, advertencias e avisos.
- Expresión da curiosidade, o coñecemento, a certeza, a confirmación, a dúbida, a conxectura, o escepticismo e a incredulidade: afirmar; anunciar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxecturar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo con diferentes graos de firmeza; expresar descoñecemento; expresar dúbida; expresar escepticismo; expresar unha opinión; identificar e identificarse; predicir; rebater; rectificar; replicar; supor.
- Expresión da necesidade, o desexo, a intención, a vontade, a decisión, a promesa, a orde, a autorización e a prohibición, a exención e a obxección: aconsellar; advertir; alertar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; dispensar ou eximir alguén de facer algo; disuadir; exixir; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negar permiso a alguén; persuadir; previr a alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propor;

prometer; reclamar; recomendar; lembrar algo a alguén; solicitar; suxerir; suplicar, retractarse.

– Expresión do interese, a aprobación, a estima, o aprecio, o eloxio, a admiración, a preferencia, a satisfacción, a esperanza, a confianza, a sorpresa, e os seus contrarios.

– Formulación de suxestións, condicións e hipóteses.

4.2.4 Competencia e contidos discursivos. Coñecemento e aplicación de modelos contextuais e patróns textuais variados propios da lingua escrita á produción e coprodución de textos:

– Características do contexto segundo o ámbito de acción xeral e a actividade comunicativa específica, os participantes (trazos, relacións, intención comunicativa), e a situación (canle, lugar, tempo).

– Selección de patróns e características textuais demandadas polo contexto: tipo, formato e estrutura textuais; variedade de lingua, rexistro e estilo; tema, enfoque e contido; patróns sintácticos, léxicos e ortotipográficos.

– Organización e estruturación do texto segundo (macro) xénero (p. e. correspondencia > carta formal); (macro) función textual (exposición, descrición, narración, exhortación, argumentación), e estrutura interna primaria (inicio, desenvolvemento, conclusión) e secundaria (relacións oracionais, sintácticas e léxicas cotextuais e por referencia ao contexto).

4.2.5 Competencia e contidos sintácticos. Coñecemento, selección segundo a intención comunicativa e uso de estruturas sintácticas variadas e complexas propias da lingua escrita, segundo o ámbito e o contexto comunicativos, para expresar:

– A entidade e as súas propiedades [in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao)];

– o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);

– o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);

– o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

– a modalidade epistémica (capacidade, necesidade, posibilidade, probabilidade) e deóntica (volición, permiso, obrigación, prohibición);

– o modo;

– estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);

– a afirmación, a negación, a interrogación e a exclamación;

– relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

4.2.6 Competencia e contidos léxicos. Coñecemento, selección e uso de léxico escrito común e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e ocupacional, relativo á descrición de persoas e obxectos; tempo e espazo; estados, eventos e acontecementos; actividades, procedementos e procesos; relacións persoais, sociais, académicas e profesionais; educación e estudo; traballo e emprendemento; bens e servizos; lingua e comunicación intercultural; ciencia e tecnoloxía; historia e cultura.

4.2.7 Competencia e contidos ortotipográficos. Produción dos patróns gráficos e convencións ortográficas de uso común, xerais e en contornas específicas segundo o ámbito comunicativo, seleccionándoos e adaptando o seu uso aos diversos significados e intencións comunicativas asociados con estes.

4.3 Criterios de avaliación. Aplica adecuadamente á produción de textos escritos os aspectos socioculturais e sociolingüísticos máis relevantes da lingua e culturas meta

relativos a costumes, usos, actitudes, valores e crenzas que integrou na súa competencia intercultural, e sabe superar as diferenzas con respecto ás linguas e culturas propias e os estereotipos, adaptando o rexistro e o estilo, ou aplicando outros mecanismos de adaptación contextual para expresarse apropiadamente segundo a situación e o propósito comunicativos e evitar erros importantes de formulación.

Aplica con flexibilidade as estratexias máis adecuadas para elaborar textos escritos de certa lonxitude, detallados e ben estruturados, p. e. desenvolvendo os puntos principais e ampliándoos coa información necesaria a partir dun esquema previo, ou integrando de maneira apropiada información relevante procedente de diversas fontes.

Realiza as funcións comunicativas que persegue utilizando os expoñentes máis adecuados ao contexto específico de entre un repertorio variado.

Articula o texto de maneira clara e coherente utilizando adecuadamente, sen erros que conduzan a malentendidos, os patróns comúns de organización segundo o xénero e o tipo textual, e os recursos de cohesión de uso común e máis específico para desenvolver descrições e narracións claras e detalladas, argumentar eficazmente e matizar os seus puntos de vista, indicar o que considera importante (p. e. mediante estruturas enfáticas), e ampliar con algúns exemplos, comentarios e detalles adecuados e relevantes.

Demuestra un bo control de estruturas sintácticas comúns e algunhas máis complexas, con algún fallo esporádico ou erro non sistemático que non afecta a comunicación, seleccionándoas con flexibilidade e adecuadamente segundo a intención comunicativa no contexto específico.

Dispón dun amplo léxico escrito de uso común e sobre asuntos relativos ao seu campo de especialización e intereses, e varía a formulación para evitar repeticións frecuentes, recorrendo con flexibilidade a circunloquios cando non encontra unha expresión máis precisa.

Utiliza con razoable corrección, malia que aínda poida manifestar influencia da súa(s) lingua(s) primeira(s) ou outras, os patróns ortotipográficos de uso común e máis específico (p. e. parénteses, guións, abreviaturas, asteriscos, cursiva), e aplica con flexibilidade as convencións formais máis habituais de redacción de textos tanto en soporte papel como dixital.

5. Actividades de mediación.

5.1 Obxectivos. Transmitir oralmente a terceiros, en forma resumida ou adaptada, o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes, e as opinións e actitudes, tanto implícitas como explícitas, contidos en textos orais ou escritos conceptual e estruturalmente complexos (p. e. presentacións, documentais, entrevistas, conversacións, debates, artigos), sobre aspectos, tanto abstractos como concretos, de temas xerais ou do propio interese ou campo de especialización, sempre que os ditos textos estean ben organizados, nalgunha variedade estándar da lingua, e se poida volver escoitar o dito ou reler as seccións difíciles.

Sintetizar, e transmitir oralmente a terceiros, a información e argumentos principais, así como os aspectos relevantes, recompilados de diversos textos escritos procedentes de distintas fontes (p. e. diferentes medios de comunicación, ou varios informes ou outros documentos de carácter educativo ou profesional).

Interpretar durante intercambios entre amigos, coñecidos, familiares ou colegas, nos ámbitos persoal e público, en situacións tanto habituais como máis específicas e de maior complexidade (p. e. en reunións sociais, cerimoniais, eventos ou visitas culturais), sempre que poida pedir confirmación dalgúns detalles.

Interpretar durante intercambios de carácter formal (p. e. nunha reunión de traballo claramente estruturada), sempre que poida prepararse de antemán e pedir confirmación e aclaracións segundo se necesite.

Mediar entre falantes da lingua meta ou de distintas linguas en situacións tanto habituais como máis específicas e de maior complexidade, transmitindo a información, as opinións e os argumentos relevantes, comparando e contrastando as vantaxes e desvantaxes das distintas posturas e argumentos, expresando as súas opinións ao

respecto con claridade e amabilidade, e pedindo e ofrecendo suxestións sobre posibles solucións ou vías de actuación.

Tomar notas escritas para terceiros, coa debida precisión e organización, recollendo os puntos e aspectos máis relevantes, durante unha presentación, conversación ou debate claramente estruturados e nunha variedade estándar da lingua, sobre temas do propio interese ou dentro do campo propio de especialización académica ou profesional.

Transmitir por escrito o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes e as opinións e actitudes, tanto implícitas como explícitas, contidos en textos escritos ou orais conceptual e estruturalmente complexos, sobre aspectos, tanto abstractos como concretos, de temas xerais ou do propio interese ou campo de especialización, sempre que os ditos textos estean ben organizados, nalgunha variedade estándar da lingua, e se poidan reler as seccións difíciles ou volver escoitar o dito.

Resumir por escrito os puntos principais, os detalles relevantes e os puntos de vista, opinións e argumentos expresados en conversacións, entre dous ou máis interlocutores, claramente estruturadas e articuladas a velocidade normal e nunha variedade estándar da lingua, sobre temas de interese persoal ou do propio campo de especialización nos ámbitos académico e profesional.

Resumir por escrito noticias e fragmentos de entrevistas ou documentais que conteñen opinións, argumentos e análises, e a trama e a secuencia dos acontecementos de películas ou de obras de teatro.

Sintetizar e transmitir por escrito a información e argumentos principais, así como os aspectos relevantes, recompilados de diversos textos escritos procedentes de distintas fontes (p. e. diferentes medios de comunicación, ou varios informes ou outros documentos de carácter educativo ou profesional).

5.2 Competencia e contidos interculturais. Xestión dos coñecementos, destrezas e actitudes interculturais que permitan levar a cabo actividades de mediación con certa flexibilidade: autoconciencia cultural; conciencia sociolingüística; coñecementos culturais xerais e máis específicos; observación; escoita; avaliación; posta en relación; adaptación; respecto.

5.3 Criterios de avaliación. Coñece coa debida profundidade, e aplica adecuadamente á actividade de mediación en cada caso, os aspectos socioculturais e sociolingüísticos xerais e máis específicos que caracterizan as culturas e as comunidades de práctica en que se fala o idioma, así como as súas implicacións máis relevantes, e sabe superar as diferenzas con respecto ás linguas e culturas propias e os estereotipos, demostrando confianza no uso de diferentes rexistros e estilos, ou outros mecanismos de adaptación contextual, expresándose apropiadamente en situacións diversas e evitando erros importantes de formulación.

Coñece, selecciona con atención e sabe aplicar eficazmente e con certa naturalidade estratexias adecuadas para adaptar os textos que debe procesar ao propósito, á situación, aos participantes e á canle de comunicación, mediante procedementos variados (p. e. paráfrases, circunloquios, amplificación ou condensación da información).

Sabe obter a información detallada que necesita para poder transmitir a mensaxe con claridade e eficacia.

Organiza adecuadamente a información que pretende ou debe transmitir e detállaa de maneira satisfactoria segundo sexa necesario.

Transmite con suficiencia tanto a información como, se for o caso, o ton e as intencións dos falantes ou autores.

Pode facilitar a interacción entre as partes monitorizando o discurso con intervencións adecuadas, repetindo ou reformulando o dito, pedindo opinións, facendo preguntas para abundar nalgúns aspectos que considera importantes e resumindo a información e os argumentos cando é necesario para aclarar o fío da discusión.

Compara e contrasta información e ideas das fontes ou das partes e resume apropiadamente os seus aspectos máis relevantes.

É quen de suxerir unha saída de compromiso, unha vez analizadas as vantaxes e desvantaxes doutras opcións.

Nivel avanzado C1

As ensinanzas de nivel avanzado C1 teñen por obxecto capacitar o alumnado para actuar con flexibilidade e precisión, sen esforzo aparente e superando facilmente as carencias lingüísticas mediante estratexias de compensación, en todo tipo de situacións nos ámbitos persoal e público, para realizar estudos a nivel terciario ou participar con seguridade en seminarios ou en proxectos de investigación complexos no ámbito académico, ou comunicarse eficazmente en actividades específicas no ámbito profesional.

Para isto, o alumnado deberá adquirir as competencias que lle permitan utilizar o idioma con gran facilidade, flexibilidade, eficacia e precisión para comprender, producir, coproducir e procesar unha ampla gama de textos orais e escritos extensos e estruturalmente complexos, precisos e detallados, sobre aspectos tanto abstractos como concretos de temas de carácter xeral ou especializado, mesmo fóra do propio campo de especialización, en diversas variedades da lingua, e con estruturas variadas e complexas e un amplo repertorio léxico que inclúa expresións especializadas, idiomáticas e coloquiais e que permita apreciar e expresar sutís matices de significado.

Unha vez adquiridas as competencias correspondentes ao nivel avanzado C1, o alumnado será quen de:

- Comprender, independentemente da canle e mesmo en malas condicións acústicas, a intención e o sentido xeral, as ideas principais, a información importante, os aspectos e detalles relevantes, e as opinións e actitudes, tanto implícitas como explícitas, dos falantes nunha ampla gama de textos orais extensos, precisos e detallados, e nunha variedade de acentos, rexistros e estilos, mesmo cando a velocidade de articulación sexa alta e as relacións conceptuais non estean sinaladas explicitamente, sempre que poida confirmar algúns detalles, especialmente se non está familiarizado co acento.

- Producir e coproducir, con fluidez, espontaneidade e case sen esforzo, e independentemente da canle, unha ampla gama de textos orais extensos, claros e detallados, conceptual e estruturalmente complexos, en diversos rexistros, e cunha entoación e acento adecuados á expresión de matices de significado, mostrando dominio dun ampla gama de recursos lingüísticos, das estratexias discursivas e interaccionais e de compensación que fan imperceptibles as dificultades ocasionais que poida ter para expresar o que quere dicir, e que lle permite adecuar con eficacia o seu discurso a cada situación comunicativa.

- Comprender con todo detalle a intención e o sentido xeral, a información importante, as ideas principais, os aspectos e detalles relevantes e as opinións e actitudes dos autores, tanto implícitas como explícitas, nunha ampla gama de textos escritos extensos, precisos e detallados, conceptual e estruturalmente complexos, mesmo sobre temas fóra do seu campo de especialización, identificando as diferenzas de estilo e rexistro, sempre que poida reler as seccións difíciles.

- Producir e coproducir, independentemente do soporte, textos escritos extensos e detallados, ben estruturados e axustados aos diferentes ámbitos de actuación, sobre temas complexos nos ditos ámbitos, resaltando as ideas principais, ampliando con certa extensión e defendendo os seus puntos de vista con ideas complementarias, motivos e exemplos adecuados, e rematando cunha conclusión apropiada, utilizando para isto, de maneira correcta e consistente, estruturas gramaticais e convencións ortográficas, de puntuación e de presentación do texto complexas, mostrando control de mecanismos complexos de cohesión e dominio dun léxico amplo que lle permita expresar matices de significado que inclúan a ironía, o humor e a carga afectiva.

- Mediar con eficacia entre falantes da lingua meta ou de distintas linguas, en situacións tanto habituais como máis específicas e de maior complexidade nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, trasladando con flexibilidade, corrección e eficacia tanto información como opinións, implícitas ou explícitas, contidas nunha ampla gama de textos orais ou escritos extensos, precisos e detallados, conceptual e estruturalmente complexos, identificando e reflexando coa maior exactitude posible as

diferenzas de estilo e rexistro, e utilizando os recursos lingüísticos e as estratexias discursivas e de compensación para minimizar as dificultades ocasionais que poida ter.

1. Actividades de comprensión de textos orais.

1.1 Obxectivos. Comprender, independentemente da canle, información específica en declaracións, mensaxes, anuncios e avisos detallados que teñen pouca calidade e un son distorsionado.

Comprender información complexa con condicións e advertencias, instrucións de funcionamento e especificacións de produtos, servizos e procedementos coñecidos e menos habituais, e sobre todos os asuntos relacionados coa súa profesión ou coas súas actividades académicas.

Comprender con relativa facilidade a maioría das conferencias, charlas, coloquios, faladoiros e debates, sobre temas complexos de carácter público, profesional ou académico, entendendo en detalle os argumentos que se esgrimen.

Comprender os detalles de conversacións e discusións de certa lonxitude entre terceiras persoas, mesmo sobre temas abstractos, complexos ou cos cales non se está familiarizado, e captar a intención do que se di.

Comprender conversacións de certa lonxitude en que se participa aínda que non estean claramente estruturadas e a relación entre as ideas sexa soamente implícita.

Comprender sen demasiado esforzo unha ampla gama de programas de radio e televisión, obras de teatro ou outro tipo de espectáculos, e películas que conteñan unha cantidade considerable de argot ou linguaxe coloquial e de expresións idiomáticas, e identificar pormenores e sutilezas como actitudes e relacións implícitas entre os falantes.

1.2 Competencias e contidos.

1.2.1 Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos. Bo dominio de coñecementos, destrezas e actitudes necesarios para abordar en extensión a dimensión social do uso do idioma na comprensión de textos orais, incluíndo marcadores lingüísticos de relacións sociais, normas de cortesía, modismos e expresións de sabedoría popular, rexistros, dialectos e acentos.

1.2.2 Competencia e contidos estratéxicos. Selección e aplicación eficaz das estratexias máis adecuadas en cada caso para a comprensión da intención, o sentido xeral, as ideas principais, a información importante, os aspectos e detalles relevantes e as opinións e actitudes dos falantes, tanto implícitas como explícitas.

1.2.3 Competencia e contidos funcionais. Comprensión das seguintes funcións comunicativas ou actos de fala mediante os expoñentes orais das ditas funcións segundo o contexto comunicativo específico, tanto a través de actos de fala directos como indirectos, nunha ampla variedade de rexistros (familiar, informal, neutro, formal):

Funcións ou actos de fala asertivos, relacionados coa expresión do coñecemento, a opinión, a crenza e a conxectura: afirmar; anunciar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxecturar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo; expresar descoñecemento, dúbida, escepticismo, unha opinión; formular hipóteses; identificar e identificarse; informar; obxectar; predicir; rebater; rectificar; replicar; supor.

Funcións ou actos de fala compromisivos, relacionados coa expresión de ofrecemento, intención, vontade e decisión: acceder; admitir; consentir; expresar a intención ou vontade de facer algo; invitar; xurar; negarse a facer algo; ofrecer algo; ofrecer axuda; ofrecerse a facer algo; prometer; retractarse.

Funcións ou actos de fala directivos, que teñen como finalidade que o destinatario faga ou non faga algo, tanto se isto é, pola súa vez, un acto verbal como unha acción doutra índole: aconsellar; advertir; alertar; ameazar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar ou eximir alguén de facer algo; disuadir; exixir; intimidar; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negar permiso a alguén;

persuadir; previr alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propor; reclamar; recomendar; recordar algo a alguén; restrinxir; rogar; solicitar; suxerir; suplicar.

Funcións ou actos de fala fáticos e solidarios, que se realizan para establecer ou manter o contacto social e expresar actitudes con respecto aos demais: aceptar e declinar unha invitación; agradecer; atraer a atención; compadecerse; consolar; dar a benvinda; despedirse; expresar condolencia; felicitar; facer cumprimentos; insultar; interesarse por alguén ou algo; invitar; pedir desculpas; presentarse e presentar alguén; rexeitar; saudar; tranquilizar.

Funcións ou actos de fala expresivos, cos cales se expresan actitudes e sentimentos ante determinadas situacións: acusar; defender; exculpar; expresar admiración, afecto, alegría ou felicidade, alivio, ansiedade e preocupación, aprecio ou simpatía, aprobación e desaprobación, arrepentimento, confianza e desconfianza, decepción, desinterese e interese, desprezo, desgusto, dor, dúbida, escepticismo, esperanza e desesperanza, estima, insatisfacción, orgullo, preferencia, resentimento, resignación, satisfacción, sorpresa e estrañeza, temor, tristeza, vergonha; lamentar; reprochar.

1.2.4 Competencia e contidos discursivos. Coñecemento e comprensión de modelos contextuais e patróns textuais complexos propios da lingua oral monolóxica e dialóxica, en diversas variedades da lingua e segundo o contexto específico, mesmo especializado:

1.2.4.1 Coherencia textual: adecuación do texto oral ao contexto comunicativo (tipo e formato de texto; variedade de lingua; rexistro; tema; enfoque e contido: selección de contido relevante, selección de estruturas sintácticas, selección léxica; contexto espacio-temporal: referencia espacial, referencia temporal).

1.2.4.2 Cohesión textual: organización interna do texto oral. Inicio, desenvolvemento e conclusión da unidade textual: mecanismos iniciadores (toma de contacto, etc.); introdución do tema; tematización; desenvolvemento do discurso: desenvolvemento temático (mantemento do tema: correferencia; elipse; repetición; reformulación; énfase. Expansión temática: exemplificación; reforzo; contraste; introdución de subtemas. Cambio temático: digresión; recuperación do tema); conclusión do discurso: resumo/recapitulación, indicación de peche textual e peche textual.

1.2.5 Competencia e contidos sintácticos. Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas complexas propias da lingua oral, segundo o ámbito e contexto comunicativos, tanto xerais como específicos, para expresar:

- A entidade e as súas propiedades [in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao)];
- o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);
- o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);
- o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo, e causativo;
- a modalidade lóxica e apreciativa (afirmación, negación, interrogación, exclamación, exhortación; factualidade, certeza, crenza, conxectura, dúbida; capacidade/habilidade; posibilidade, probabilidade, necesidade; prescrición, prohibición, obrigación, permiso, autorización; volición, intención e outros actos de fala);
- o modo e as características dos estados, os procesos e as accións;
- estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estructuras oracionais e orde dos seus constituíntes);
- relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

1.2.6 Competencia e contidos léxicos. Comprensión dunha ampla gama léxica oral de uso xeral, e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, incluídos modismos, coloquialismos, rexionalismos e argot.

1.2.7 Competencia e contidos fonético-fonolóxicos. Percepción dos patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso xeral en diversas variedades da lingua, e en contornas específicas segundo o ámbito e contexto comunicativos, e comprensión dos diversos significados e intencións comunicativas asociados a eles, incluíndo variantes de sons e fonemas vocálicos e consonánticos e as súas respectivas combinacións, variantes de procesos fonolóxicos de enxordecemento, sonorización, asimilación, elisión, palatalización, nasalización, epéntese, alternancia vocálica e outros, e cambios de acento e tonicidade na oración con implicacións sintácticas e comunicativas.

1.3 Criterios de avaliación. Posúe un amplo repertorio de competencias socioculturais e sociolingüísticas que lle permite apreciar con facilidade diferenzas de rexistro e as sutilezas propias da comunicación oral nas culturas, comunidades de práctica e grupos en que se fala o idioma.

Selecciona e aplica con eficacia as estratexias máis adecuadas en cada caso para a comprensión da intención, o sentido xeral, as ideas principais, a información importante, os aspectos e detalles relevantes e as opinións e actitudes dos falantes, tanto implícitas como explícitas.

Recoñece, segundo o contexto específico, a intención e significación dun amplo repertorio de expoñentes das funcións comunicativas ou actos de fala, tanto indirectos como directos, nunha ampla variedade de rexistros (familiar, informal, neutro, formal).

É quen de seguir un discurso extenso mesmo cando non está claramente estruturado e cando as relacións son só supostas e non están sinaladas explicitamente.

É o bastante hábil como para utilizar as claves contextuais, discursivas, gramaticais e léxicas co fin de inferir a actitude, a predisposición mental e as intencións do autor, e prever o que vai ocorrer.

Recoñece unha gran diversidade de expresións idiomáticas e coloquiais, e aprecia connotacións e matices sutís de significado, aínda que pode que necesite confirmar algúns detalles se o acento non lle resulta familiar.

Distingue unha ampla gama de patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación, o que lle permite comprender calquera falante ou interlocutor, aínda que pode que teña que confirmar algúns detalles cando o acento lle resulta descoñecido.

2. Actividades de produción e coprodución de textos orais.

2.1 Obxectivos. Facer declaracións públicas con fluidez, case sen esforzo, usando certa entoación para transmitir matices sutís de significado con precisión.

Realizar presentacións extensas, claras e ben estruturadas, sobre un tema complexo, ampliando con certa extensión, integrando outros temas, desenvolvendo ideas concretas e defendendo puntos de vista con ideas complementarias, motivos e exemplos adecuados, apartándose cando sexa necesario do texto preparado e estendéndose sobre aspectos propostos de forma espontánea polos oíntes e finalizando cunha conclusión apropiada, así como responder espontaneamente e sen apenas esforzo as preguntas da audiencia.

Levar a cabo transaccións, xestións e operacións complexas, nas cales se debe negociar a solución de conflitos, establecer as posturas, desenvolver argumentos, facer concesións e establecer con claridade os límites de calquera concesión que se estea disposto a realizar, utilizando unha linguaxe persuasiva, negociando os pormenores con eficacia e facendo fronte a respostas e dificultades imprevistas.

Participar de maneira plena nunha entrevista, como entrevistador ou entrevistado, ampliando e desenvolvendo as ideas discutidas con fluidez e sen apoio, e utilizando con flexibilidade os mecanismos adecuados en cada momento para expresar reaccións e para manter o bo desenvolvemento do discurso.

Participar activamente en conversacións informais animadas, cun ou varios interlocutores, que traten temas abstractos, complexos, específicos e mesmo descoñecidos, e nas cales se faga un uso emocional, alusivo ou humorístico do idioma, expresando as propias ideas e opinións con precisión, presentando liñas argumentais complexas de maneira convincente e respondendo a estas con eficacia, facendo un bo uso das interxeccións.

Participar activamente e con gran facilidade en conversacións e discusións formais animadas (p. e. en debates, charlas, coloquios, reunións, ou seminarios) nas cales se traten temas abstractos, complexos, específicos, e mesmo descoñecidos, identificando con precisión os argumentos dos diferentes puntos de vista, argumentando a propia postura formalmente, con precisión e convicción, respondendo a preguntas e comentarios e contestando de forma fluída, espontánea e adecuada a argumentacións complexas contrarias.

2.2 Competencias e contidos.

2.2.1 Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos. Bo dominio de coñecementos, destrezas e actitudes necesarios para abordar en extensión a dimensión social do uso do idioma na produción e coprodución de textos orais, incluíndo marcadores lingüísticos de relacións sociais, normas de cortesía, modismos e expresións de sabedoría popular, rexistros, dialectos e acentos.

2.2.2 Competencia e contidos estratéxicos. Dominio das estratexias discursivas e de compensación que permitan expresar o que se quere dicir adecuando con eficacia o discurso a cada situación comunicativa, e que fagan imperceptibles as dificultades ocasionais.

2.2.3 Competencia e contidos funcionais. Realización das seguintes funcións comunicativas ou actos de fala, mediante os expoñentes orais das ditas funcións máis adecuados para cada contexto comunicativo específico, tanto a través de actos de fala directos como indirectos, nunha ampla variedade de rexistros (familiar, informal, neutro, formal):

Funcións ou actos de fala asertivos, relacionados coa expresión do coñecemento, a opinión, a crenza e a conxectura: afirmar; anunciar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxecturar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo; expresar descoñecemento, dúbida, escepticismo, unha opinión; formular hipóteses; identificar e identificarse; informar; obxectar; predicir; rebater; rectificar; replicar; supor.

Funcións ou actos de fala compromisivos, relacionados coa expresión de ofrecemento, intención, vontade e decisión: acceder; admitir; consentir; expresar a intención ou vontade de facer algo; invitar; xurar; negarse a facer algo; ofrecer algo; ofrecer axuda; ofrecerse a facer algo; prometer; retractarse.

Funcións ou actos de fala directivos, que teñen como finalidade que o destinatario faga ou non faga algo, tanto se isto é, pola súa vez, un acto verbal como unha acción doutra índole: aconsellar; advertir; alertar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar ou eximir alguén de facer algo; disuadir; exixir; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negar permiso a alguén; persuadir; previr alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propor; reclamar; recomendar; recordar algo a alguén; restrinxir; rogar; solicitar; suxerir; suplicar.

Funcións ou actos de fala fáticos e solidarios, que se realizan para establecer ou manter o contacto social e expresar actitudes con respecto aos demais: aceptar e declinar unha invitación; agradecer; atraer a atención; compadecerse; consolar; dar a benvida; despedirse; expresar condolencia; felicitar; facer cumprimentos; interesarse por alguén ou algo; invitar; pedir desculpas; presentarse e presentar alguén; rexeitar; saudar; tranquilizar.

Funcións ou actos de fala expresivos, cos cales se expresan actitudes e sentimentos ante determinadas situacións: acusar; defender; exculpar; expresar admiración, afecto, alegría ou felicidade, alivio, ansiedade e preocupación, aprecio ou simpatía, aprobación e desaprobación, arrepentimento, confianza e desconfianza, decepción, desinterese e interese, desprezo, desgusto, dor, dúbida, escepticismo, esperanza e desesperanza, estima, insatisfacción, orgullo, preferencia, resentimento, resignación, satisfacción, sorpresa e estrañeza, temor, tristeza, vergonza; lamentar; reprochar.

2.2.4 Competencia e contidos discursivos. Coñecemento e construción de modelos contextuais e patróns textuais complexos propios da lingua oral monolóxica e dialóxica, en diversas variedades da lingua e segundo o contexto específico, mesmo especializado:

2.2.4.1 Coherencia textual: adecuación do texto oral ao contexto comunicativo (tipo e formato de texto; variedade de lingua; rexistro; tema; enfoque e contido: selección de contido relevante, selección de estruturas sintácticas, selección léxica; contexto espacio-temporal: referencia espacial, referencia temporal).

2.2.4.2 Cohesión textual: organización interna do texto oral. Inicio, desenvolvemento e conclusión da unidade textual: mecanismos iniciadores (toma de contacto, etc.); introdución do tema; tematización; desenvolvemento do discurso: desenvolvemento temático (mantemento do tema: correferencia; elipse; repetición; reformulación; énfase. Expansión temática: exemplificación; reforzo; contraste; introdución de subtemas. Cambio temático: digresión; recuperación do tema); conclusión do discurso: resumo/recapitulación, indicación de peche textual e peche textual.

2.2.5 Competencia e contidos sintácticos. Coñecemento, selección en función da intención comunicativa segundo ámbito e contexto tanto xeral como específico, e uso de estruturas sintácticas complexas propias da lingua oral para expresar:

- A entidade e as súas propiedades [in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao)];
- o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);
- o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);
- o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;
- a modalidade lóxica e apreciativa (afirmación, negación, interrogación, exclamación, exhortación; factualidade, certeza, crenza, conxectura, dúbida; capacidade/habilidade; posibilidade, probabilidade, necesidade; prescripción, prohibición, obrigación, permiso, autorización; volición, intención e outros actos de fala);
- o modo e as características dos estados, os procesos e as accións;
- estados, eventos, accións, procesos e realización: papeis semánticos e focalización (estructuras oracionais e orde dos seus constituíntes);
- relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

2.2.6 Competencia e contidos léxicos. Coñecemento e utilización correcta e adecuada ao contexto dunha ampla gama léxica oral de carácter xeral, e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, incluídos modismos, coloquialismos, rexionalismos e argot.

2.2.7 Competencia e contidos fonético-fonolóxicos. Selección, segundo a intención comunicativa, e produción dos patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso xeral en diversas variedades da lingua, e en contornas específicas segundo o ámbito e contexto comunicativos, e transmisión dos diversos significados e intencións comunicativas asociados a estes, incluíndo variantes de sons e fonemas vocálicos e consonánticos e as súas respectivas combinacións, variantes de procesos fonolóxicos de enxordecemento, sonorización, asimilación, elisión, palatalización, nasalización, epéntese, alternancia vocálica e outros, e cambios de acento e tonicidade na oración con implicacións sintácticas e comunicativas.

2.3 Criterios de avaliación. Utiliza o idioma con flexibilidade e eficacia para fins sociais, incluíndo o uso emocional, alusivo e humorístico, adaptando o que di e os medios de expresalo á situación e ao receptor, e adoptando un nivel de formalidade adecuado ás circunstancias.

Mostra un dominio das estratexias discursivas e de compensación que fai imperceptibles as dificultades ocasionais que poida ter para expresar o que quere dicir e que lle permite adecuar con eficacia o seu discurso a cada situación comunicativa, p. e. utiliza espontaneamente unha serie de expresións adecuadas para ganar tempo mentres reflexiona sen perder a súa quenda de palabra, substitúe por outra unha expresión que non recorda sen que o seu interlocutor se dea conta, sorteia unha dificultade cando se atopa con ela e volve formular o que quere dicir sen interromper totalmente a fluidez do discurso, ou corrixe os seus lapsos e cambia a expresión, se dá lugar a malentendidos.

Desenvolve argumentos detallados de maneira sistemática e ben estruturada, relacionando lóxicamente os puntos principais, resaltando os puntos importantes, desenvolvendo aspectos específicos e concluíndo adecuadamente.

Expresa e argumenta as súas ideas e opinións con claridade e precisión, e rebate os argumentos e as críticas dos seus interlocutores de maneira convincente e sen ofender, respondendo a preguntas e comentarios e contestando de forma fluída, espontánea e adecuada.

Utiliza os expoñentes orais das funcións comunicativas máis adecuados para cada contexto específico, tanto a través de actos de fala indirectos como directos, nunha ampla variedade de rexistros (familiar, informal, neutro, formal).

Estructura ben e claramente o seu discurso, mostrando un uso adecuado de criterios de organización, e un bo dominio dunha ampla gama de conectores e mecanismos de cohesión propios da lingua oral segundo o xénero e tipo textual.

Manifesta un alto grao de corrección gramatical de modo consistente e os seus erros son escasos e apenas apreciables.

Domina un amplo repertorio léxico, incluíndo expresións idiomáticas e coloquiais, que lle permite superar con soltura as súas deficiencias mediante circunloquios, aínda que aínda poida cometer pequenos e esporádicos fallos, pero sen erros importantes de vocabulario, e sen que apenas se note que busca expresións ou que utiliza estratexias de evitación.

Ten unha capacidade articulatória próxima a algunha(s) das variedades estándar propias da lingua meta, e varía a entoación e coloca a énfase da oración correctamente para expresar matices sutís de significado.

Exprésase con fluidez e espontaneidade, case sen esforzo; só un tema conceptualmente difícil pode obstaculizar un discurso fluído e natural.

Elixo unha frase apropiada dunha serie de posibles enunciados do discurso para introducir os seus comentarios adecuadamente co fin de tomar a palabra ou ganar tempo para manter o uso da palabra mentres pensa.

É quen de aproveitar o que di o interlocutor para intervir na conversación.

Relaciona con destreza a súa contribución coa doutros falantes.

Adecua as súas intervencións ás dos seus interlocutores para que a comunicación flúa sen dificultade.

Formula preguntas para comprobar que comprendeu o que o interlocutor quixo dicir e consegue aclaración dos aspectos ambiguos.

3. Actividades de comprensión de textos escritos.

3.1 Obxectivos. Comprender con todo detalle instrucións, indicacións, normativas, avisos ou outras informacións de carácter técnico extensas e complexas, incluíndo detalles sobre condicións e advertencias, tanto se se relacionan coa propia especialidade como se non, sempre que se poidan reler as seccións máis difíciles.

Comprender os matices, as alusións e as implicacións de notas, mensaxes e correspondencia persoal, en calquera soporte e sobre temas complexos, e que poidan presentar trazos idiosincrásicos polo que respecta á estrutura ou ao léxico (p. e. formato non habitual, linguaxe coloquial ou ton humorístico).

Comprender en detalle a información contida en correspondencia formal de carácter profesional ou institucional, identificando matices tales como as actitudes, os niveis de formalidade e as opinións, tanto implícitas como explícitas.

Comprender con todo detalle artigos, informes, actas, memorias e outros textos extensos e complexos no ámbito social, profesional ou académico, e identificar detalles sutís que inclúen actitudes e opinións tanto implícitas como explícitas.

Comprender en detalle a información contida en textos de consulta e referencia de carácter profesional ou académico, en calquera soporte, sempre que se poidan volver ler as seccións difíciles.

Comprender sen dificultade as ideas e posturas expresadas, tanto implícita como explicitamente, en artigos ou outros textos xornalísticos de certa extensión, en calquera soporte, tanto de carácter xeral como especializado, en que, pola súa vez, se comentan e analizan puntos de vista, opinións e as súas implicacións.

Comprender sen dificultade textos literarios contemporáneos extensos, dunha variedade lingüística estendida e sen unha especial complexidade conceptual, e captar a mensaxe, as ideas e conclusións implícitas, recoñecendo o fondo social, político ou histórico da obra.

3.2 Competencias e contidos.

3.2.1 Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos. Bo dominio de coñecementos, destrezas e actitudes necesarios para abordar en extensión a dimensión social do uso do idioma na comprensión de textos escritos, incluíndo marcadores lingüísticos de relacións sociais, normas de cortesía, modismos e expresións de sabedoría popular, rexistros, e dialectos.

3.2.2 Competencia e contidos estratéxicos. Selección e aplicación eficaz das estratexias máis adecuadas para comprender o que se pretende ou se require en cada caso, e utilización das claves contextuais, discursivas, gramaticais, léxicas e ortotipográficas co fin de inferir a actitude, a predisposición mental e as intencións do autor.

3.2.3 Competencia e contidos funcionais. Comprensión das seguintes funcións comunicativas ou actos de fala mediante os expoñentes escritos das ditas funcións segundo o contexto comunicativo específico, tanto a través de actos de fala directos como indirectos, nunha ampla variedade de rexistros (familiar, informal, neutro, formal):

Funcións ou actos de fala asertivos, relacionados coa expresión do coñecemento, a opinión, a crenza e a conxectura: afirmar; anunciar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxecturar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo; expresar descoñecemento, dúbida, escepticismo, unha opinión; formular hipóteses; identificar e identificarse; informar; obxectar; predicir; rebater; rectificar; replicar; supor.

Funcións ou actos de fala compromisivos, relacionados coa expresión de ofrecemento, intención, vontade e decisión: acceder; admitir; consentir; expresar a intención ou vontade de facer algo; invitar; xurar; negarse a facer algo; ofrecer algo; ofrecer axuda; ofrecerse a facer algo; prometer; retractarse.

Funcións ou actos de fala directivos, que teñen como finalidade que o destinatario faga ou non faga algo, tanto se isto é, pola súa vez, un acto verbal como unha acción doutra índole: aconsellar; advertir; alertar; ameazar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar ou eximir alguén de facer algo; disuadir; exixir; intimidar; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negar permiso a alguén; persuadir; previr alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propor; reclamar; recomendar; recordar algo a alguén; restrinxir; rogar; solicitar; suxerir; suplicar.

Funcións ou actos de fala fáticos e solidarios, que se realizan para establecer ou manter o contacto social e expresar actitudes con respecto aos demais: aceptar e declinar unha invitación; agradecer; atraer a atención; compadecerse; consolar; dar a benvinda; despedirse; expresar condolencia; felicitar; facer cumprimentos; insultar; interesarse por alguén ou algo; invitar; pedir desculpas; presentarse e presentar alguén; rexeitar; saudar; tranquilizar.

Funcións ou actos de fala expresivos cos que se expresan actitudes e sentimentos ante determinadas situacións: acusar; defender; exculpar; expresar admiración, afecto,

alegría ou felicidade, alivio, ansiedade e preocupación, aprecio ou simpatía, aprobación e desaprobación, arrepentimento, confianza e desconfianza, decepción, desinterese e interese, desprezo, desgusto, dor, dúbida, escepticismo, esperanza e desesperanza, estima, insatisfacción, orgullo, preferencia, resentimento, resignación, satisfacción, sorpresa e estrañeza, temor, tristeza, vergonza; lamentar; reprochar.

3.2.4 Competencia e contidos discursivos. Coñecemento e comprensión de modelos contextuais e patróns textuais complexos propios da lingua escrita, en diversas variedades da lingua e segundo o contexto específico, mesmo especializado:

3.2.4.1 Coherencia textual: adecuación do texto escrito ao contexto comunicativo (tipo e formato de texto; variedade de lingua; rexistro; tema; enfoque e contido: selección de contido relevante, selección de estruturas sintácticas, selección léxica; contexto espacio-temporal: referencia espacial, referencia temporal).

3.2.4.2 Cohesión textual: organización interna do texto escrito. Inicio, desenvolvemento e conclusión da unidade textual: mecanismos iniciadores (toma de contacto, etc.); introdución do tema; tematización; desenvolvemento do discurso: desenvolvemento temático (mantemento do tema: correferencia; elipse; repetición; reformulación; énfase. Expansión temática: exemplificación; reforzo; contraste; introdución de subtemas. Cambio temático: digresión; recuperación do tema); conclusión do discurso: resumo/recapitulación, indicación de peche textual e peche textual.

3.2.5 Competencia e contidos sintácticos. Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas complexas propias da lingua escrita, segundo o ámbito e contexto comunicativos, tanto xerais como específicos, para expresar:

- A entidade e as súas propiedades [in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao)];
- o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);
- o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);
- o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;
- a modalidade lóxica e apreciativa (afirmación, negación, interrogación, exclamación, exhortación; factualidade, certeza, crenza, conxectura, dúbida; capacidade/habilidade; posibilidade, probabilidade, necesidade; prescrición, prohibición, obrigación, permiso, autorización; volición, intención e outros actos de fala);
- o modo e as características dos estados, os procesos e as accións;
- estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);
- relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado, e correlación.

3.2.6 Competencia e contidos léxicos. Comprensión dunha ampla gama léxica escrita de uso xeral e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, incluídos modismos, coloquialismos, rexionalismos e argot.

3.2.7 Competencia e contidos ortotipográficos. Comprensión dos significados xerais e específicos, segundo o contexto de comunicación, asociados ás convencións ortotipográficas da lingua meta, incluíndo trazos de formato; valores discursivos dos signos tipográficos, ortográficos e de puntuación; adaptación ortográfica de préstamos; variantes na representación gráfica de fonemas e sons; variantes do alfabeto ou os caracteres, e os seus usos nas diversas formas.

3.3 Criterios de avaliación. Posúe un amplo repertorio de competencias socioculturais e sociolingüísticas, incluíndo aspectos sociopolíticos e históricos, que lle permite apreciar

con facilidade o trasfondo e os trazos idiosincrásicos da comunicación escrita nas culturas, comunidades de práctica e grupos en que se utiliza o idioma.

Selecciona e aplica con eficacia as estratexias máis adecuadas para comprender o que pretende ou se lle require en cada caso, utilizando con habilidade as claves contextuais, discursivas, gramaticais, léxicas e ortotipográficas co fin de inferir a actitude, a predisposición mental e as intencións do autor, e sacar as conclusións apropiadas.

Identifica con rapidez o contido e a importancia de textos sobre unha ampla serie de temas profesionais ou académicos e decide se é oportuno unha lectura e análise máis profundas.

Busca con rapidez en textos extensos e complexos para localizar detalles relevantes.

Recoñece, segundo o contexto, o xénero e o tipo textuais específicos, a intención e significación dunha ampla variedade de expoñentes das funcións comunicativas ou actos de fala, tanto indirectos como directos, nunha ampla variedade de rexistros (familiar, informal, neutro, formal).

Pode localizar información ou seguir o fío da argumentación nun texto de estrutura discursiva complexa ou que non está perfectamente estruturado, ou no cal as relacións e conexións non están expresadas, ou non sempre se expresan, de maneira clara e con marcadores explícitos.

Domina un amplo repertorio léxico escrito, recoñece unha gran diversidade de expresións idiomáticas e coloquiais, e aprecia connotacións e matices sutís de significado, aínda que en ocasións pode que necesite consultar un dicionario, ben de carácter xeral ben especializado.

Comprende os significados e funcións asociados a unha ampla gama de estruturas sintácticas propias da lingua escrita segundo o contexto e xénero e tipo textuais, incluíndo variacións sintácticas de carácter estilístico (p. e. inversión ou cambio da orde de palabras).

Comprende as intencións comunicativas que subxacen tras o uso dunha ampla gama de convencións ortotipográficas da lingua meta, tanto en soporte papel como dixital.

4. Actividades de produción e coprodución de textos escritos.

4.1 Obxectivos. Tomar notas detalladas durante unha conferencia, curso ou seminario que trate temas da súa especialidade, ou durante unha conversación formal, reunión, discusión ou debate animados na contorna profesional, transcribindo a información de maneira tan precisa e próxima ao orixinal que as notas tamén poderían ser útiles para outras persoas.

Escribir correspondencia persoal, en calquera soporte, e comunicarse en foros virtuais, expresándose con claridade, detalle e precisión, e relacionándose cos destinatarios con flexibilidade e eficacia, incluíndo usos de carácter emocional, alusivo e humorístico.

Escribir, coa corrección e formalidade debidas, independentemente do soporte, correspondencia formal dirixida a institucións públicas ou privadas en que, por exemplo, se fai unha reclamación ou demanda complexa, ou se expresan opinións a favor ou en contra de algo, achegando información detallada e esgrimindo os argumentos pertinentes para apoiar ou rebater posturas.

Escribir informes, memorias, artigos, ensaios ou outros tipos de texto sobre temas complexos en ámbitos de carácter público, académico ou profesional, claros e ben estruturados, resaltando as ideas principais, ampliando con certa extensión, defendendo puntos de vista con ideas complementarias, motivos e exemplos adecuados, e terminando cunha conclusión apropiada.

4.2 Competencias e contidos.

4.2.1 Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos. Bo dominio de coñecementos, destrezas e actitudes necesarios para abordar en extensión a dimensión social do uso do idioma na produción e coprodución de textos escritos, incluíndo marcadores lingüísticos de relacións sociais, normas de cortesía, modismos e expresións de sabedoría popular, rexistros e dialectos.

4.2.2 Competencia e contidos estratéxicos. Aplicación flexible e eficaz das estratexias máis adecuadas en cada caso para elaborar unha ampla gama de textos escritos complexos axustados ao seu contexto específico, planificando a mensaxe e os medios en función do efecto sobre o receptor.

4.2.3 Competencia e contidos funcionais. Realización das seguintes funcións comunicativas ou actos de fala, mediante os expoñentes escritos das ditas funcións máis adecuados para cada contexto comunicativo específico, tanto a través de actos de fala directos como indirectos, nunha ampla variedade de rexistros (familiar, informal, neutro, formal):

Funcións ou actos de fala asertivos, relacionados coa expresión do coñecemento, a opinión, a crenza e a conxectura: afirmar; anunciar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxecturar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo; expresar descoñecemento, dúbida, escepticismo, unha opinión; formular hipóteses; identificar e identificarse; informar; obxectar; predicir; rebater; rectificar; replicar; supor.

Funcións ou actos de fala compromisivos, relacionados coa expresión de ofrecemento, intención, vontade e decisión: acceder; admitir; consentir; expresar a intención ou vontade de facer algo; invitar; xurar; negarse a facer algo; ofrecer algo; ofrecer axuda; ofrecerse a facer algo; prometer; retractarse.

Funcións ou actos de fala directivos, que teñen como finalidade que o destinatario faga ou non faga algo, tanto se isto é, pola súa vez, un acto verbal como unha acción doutra índole: aconsellar; advertir; alertar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar ou eximir alguén de facer algo; disuadir; exixir; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negar permiso a alguén; persuadir; previr alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propor; reclamar; recomendar; recordar algo a alguén; restrinxir; rogar; solicitar; suxerir; suplicar.

Funcións ou actos de fala fáticos e solidarios, que se realizan para establecer ou manter o contacto social e expresar actitudes con respecto aos demais: aceptar e declinar unha invitación; agradecer; atraer a atención; compadecerse; consolar; dar a benvida; despedirse; expresar condolencia; felicitar; facer cumprimentos; interesarse por alguén ou algo; invitar; pedir desculpas; presentarse e presentar alguén; rexeitar; saudar; tranquilizar.

Funcións ou actos de fala expresivos cos cales se expresan actitudes e sentimentos ante determinadas situacións: acusar; defender; exculpar; expresar admiración, afecto, alegría ou felicidade, alivio, ansiedade e preocupación, aprecio ou simpatía, aprobación e desaprobación, arrepentimento, confianza e desconfianza, decepción, desinterese e interese, desprezo, desgusto, dor, dúbida, escepticismo, esperanza e desesperanza, estima, insatisfacción, orgullo, preferencia, resentimento, resignación, satisfacción, sorpresa e estrañeza, temor, tristeza, vergonza; lamentar; reprochar.

4.2.4 Competencia e contidos discursivos. Coñecemento e construción de modelos contextuais e patróns textuais complexos propios da lingua escrita, en diversas variedades da lingua e segundo o contexto específico, mesmo especializado:

4.2.4.1 Coherencia textual: adecuación do texto escrito ao contexto comunicativo (tipo e formato de texto; variedade de lingua; rexistro; tema; enfoque e contido: selección de contido relevante, selección de estruturas sintácticas, selección léxica; contexto espacio-temporal: referencia espacial, referencia temporal).

4.2.4.2 Cohesión textual: organización interna do texto escrito. Inicio, desenvolvemento e conclusión da unidade textual: mecanismos iniciadores (toma de contacto, etc.); introdución do tema; tematización; desenvolvemento do discurso: desenvolvemento temático (mantemento do tema: correferencia; elipse; repetición; reformulación; énfase. Expansión temática: exemplificación; reforzo; contraste; introdución

de subtemas. Cambio temático: digresión; recuperación do tema); conclusión do discurso: resumo/recapitulación, indicación de peche textual e peche textual.

4.2.5 Competencia e contidos sintácticos. Coñecemento, selección en función da intención comunicativa segundo o ámbito e o contexto tanto xeral como específico, e uso de estruturas sintácticas complexas propias da lingua escrita para expresar:

- A entidade e as súas propiedades [in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa), e cantidade (número, cantidade e grao)];
- o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);
- o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);
- o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;
- a modalidade lóxica e apreciativa (afirmación, negación, interrogación, exclamación, exhortación; factualidade, certeza, crenza, conxectura, dúbida; capacidade/habilidade; posibilidade, probabilidade, necesidade; prescrición, prohibición, obrigación, permiso, autorización; volición, intención, e outros actos de fala);
- o modo e as características dos estados, os procesos e as accións;
- estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);
- relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

4.2.6 Competencia e contidos léxicos. Utilización correcta e adecuada ao contexto dunha ampla gama léxica escrita de uso xeral e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, incluídos modismos, coloquialismos, rexionalismos e argot.

4.2.7 Competencia e contidos ortotipográficos. Utilización correcta, e adecuada ao contexto, das convencións ortotipográficas da lingua meta, incluíndo trazos de formato; valores discursivos dos signos tipográficos, ortográficos e de puntuación; adaptación ortográfica de préstamos; variantes na representación gráfica de fonemas e sons; variantes do alfabeto ou os caracteres, e os seus usos nas diversas formas.

4.3 Criterios de avaliación. Adapta o que di e os medios de expresalo á situación, ao receptor, ao tema e ao tipo de texto, e adopta un nivel de formalidade adecuado ás circunstancias, aplicando os seus coñecementos e competencias socioculturais e sociolingüísticos con facilidade para establecer diferenzas de rexistro e estilo, e para adecuar con eficacia o texto escrito ás convencións establecidas nas culturas e comunidades de lingua meta respectivas, elixindo unha formulación apropiada entre unha ampla serie de elementos lingüísticos para expresarse con claridade e sen ter que limitar o que quere dicir.

Aplica con soltura as estratexias máis adecuadas para elaborar os distintos textos escritos complexos que lle demanda o contexto específico, e planifica o que hai que dicir e os medios para dicilo considerando o efecto que pode producir no lector.

Utiliza os expoñentes escritos das funcións comunicativas máis apropiados para cada contexto, tanto a través de actos de fala indirectos como directos, nunha ampla variedade de rexistros (familiar, informal, neutro, formal).

Mostra control das estruturas organizativas textuais e os mecanismos complexos de cohesión do texto escrito, e pode ilustrar os seus razoamentos con exemplos pormenorizados e precisar as súas afirmacións e opinións de acordo coas súas diversas intencións comunicativas en cada caso.

Utiliza unha ampla gama de estruturas sintácticas que lle permiten expresarse por escrito con precisión e mantén un alto grao de corrección gramatical de modo consistente; os erros son escasos e practicamente inapreciables.

Posúe un amplo repertorio léxico escrito que inclúe expresións idiomáticas e coloquialismos, e que lle permite mostrar un alto grao de precisión, superar con soltura as súas deficiencias mediante circunloquios, e non cometer máis que pequenos e esporádicos fallos no uso do vocabulario.

Utiliza as convencións ortotipográficas propias da lingua meta para producir textos escritos en que a estrutura, a distribución en parágrafos e a puntuación son consistentes e prácticas e en que a ortografía é correcta, salvo erros tipográficos de carácter esporádico.

5. Actividades de mediación.

5.1 Obxectivos. Trasladar oralmente nun novo texto coherente, parafraseándoos ou resumíndoos, información, opinións e argumentos contidos en textos escritos ou orais longos e minuciosos de diverso carácter e procedentes de diversas fontes (p. e. ensaios ou conferencias).

Facer unha interpretación consecutiva en charlas, reunións, encontros ou seminarios relacionados coa propia especialidade, con fluidez e flexibilidade, transmitindo a información importante nos seus propios termos.

Mediar con fluidez e eficacia entre falantes da lingua meta ou de distintas linguas sobre temas tanto relacionados cos campos de interese persoal ou da propia especialización como de fóra dos ditos campos (p. e. en reunións, seminarios, mesas redondas, ou en situacións potencialmente conflitivas), tendo en conta as diferenzas e as súas implicacións sociolingüísticas e socioculturais, e reaccionando en consecuencia, transmitindo, de maneira clara e concisa, información significativa, e formulando as preguntas e facendo os comentarios pertinentes co fin de obter os detalles necesarios ou comprobar supostas inferencias e significados implícitos.

Tomar notas escritas para terceiros, recollendo, coa debida precisión, información específica e relevante contida en textos escritos complexos, aínda que claramente estruturados, sobre temas de interese persoal ou do propio campo de especialización nos ámbitos académico e profesional.

Tomar notas escritas detalladas para terceiros, coa precisión necesaria e unha boa estruturación, durante unha conferencia, entrevista, seminario, reunión ou debate claramente estruturados, articulados a velocidade normal nunha variedade da lingua ou nun acento con que se estea familiarizado, e sobre temas complexos e abstractos, tanto fóra como dentro do propio campo de interese ou especialización, seleccionando que información e argumentos relevantes hai que consignar segundo se desenvolve o discurso.

Trasladar por escrito nun novo texto coherente, parafraseándoos ou resumíndoos, información, opinións e argumentos contidos en textos orais ou escritos longos e minuciosos de diverso carácter e procedente de diversas fontes (p. e. diferentes medios de comunicación, diversos textos académicos, ou varios informes ou outros documentos de carácter profesional).

Resumir, comentar e analizar por escrito os aspectos principais, a información específica relevante e os diferentes puntos de vista contidos en noticias, artigos sobre temas de interese xeral, entrevistas ou documentais que conteñen opinións, argumentos e análises.

Traducir fragmentos, relevantes con respecto a actividades do propio interese nos ámbitos persoal, académico ou profesional, de textos escritos tales como correspondencia formal, informes, artigos ou ensaios.

5.2 Competencia e contidos interculturais. Bo dominio dos coñecementos, destrezas e actitudes interculturais que permitan levar a cabo actividades de mediación con facilidade e eficacia: conciencia da alteridade; conciencia sociolingüística; coñecementos culturais específicos; observación; escoita; avaliación; interpretación; posta en relación; adaptación; imparcialidade; metacomunicación; respecto; curiosidade; apertura de miras; tolerancia.

5.3 Criterios de avaliación. Posúe un coñecemento amplo e concreto dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos propios das culturas e as comunidades de práctica en que se fala o idioma, incluídas as sutilezas e implicacións das actitudes que reflectan os seus usos e os valores, e intégraas con facilidade na súa competencia intercultural xunto

coas convencións das súas propias linguas e culturas, o que lle permite extraer as conclusións e relacións apropiadas e actuar en consecuencia, nunha ampla gama de rexistros e estilos, coa debida flexibilidade segundo as circunstancias, e con eficacia.

Aplica con soltura as estratexias adecuadas para adaptar os textos que debe procesar ao propósito, a situación, os receptores e a canle de comunicación, sen alterar a información e as posturas orixinais.

Produce un texto coherente e cohesionado a partir dunha diversidade de textos fonte.

Sabe facer unha cita e utiliza as referencias seguindo as convencións segundo o ámbito e contexto comunicativos (p. e. nun texto académico).

Transmite con claridade os puntos destacados e máis relevantes dos textos fonte, así como todos os detalles que considera importantes en función dos intereses e necesidades dos destinatarios.

Xestiona con flexibilidade a interacción entre as partes para procurar que flúa a comunicación, indicando a súa comprensión e interese; elaborando ou pedindo ás partes que elaboren o dito con información detallada ou ideas relevantes; axudando a expresar con claridade as posturas e a desfacer malentendidos; volvendo sobre os aspectos importantes, iniciando outros temas ou recapitulando para organizar a discusión, e orientándoa cara á resolución do problema ou do conflito en cuestión.

Nivel avanzado C2

As ensinanzas de nivel avanzado C2 teñen por obxecto capacitar o alumnado para comunicarse sen ningunha dificultade e cun grao de calidade como pode observarse nun falante culto, en situacións de alta complexidade nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, entre outras, cursar estudos ao máis alto nivel, incluídos programas de posgrado e doutoramento, ou participar activamente e con soltura na vida académica (titorías, seminarios, conferencias internacionais); liderar equipos interdisciplinares en proxectos complexos e exixentes, ou negociar e persuadir con eficacia a nivel de alta dirección en contornas profesionais internacionais.

Para isto, o alumnado deberá adquirir as competencias que lle permitan utilizar o idioma con total naturalidade para participar en todo tipo de situacións, nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, que requiran comprender, producir, coproducir e procesar unha ampla gama de textos orais e escritos extensos e complexos, que versen sobre temas tanto abstractos como concretos de carácter xeral e especializado, tanto fóra como dentro do propio campo de especialización, nunha gran variedade de acentos, rexistros e estilos, e cun rico repertorio léxico e estrutural que inclúa expresións idiomáticas, coloquiais, rexionais e especializadas e permita apreciar e expresar sutís matices de significado.

Unha vez adquiridas as competencias correspondentes ao nivel avanzado C2, o alumnado será quen de:

– Comprender con total facilidade, sempre que dispoña dun certo tempo para habituarse ao acento, practicamente a calquera interlocutor e calquera texto oral, producido en vivo ou retransmitido, independentemente da canle e mesmo en ambientes con ruído, recoñecendo significados implícitos e apreciando diferenzas sutís de estilo, mesmo cando o texto se articule a unha velocidade rápida, presente trazos estruturais, léxicos ou de pronunciación idiosincrásicos (p. e. estruturas non lineais ou formatos pouco usuais, coloquialismos, rexionalismos, argot ou terminoloxía descoñecida, ironía ou sarcasmo), e/ou verse sobre temas mesmo alleos á súa experiencia, interese ou campo académico ou profesional ou de especialización.

– Producir e coproducir, con naturalidade, comodidade, soltura e fluidez, textos orais extensos, detallados, formalmente correctos, e a miúdo destacables, para comunicarse en calquera tipo de situación da vida persoal, social, profesional e académica, adaptando con total eficacia o estilo e o rexistro aos diferentes contextos de uso, sen cometer erros salvo algún *lapsus linguae* ocasional, e mostrando gran flexibilidade no uso dun rico repertorio

de expresións, acentos e patróns de entoación que lle permitan transmitir con precisión sutís matices de significado.

– Comprender en profundidade, apreciar e interpretar de maneira crítica, co uso esporádico do dicionario, unha ampla gama de textos extensos e complexos, tanto literarios como técnicos ou doutra índole, contemporáneos ou non, en que se utilicen unha linguaxe especializada, xogos de palabras, unha gran cantidade de argot, coloquialismos, expresións idiomáticas, rexionalismos ou outros trazos idiosincrásicos, e que poidan conter xuízos de valor velados, ou en que gran parte da mensaxe se expresa dunha maneira indirecta e ambigua, apreciando distincións sutís de estilo e significado, tanto implícito como explícito.

– Producir e coproducir, independentemente do soporte, e mesmo a velocidade rápida en tempo real, textos escritos de calidade, exentos de erros salvo algún erro de carácter tipográfico, sobre temas complexos e mesmo de tipo técnico, cun estilo apropiado e eficaz e unha estrutura lóxica que axude o lector a identificar e reter as ideas e os aspectos máis significativos, e nos cales transmite con precisión sutís matices de significado, incluídos os usos alusivos do idioma.

– Mediar entre falantes da lingua meta ou de distintas linguas para trasladar practicamente calquera clase de texto oral ou escrito, recoñecendo significados implícitos e apreciando diferenzas de estilo, mesmo cando o texto se articule a unha velocidade moi alta ou presente trazos estruturais, léxicos ou de pronunciación ou de escritura idiosincrásicos (p. e. rexionalismos, linguaxe literaria ou léxico especializado), todo isto sen dificultade, adaptando con total eficacia o estilo e rexistro aos diferentes contextos de uso e mostrando unha riqueza de expresión e un acento e entoación que permitan transmitir con precisión sutís matices de significado.

1. Actividades de comprensión de textos orais.

1.1 Obxectivos. Comprender, independentemente da canle e mesmo nun ambiente con ruído, instrucións detalladas e calquera tipo de información específica en declaracións e anuncios públicos que teñen pouca calidade e un son distorsionado.

Comprender calquera información técnica complexa como, por exemplo, instrucións de funcionamento, normativas ou especificacións de produtos, servizos ou procedementos de calquera índole, coñecidos ou descoñecidos, e sobre todos os asuntos relacionados, directa ou indirectamente, coa súa profesión ou as súas actividades académicas.

Comprender conferencias, charlas, discusións e debates especializados, sobre temas complexos de carácter público, profesional ou académico, aínda que conteñan unha gran cantidade de expresións coloquiais, rexionalismos ou terminoloxía especializada ou pouco habitual, entendendo en detalle os argumentos que se esgrimen.

Comprender con facilidade as interaccións complexas e os detalles de conversacións e debates animados e extensos entre terceiras persoas, mesmo sobre temas abstractos, complexos ou descoñecidos, apreciando plenamente os matices, os trazos socioculturais da linguaxe que se utiliza, e as implicacións do que se di ou se insinúa.

Comprender conversacións, discusións e debates extensos e animados en que se participa, mesmo sobre temas académicos ou profesionais complexos e cos cales non se está familiarizado, aínda que non estean claramente estruturados e a relación entre as ideas sexa soamente implícita, e reaccionar en consecuencia.

Comprender sen esforzo, e apreciar en profundidade, películas, obras de teatro ou outro tipo de espectáculos, e programas de televisión ou radio que conteñan unha gran cantidade de argot ou linguaxe coloquial, rexional ou expresións idiomáticas, identificando pormenores e sutilezas como actitudes e relacións implícitas entre os falantes, e apreciando alusións e implicacións de tipo sociocultural.

1.2 Competencias e contidos.

1.2.1 Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos. Dominio dos coñecementos, destrezas e actitudes necesarios para abordar a dimensión social do uso do idioma na comprensión de textos orais, e apreciación das sutilezas e implicacións dos

aspectos socioculturais da comunicación natural, eficaz e precisa, incluíndo os usos emocional, alusivo e humorístico do idioma, o que supón recoñecer e comprender as intencións comunicativas dunha ampla gama de marcadores lingüísticos de relacións sociais, normas de cortesía, modismos e expresións de sabedoría popular, rexistros, dialectos e acentos, e unha gran diversidade de expresións idiomáticas, coloquiais, rexionais e de argot.

1.2.2 Competencia e contidos estratéxicos. Utilización eficaz das claves contextuais, discursivas, gramaticais, léxicas e fonético-fonolóxicas co fin de inferir a actitude, a predisposición mental e as intencións do autor, e sacar as conclusións apropiadas.

1.2.3 Competencia e contidos funcionais. Comprensión das seguintes funcións comunicativas ou actos de fala mediante os expoñentes orais propios de cada contexto comunicativo específico, mesmo especializado, tanto a través de actos de fala indirectos como directos, en calquera rexistro (íntimo, familiar, informal, neutro, formal, solemne):

Funcións ou actos de fala asertivos, relacionados coa expresión do coñecemento, a opinión, a crenza e a conxectura: afirmar; anunciar; apostilar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxecturar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo; expresar descoñecemento, dúbida, escepticismo, unha opinión; formular hipóteses; identificar e identificarse; informar; obxectar; predicir; rebater; rectificar; replicar; supor.

Funcións ou actos de fala compromisivos, relacionados coa expresión de ofrecemento, intención, vontade e decisión: acceder; admitir; consentir; expresar a intención ou vontade de facer algo; invitar; xurar; negarse a facer algo; ofrecer algo; ofrecer axuda; ofrecerse a facer algo; prometer; retractarse.

Funcións ou actos de fala directivos, que teñen como finalidade que o destinatario faga ou non faga algo, tanto se isto é, pola súa vez, un acto verbal como unha acción doutra índole: aconsellar; advertir; alertar; ameazar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar ou eximir alguén de facer algo; disuadir; exixir; intimidar; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negar permiso a alguén; persuadir; previr alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propor; reclamar; recomendar; recordar algo a alguén; restrinxir; rogar; solicitar; suxerir; suplicar.

Funcións ou actos de fala fáticos e solidarios que se realizan para establecer ou manter o contacto social e expresar actitudes con respecto aos demais: aceptar e declinar unha invitación; agradecer; atraer a atención; compadecerse; consolar; dar a benvida; despedirse; expresar condolencia; felicitar; facer cumprimentos; insultar; interesarse por alguén ou algo; invitar; pedir desculpas; presentarse e presentar alguén; rexeitar; saudar; tranquilizar.

Funcións ou actos de fala expresivos, cos cales se expresan actitudes e sentimentos ante determinadas situacións: acusar; defender; exculpar; expresar admiración, afecto, alegría ou felicidade, alivio, ansiedade e preocupación, aprecio ou simpatía, aprobación e desaprobación, arrepentimento, confianza e desconfianza, decepción, desinterese e interese, desprezo, desgusto, dor, dúbida, escepticismo, esperanza e desesperanza, estima, insatisfacción, orgullo, preferencia, resentimento, resignación, satisfacción, sorpresa e estrañeza, temor, tristeza, vergonza; lamentar; reprochar.

1.2.4 Competencia e contidos discursivos. Coñecemento e comprensión dunha ampla gama de modelos contextuais e patróns textuais complexos propios da lingua oral monolóxica e dialóxica, en diversas variedades da lingua e en calquera rexistro, apreciando un rico repertorio de recursos de produción e procesamento de textos axustados a contextos específicos, mesmo especializados:

1.2.4.1 Coherencia textual: adecuación do texto oral ao contexto comunicativo (tipo e formato de texto; variedade de lingua; rexistro; tema; enfoque e contido: selección de contido relevante, selección de estruturas sintácticas, selección léxica; contexto espaciotemporal: referencia espacial, referencia temporal).

1.2.4.2 Cohesión textual: organización interna do texto oral. Inicio, desenvolvemento e conclusión da unidade textual: mecanismos iniciadores (toma de contacto, etc.); introdución do tema; tematización; desenvolvemento do discurso: desenvolvemento temático (mantemento do tema: correferencia; elipse; repetición; reformulación; énfase. Expansión temática: exemplificación; reforzo; contraste; introdución de subtemas. Cambio temático: digresión; recuperación do tema); conclusión do discurso: resumo/recapitulación, indicación de peche textual e peche textual.

1.2.5 Competencia e contidos sintácticos. Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas formal e conceptualmente complexas propias da lingua oral, segundo o ámbito e contexto comunicativos, tanto xerais como específicos, para expresar:

- A entidade e as súas propiedades [in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao)];
- o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);
- o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);
- o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;
- a modalidade lóxica e apreciativa (afirmación, negación, interrogación, exclamación, exhortación; factualidade, certeza, crenza, conxectura, dúbida; capacidade/habilidade; posibilidade, probabilidade, necesidade; prescrición, prohibición, obrigación, permiso, autorización; volición, intención, e outros actos de fala);
- o modo e as características dos estados, os procesos e as accións;
- estados, eventos, accións, procesos e realización: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);
- relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

1.2.6 Competencia e contidos léxicos. Comprensión dunha rica gama léxica oral de uso xeral, e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, incluídos modismos, coloquialismos, rexionalismos e argot, e apreciación dos niveis connotativos do significado.

1.2.7 Competencia e contidos fonético-fonolóxicos. Percepción dos patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso xeral en diversas variedades da lingua, e en contornas específicas segundo o ámbito e contexto comunicativos, e comprensión dos diversos significados e intencións comunicativas asociados a eles, incluíndo variantes de sons e fonemas vocálicos e consonánticos e as súas respectivas combinacións, variantes de procesos fonolóxicos de enxordemento, sonorización, asimilación, elisión, palatalización, nasalización, epéntese, alternancia vocálica e outros, e cambios de acento e tonicidade na oración con implicacións sintácticas e comunicativas.

1.3 Criterios de avaliación. Aprecia en profundidade as implicacións socioculturais do que se di e da maneira de dicilo, e pode reaccionar en consecuencia.

Recoñece con facilidade os usos emocional, humorístico e alusivo do idioma, apreciando diferentes variedades da lingua e cambios de rexistro e de estilo.

Aprecia matices como a ironía ou o sarcasmo e saca as conclusións apropiadas do uso que se fai deles.

Selecciona e aplica con eficacia as estratexias máis adecuadas para comprender o que pretende ou se lle require en cada caso, utilizando con habilidade as claves contextuais, discursivas, gramaticais, léxicas e fonético-fonolóxicas co fin de inferir a actitude, a predisposición mental e as intencións do autor, e sacar as conclusións apropiadas.

Pode localizar información ou seguir o fío da argumentación nun texto oral de estrutura discursiva complexa ou que non está perfectamente estruturado, ou en que as relacións e

conexións non están expresadas, ou non sempre se expresan, de maneira clara e con marcadores explícitos.

Recoñece, segundo o contexto e o xénero e o tipo textuais específicos, a intención e significación dunha rica gama de expoñentes orais complexos das funcións comunicativas ou actos de fala, tanto indirectos como directos, en calquera rexistro (íntimo, familiar, informal, neutro, formal, solemne).

Identifica os significados e funcións asociados a unha rica gama de estruturas sintácticas propias da lingua oral segundo o contexto e xénero e tipo textuais, incluíndo variacións sintácticas de carácter estilístico (p. e. pregunta retórica).

Aprécia os niveis connotativos do significado e ten un bo dominio dun repertorio léxico de recepción oral moi amplo que inclúe termos especializados, expresións idiomáticas e coloquiais, rexionalismos e argot.

Recoñece xogos de palabras e figuras estilísticas (p. e. metáfora), e pode xulgar a súa función dentro do texto e con respecto ao contexto.

Manifesta unha capacidade de percepción, sen apenas esforzo, das variedades fonético-fonolóxicas estándar propias da lingua meta, e recoñece os matices sutís de significado e as diversas intencións pragmáticas (cortesía, humor, ironía, sarcasmo e outras) asociados aos diferentes patróns de entoación segundo o contexto comunicativo específico.

2. Actividades de produción e coprodución de textos orais.

2.1 Obxectivos. Facer declaracións públicas con fluidez e flexibilidade usando certa entoación para transmitir con precisión matices sutís de significado.

Realizar presentacións convincentes ante colegas e expertos, e pronunciar conferencias, relatorios e charlas, extensos, ben estruturados, e detallados, sobre temas e asuntos públicos ou profesionais complexos, demostrando seguridade e adaptando o discurso con flexibilidade para adecualo ás necesidades dos oíntes, e manexando con habilidade e enfrontándose con éxito a preguntas difíciles, imprevisibles e mesmo hostís, deles.

Pronunciar conferencias ou impartir seminarios sobre temas e asuntos académicos complexos, con seguridade e de modo elocuente a un público que non coñece o tema, adaptándose a cada auditorio e desenvolvéndose sen ningunha dificultade ante calquera pregunta ou intervención de membros da audiencia.

Participar con total soltura en entrevistas, como entrevistador ou entrevistado, estruturando o que di e desenvolvéndose con autoridade e con total fluidez, mostrando dominio da situación, e capacidade de reacción e improvisación.

Realizar e xestionar, con total eficacia, operacións e transaccións complexas, mesmo delicadas, ante institucións públicas ou privadas de calquera índole, e negociar, con argumentos ben organizados e persuasivos, as relacións con particulares e entidades e a solución dos conflitos que poidan xurdir das ditas relacións.

Conversar cómoda e adecuadamente, sen ningunha limitación, en todo tipo de situacións da vida social e persoal, dominando todos os rexistros e o uso apropiado da ironía e o eufemismo.

Participar sen ningunha dificultade e con fluidez en reunións, seminarios, discusións, debates ou coloquios formais sobre asuntos complexos de carácter xeral ou especializado, profesional ou académico, mesmo se se levan a cabo a unha velocidade moi rápida, utilizando argumentos claros e persuasivos, matizando con precisión para deixar claros os seus puntos de vista e sen desvantaxe ningunha respecto aos falantes nativos.

2.2 Competencias e contidos.

2.2.1 Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos. Dominio de coñecementos, destrezas e actitudes necesarios para abordar en extensión a dimensión social do uso do idioma na produción e coprodución de textos orais, incluíndo marcadores lingüísticos de relacións sociais, normas de cortesía, modismos e expresións de sabedoría popular, rexistros, dialectos e acentos.

2.2.2 Competencia e contidos estratéxicos. Dominio das estratexias discursivas e de compensación que permitan expresar o que se quere dicir sen ningunha limitación, adecuando con eficacia o discurso a cada situación comunicativa específica de carácter complexo.

2.2.3 Competencia e contidos funcionais. Realización das seguintes funcións comunicativas ou actos de fala, mediante expoñentes complexos orais das ditas funcións, adecuados a cada contexto comunicativo específico, tanto a través de actos de fala indirectos como directos, en calquera rexistro (íntimo, familiar, informal, neutro, formal, solemne):

Funcións ou actos de fala asertivos, relacionados coa expresión do coñecemento, a opinión, a crenza e a conxectura: afirmar; anunciar; apostilar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxecturar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo; expresar descoñecemento, dúbida, escepticismo, unha opinión; formular hipóteses; identificar e identificarse; informar; obxectar; predicir; rebater; rectificar; replicar; supor.

Funcións ou actos de fala compromisivos, relacionados coa expresión de ofrecemento, intención, vontade e decisión: acceder; admitir; consentir; expresar a intención ou vontade de facer algo; invitar; xurar; negarse a facer algo; ofrecer algo; ofrecer axuda; ofrecerse a facer algo; prometer; retractarse.

Funcións ou actos de fala directivos que teñen como finalidade que o destinatario faga ou non faga algo, tanto se isto é, pola súa vez, un acto verbal como unha acción doutra índole: aconsellar; advertir; alertar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar ou eximir alguén de facer algo; disuadir; exixir; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negar permiso a alguén; persuadir; previr alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propor; reclamar; recomendar; recordar algo a alguén; restrinxir; rogar; solicitar; suxerir; suplicar.

Funcións ou actos de fala fáticos e solidarios, que se realizan para establecer ou manter o contacto social e expresar actitudes con respecto aos demais: aceptar e declinar unha invitación; agradecer; atraer a atención; compadecerse; consolar; dar a benvinda; despedirse; expresar condolencia; felicitar; facer cumprimentos; interesarse por alguén ou algo; invitar; pedir desculpas; presentarse e presentar alguén; rexeitar; saudar; tranquilizar.

Funcións ou actos de fala expresivos, cos cales se expresan actitudes e sentimentos ante determinadas situacións: acusar; defender; exculpar; expresar admiración, afecto, alegría ou felicidade, alivio, ansiedade e preocupación, aprecio ou simpatía, aprobación e desaprobación, arrepentimento, confianza e desconfianza, decepción, desinterese e interese, desprezo, desgusto, dor, dúbida, escepticismo, esperanza e desesperanza, estima, insatisfacción, orgullo, preferencia, resentimento, resignación, satisfacción, sorpresa e estrañeza, temor, tristeza, vergonza; lamentar; reprochar.

2.2.4 Competencia e contidos discursivos. Coñecemento e construción de modelos contextuais e patróns textuais complexos propios da lingua oral monolóxica e dialóxica, en diversas variedades da lingua e segundo o contexto específico, mesmo especializado:

2.2.4.1 Coherencia textual: adecuación do texto oral ao contexto comunicativo (tipo e formato de texto; variedade de lingua; rexistro; tema; enfoque e contido: selección de contido relevante, selección de estruturas sintácticas, selección léxica; contexto espaciotemporal: referencia espacial, referencia temporal).

2.2.4.2 Cohesión textual: organización interna do texto oral. Inicio, desenvolvemento e conclusión da unidade textual: mecanismos iniciadores (toma de contacto, etc.); introdución do tema; tematización; desenvolvemento do discurso: desenvolvemento temático (mantemento do tema: correferencia; elipse; repetición; reformulación; énfase. Expansión temática: exemplificación; reforzo; contraste; introdución de subtemas. Cambio

temático: digresión; recuperación do tema); conclusión do discurso: resumo/recapitulación, indicación de peche textual e peche textual.

2.2.5 Competencia e contidos sintácticos. Coñecemento, selección en función da intención comunicativa segundo o ámbito e o contexto, tanto xeral como específico, e uso de estruturas sintácticas complexas propias da lingua oral para expresar:

- A entidade e as súas propiedades [in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao)];
- o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);
- o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);
- o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;
- a modalidade lóxica e apreciativa (afirmación, negación, interrogación, exclamación, exhortación; factualidade, certeza, crenza, conxectura, dúbida; capacidade/habilidade; posibilidade, probabilidade, necesidade; prescripción, prohibición, obrigación, permiso, autorización; volición, intención e outros actos de fala);
- o modo e as características dos estados, os procesos e as accións;
- estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);
- relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

2.2.6 Competencia e contidos léxicos. Coñecemento e utilización correcta e adecuada ao contexto, dunha rica gama léxica oral de carácter xeral e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, incluídos modismos, coloquialismos, rexionalismos e argot.

2.2.7 Competencia e contidos fonético-fonolóxicos. Selección, segundo a intención comunicativa, e produción dos patróns sonoros, acentuais, rítmicos e de entoación de uso xeral en diversas variedades da lingua, e en contornas específicas segundo o ámbito e contexto comunicativos, e transmisión dos diversos significados e intencións comunicativas asociados a eles, incluíndo variantes de sons e fonemas vocálicos e consonánticos e as súas respectivas combinacións, variantes de procesos fonolóxicos de enxordecemento, sonorización, asimilación, elisión, palatalización, nasalización, epéntese, alternancia vocálica e outros, e cambios de acento e tonicidade na oración con implicacións sintácticas e comunicativas para expresar sutís matices de significado.

2.3 Criterios de avaliación. Coñece en profundidade as implicacións socioculturais que pode ter o que di e a maneira de dicilo e actúa en consecuencia, adaptándose de forma natural á situación e ao receptor, e adoptando un nivel de formalidade adecuado ás circunstancias, comunicándose con naturalidade, eficacia e precisión, utilizando diferentes variedades da lingua e distintos rexistros segundo o contexto específico de comunicación, e expresando matices sutís coa axuda dunha rica gama de expresións idiomáticas, coloquiais, rexionais e de argot.

Pode expresarse de forma conscientemente irónica, ambigua, ou humorística.

Pode falar sobre asuntos complexos ou delicados sen resultar inconveniente.

Utiliza correcta e adecuadamente todo tipo de estratexias e recursos para controlar e reparar o seu discurso, axustándoos con eficacia, naturalidade e precisión a un contexto complexo específico, mesmo especializado.

Sabe sortear as dificultades que puidera ter con tanta discreción que o interlocutor apenas se dá conta.

Saca proveito dun dominio amplo e fiable dun completo repertorio de elementos lingüísticos para formular pensamentos con precisión, pór énfase, diferenciar e eliminar a ambigüidade, sen manifestar ningunha limitación do que quere dicir.

Produce discursos claros, fluídos e ben estruturados cuxa estrutura lóxica resulta eficaz e axuda o oínte a fixarse en elementos significativos e a recordalos.

Crea textos coherentes e cohesionados facendo un uso completo e apropiado dunha variedade de criterios de organización e dunha gran diversidade de mecanismos de cohesión.

Leva a cabo as funcións comunicativas ou actos de fala correspondentes, utilizando os expoñentes das ditas funcións, formal e conceptualmente complexos, máis adecuados para cada contexto comunicativo específico, mesmo especializado, tanto a través de actos de fala directos como indirectos, en calquera rexistro (íntimo, familiar, informal, neutro, formal, solemne).

Comunica con total certeza información complexa e detallada.

Pode dar explicacións coherentes de carácter teórico.

Realiza descripcións claras, fluídas, elaboradas e a miúdo destacables.

Pode facer declaracións claras, fluídas, elaboradas e a miúdo memorables.

Realiza narracións detalladas integrando varios temas, desenvolvendo aspectos concretos e terminando cunha conclusión apropiada.

Presenta ideas e puntos de vista de maneira moi flexible co fin de pólos de relevo, diferencialos e eliminar a ambigüidade.

Argumenta sobre un asunto complexo adaptando a estrutura, o contido e a énfase co fin de convencer da validez da súa postura a distintos tipos de oíntes e interlocutores.

Expresa e argumenta as súas ideas e opinións con claridade e precisión, e rebate os argumentos dos seus interlocutores con soltura e de maneira convincente.

Utiliza sen problemas as estruturas gramaticais da lingua meta, mesmo aquelas formal e conceptualmente complexas, e con efectos comunicativos máis sutís, incluíndo variacións sintácticas de carácter estilístico (p. e. singular/plural xeneralizador e de modestia).

Mantén un consistente control gramatical sobre un repertorio lingüístico complexo, mesmo cando a súa atención se centra noutras actividades, por exemplo na planificación do seu discurso ou no seguimento das reaccións dos demais.

Utiliza con consistencia un vocabulario correcto e apropiado, incluídos modismos, coloquialismos, rexionalismos e argot, e unha rica gama de expresións co fin de enriquecer, matizar e precisar o que quere dicir, e transmite con precisión matices sutís de significado mediante o uso dunha ampla serie de elementos cualificativos e de procedementos de modificación, por exemplo elementos que expresan grao, ou cláusulas que expresan limitacións.

Substitúe unha palabra que non recorda por un termo equivalente dunha maneira tan sutil que apenas se nota.

Manifesta unha capacidade articularia segundo algunhas das variedades estándar propias da lingua meta, e axusta a entoación á situación comunicativa, variándoa para expresar matices sutís de significado e adaptándose aos estados de ánimo e ás diversas intencións pragmáticas (cortesía, humor, ironía, sarcasmo e outras).

Exprésase con total naturalidade, sen esforzarse nin dubidar, mediante un discurso amplo e seguido cunha fluidez natural, e detense só para considerar as palabras máis apropiadas con que expresar os seus pensamentos, ou para buscar un exemplo ou explicación adecuada.

Pode tomar a palabra, mantela e cedela de maneira completamente natural.

Contribúe ao progreso do discurso invitando a outros a participar, formulando preguntas ou formulando cuestións para abundar nos temas tratados ou outros novos, desenvolvendo ou aclarando aspectos do dito polos interlocutores e facendo un resumo das posturas e os argumentos destes e, se for o caso, dos seus propios.

3. Actividades de comprensión de textos escritos.

3.1 Obxectivos. Comprender sen dificultade calquera tipo de información pública, instrución ou disposición que poida interesar a un mesmo ou a terceiros, incluíndo os seus aspectos sutís e aqueles que poden derivar do seu contido.

Comprender en detalle a información e as implicacións de instrucións, normativas, ordenamentos, códigos, contratos ou outros textos legais complexos concernentes ao mundo profesional ou académico en xeral e ao propio campo de especialización en particular.

Comprender en profundidade e detalle todo tipo de texto produto da actividade profesional ou académica, por exemplo actas, resumos, conclusións, informes, proxectos, traballos de investigación ou calquera documento de uso interno ou de difusión pública correspondente a estes ámbitos.

Comprender información detallada en textos extensos e complexos no ámbito público, social e institucional (p. e. informes que inclúen datos estatísticos), identificando actitudes e opinións implícitas no seu desenvolvemento e conclusións, e apreciando as relacións, alusións e implicacións de tipo sociopolítico, socioeconómico ou sociocultural.

Comprender en detalle e en profundidade, e interpretar de maneira crítica a información, ideas e implicacións de calquera tipo de material bibliográfico de consulta ou referencia de carácter especializado académico ou profesional, en calquera soporte.

Comprender todo tipo de publicacións periódicas de carácter xeral, ou especializado dentro da propia área profesional, académica ou de interese.

Comprender sen dificultade as ideas e posturas expresadas en editoriais, artigos de fondo, recensións e críticas, ou outros textos xornalísticos de certa extensión, tanto de carácter xeral como especializado, e en calquera soporte, nos cales gran parte da mensaxe se expresa dunha maneira indirecta ou ambigua, ou que conteñen numerosas alusións, ou xuízos de valor velados.

Comprender con facilidade e en detalle calquera tipo de correspondencia persoal e formal de carácter público, institucional, académico ou profesional, incluída aquela sobre asuntos especializados ou legais, identificando matices tales como as actitudes, os niveis de formalidade e as posturas, tanto implícitas como explícitas, dos remitentes.

Comprender sen dificultade, e interpretar de maneira crítica, textos literarios extensos de calquera xénero, tanto clásicos como contemporáneos, apreciando recursos literarios (símiles, metáforas, etc.), trazos de estilo, referencias contextuais (culturais, sociopolíticas, históricas ou artísticas), así como as súas implicacións.

3.2. Competencias e contidos.

3.2.1 Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos. Dominio dos coñecementos, destrezas e actitudes necesarios para abordar a dimensión social do uso do idioma na comprensión de textos escritos e apreciación das sutilezas e implicacións dos aspectos socioculturais da comunicación escrita, incluíndo os usos emocional, alusivo e humorístico do idioma, o que supón recoñecer e comprender as intencións comunicativas dunha ampla gama de marcadores lingüísticos de relacións sociais, normas de cortesía, modismos e expresións de sabedoría popular, rexistros e dialectos, e unha gran diversidade de expresións idiomáticas, coloquiais, rexionais e de argot.

3.2.2 Competencia e contidos estratéxicos. Selección e aplicación eficaz das estratexias máis adecuadas para comprender o que se pretende ou se require en cada caso, e utilización das claves contextuais, discursivas, gramaticais, léxicas e ortotipográficas co fin de inferir a actitude, a predisposición mental e as intencións do autor, e sacar as conclusións apropiadas.

3.2.3 Competencia e contidos funcionais. Comprensión das seguintes funcións comunicativas ou actos de fala mediante os expoñentes escritos das ditas funcións segundo o contexto comunicativo específico, tanto a través de actos de fala indirectos como directos, en calquera rexistro (íntimo, familiar, informal, neutro, formal, solemne):

Funcións ou actos de fala asertivos, relacionados coa expresión do coñecemento, a opinión, a crenza e a conxectura: afirmar; anunciar; apostilar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxectar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo; expresar descoñecemento, dúbida, escepticismo, unha opinión; formular hipóteses; identificar e identificarse; informar; obxectar; predicir; rebater; rectificar; replicar; supor.

Funcións ou actos de fala compromisivos, relacionados coa expresión de ofrecemento, intención, vontade e decisión: acceder; admitir; consentir; expresar a intención ou vontade de facer algo; invitar; xurar; negarse a facer algo; ofrecer algo; ofrecer axuda; ofrecerse a facer algo; prometer; retractarse.

Funcións ou actos de fala directivos, que teñen como finalidade que o destinatario faga ou non faga algo, tanto se isto é, pola súa vez, un acto verbal como unha acción doutra índole: aconsellar; advertir; alertar; ameazar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar ou eximir alguén de facer algo; disuadir; exixir; intimidar; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negar permiso a alguén; persuadir; previr alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propor; reclamar; recomendar; recordar algo a alguén; restrinxir; rogar; solicitar; suxerir; suplicar.

Funcións ou actos de fala fáticos e solidarios, que se realizan para establecer ou manter o contacto social e expresar actitudes con respecto aos demais: aceptar e declinar unha invitación; agradecer; atraer a atención; compadecerse; consolar; dar a benvinda; despedirse; expresar condolencia; felicitar; facer cumprimentos; insultar; interesarse por alguén ou algo; invitar; pedir desculpas; presentarse e presentar alguén; rexeitar; saudar; tranquilizar.

Funcións ou actos de fala expresivos cos cales se expresan actitudes e sentimentos ante determinadas situacións: acusar; defender; exculpar; expresar admiración, afecto, alegría ou felicidade, alivio, ansiedade e preocupación, aprecio ou simpatía, aprobación e desaprobación, arrepentimento, confianza e desconfianza, decepción, desinterese e interese, desprezo, desgusto, dor, dúbida, escepticismo, esperanza e desesperanza, estima, insatisfacción, orgullo, preferencia, resentimento, resignación, satisfacción, sorpresa e estrañeza, temor, tristeza, vergonza; lamentar; reprochar.

3.2.4 Competencia e contidos discursivos. Coñecemento e comprensión de modelos contextuais e patróns textuais complexos propios da lingua escrita, en diversas variedades da lingua e segundo o contexto específico, mesmo especializado:

3.2.4.1 Coherencia textual: adecuación do texto escrito ao contexto comunicativo (tipo e formato de texto; variedade de lingua; rexistro; tema; enfoque e contido: selección de contido relevante, selección de estruturas sintácticas, selección léxica; contexto espacio-temporal: referencia espacial, referencia temporal).

3.2.4.2 Cohesión textual: organización interna do texto escrito. Inicio, desenvolvemento e conclusión da unidade textual: mecanismos iniciadores (toma de contacto, etc.); introdución do tema; tematización; desenvolvemento do discurso: desenvolvemento temático (mantemento do tema: correferencia; elipse; repetición; reformulación; énfase. Expansión temática: exemplificación; reforzo; contraste; introdución de subtemas. Cambio temático: digresión; recuperación do tema); conclusión do discurso: resumo/recapitulación, indicación de peche textual e peche textual.

3.2.5 Competencia e contidos sintácticos.

Recoñecemento e comprensión dos significados asociados a estruturas sintácticas complexas propias da lingua escrita, segundo o ámbito e contexto comunicativos, tanto xerais como específicos, para expresar:

- A entidade e as súas propiedades [in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao)];
- o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);
- o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);
- o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;

- a modalidade lóxica e apreciativa (afirmación, negación, interrogación, exclamación, exhortación; factualidade, certeza, crenza, conxectura, dúbida; capacidade/habilidade; posibilidade, probabilidade, necesidade; prescrición, prohibición, obrigación, permiso, autorización; volición, intención e outros actos de fala);
- o modo e as características dos estados, os procesos e as accións;
- estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estruturas oracionais e orde dos seus constituíntes);
- relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

3.2.6 Competencia e contidos léxicos. Comprensión dunha rica gama léxica escrita de uso xeral e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, incluídos modismos, coloquialismos, rexionalismos e argot.

3.2.7 Competencia e contidos ortotipográficos. Comprensión dos significados xerais e específicos, segundo o contexto de comunicación, asociados ás convencións ortotipográficas da lingua meta, incluíndo trazos de formato; valores discursivos dos signos tipográficos, ortográficos e de puntuación; adaptación ortográfica de préstamos; variantes na representación gráfica de fonemas e sons; variantes do alfabeto ou os caracteres e os seus usos nas diversas formas.

3.3 Criterios de avaliación. Aprecia en profundidade as implicacións socioculturais do que le e dos seus modos de expresión, e pode reaccionar en consecuencia.

Recoñece con facilidade os usos emocional e alusivo do idioma, apreciando diferentes variedades da lingua e cambios de rexistro e de estilo.

Aprecia matices como a ironía ou o sarcasmo e saca as conclusións apropiadas do uso que se fai deles.

Selecciona e aplica con eficacia as estratexias máis adecuadas para comprender o que pretende ou se lle require en cada caso, utilizando con habilidade as claves contextuais, discursivas, gramaticais, léxicas e ortotipográficas co fin de inferir a actitude, a predisposición mental e as intencións do autor, e sacar as conclusións adecuadas.

Pode acceder a calquera fonte de información escrita con rapidez e fiabilidade.

Pode avaliar, de forma rápida e fiable, se as fontes son ou non relevantes para o fin ou a tarefa en cuestión.

Pode localizar información relevante, así como comprender o seu tema, contido e orientación, a partir dunha lectura rápida do texto.

Busca con rapidez en textos extensos e complexos de diversos tipos, incluídos os menos habituais, e pode ler textos de forma paralela para integrar información contida neles.

Utiliza sen dificultade dicionarios monolingües da súa área de especialización (medicina, economía, dereito, etc.).

Recoñece, segundo o contexto, o xénero e o tipo textuais específicos, a intención e significación dunha rica gama de expoñentes complexos das funcións comunicativas ou actos de fala, tanto indirectos como directos, en calquera rexistro (íntimo, familiar, informal, neutro, formal, solemne).

Comprende os significados e funcións asociados a unha rica gama de estruturas sintácticas propias da lingua escrita segundo o contexto, xénero e tipo textuais, incluíndo variacións sintácticas de carácter estilístico (p. e. metáfora gramatical).

Aprecia os niveis connotativos do significado e ten un bo dominio dun repertorio léxico de lectura moi amplo que inclúe termos especializados, expresións idiomáticas e coloquiais, rexionalismos e argot.

Recoñece xogos de palabras e figuras estilísticas (p. e. metáfora), e pode xulgar a súa función dentro do texto e con respecto ao contexto.

Comprende as intencións comunicativas que subxacen tras o uso dunha rica gama de convencións ortotipográficas da lingua meta, tanto en soporte papel como dixital, de carácter xeral e especializado.

4. Actividades de produción e coprodución de textos escritos.

4.1 Obxectivos. Tomar notas e apuntes detallados e fidedignos en reunións, seminarios, cursos ou conferencias, mesmo mentres se continúa participando activamente neles, reflectindo tanto as palabras utilizadas polo falante como as implicacións, alusións ou inferencias do que este di.

Negociar o texto de acordos, resolucións, contratos ou comunicados, modificando borradores e realizando corrección de probas.

Escribir recensións, informes ou artigos complexos que presentan unha argumentación ou unha apreciación crítica de textos técnicos de índole académica ou profesional, de obras literarias ou artísticas, de proxectos de investigación ou traballo, ou de publicacións e outras recensións, informes ou artigos escritos por outros.

Escribir informes, artigos, ensaios, traballos de investigación e outros textos complexos de carácter académico ou profesional nos cales se presenta o contexto, o trasfondo teórico e a literatura precedente; se describen os procedementos de traballo; se fai un tratamento exhaustivo do tema; se incorporan e resumen opinións doutros; se inclúen e avalían información e feitos detallados, e se presentan as propias conclusións de maneira adecuada e convincente e de acordo coas convencións, internacionais ou da cultura específica, correspondentes a este tipo de textos.

Escribir, independentemente do soporte, cartas ou mensaxes persoais nas cales se expresa dunha maneira deliberadamente humorística, irónica ou ambigua.

Escribir, independentemente do soporte, correspondencia formal complexa, clara, exenta de erros e ben estruturada, xa sexa para solicitar algo, demandar ou ofrecer os seus servizos a clientes, superiores ou autoridades, adoptando as convencións estilísticas e de formato que requiren as características do contexto específico.

4.2 Competencias e contidos.

4.2.1 Competencia e contidos socioculturais e sociolingüísticos. Dominio dos coñecementos, destrezas e actitudes necesarios, e apreciación das sutilezas e implicacións dos aspectos socioculturais da comunicación escrita, para a produción e coprodución de textos escritos, incluíndo os usos emocional, alusivo e humorístico.

4.2.2 Competencia e contidos estratéxicos. Aplicación natural e eficaz das estratexias discursivas e de compensación máis adecuadas en cada caso para elaborar unha ampla gama de textos complexos axustados ao seu contexto específico, mesmo especializado, planificando a mensaxe e os medios en función do efecto que se quere ou se debe producir sobre o receptor.

4.2.3 Competencia e contidos funcionais. Realización das seguintes funcións comunicativas ou actos de fala, mediante os expoñentes escritos das ditas funcións máis adecuados para cada contexto comunicativo específico, tanto a través de actos de fala indirectos como directos, en calquera rexistro (íntimo, familiar, informal, neutro, formal, solemne):

Funcións ou actos de fala asertivos, relacionados coa expresión do coñecemento, a opinión, a crenza e a conxectura: afirmar; anunciar; apostilar; asentir; atribuír; clasificar; confirmar a veracidade dun feito; conxectar; corroborar; describir; desmentir; disentir; expresar acordo e desacordo; expresar descoñecemento, dúbida, escepticismo, unha opinión; formular hipóteses; identificar e identificarse; informar; obxectar; predicir; rebater; rectificar; replicar; supor.

Funcións ou actos de fala compromisivos, relacionados coa expresión de ofrecemento, intención, vontade e decisión: acceder; admitir; consentir; expresar a intención ou vontade de facer algo; invitar; xurar; negarse a facer algo; ofrecer algo; ofrecer axuda; ofrecerse a facer algo; prometer; retractarse.

Funcións ou actos de fala directivos, que teñen como finalidade que o destinatario faga ou non faga algo, tanto se isto é, pola súa vez, un acto verbal como unha acción doutra índole: aconsellar; advertir; alertar; animar; autorizar; dar instrucións; dar permiso; demandar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar ou eximir alguén de facer algo;

disuadir; exixir; ordenar; pedir algo, axuda, confirmación, consello, información, instrucións, opinión, permiso, que alguén faga algo; negar permiso a alguén; persuadir; previr alguén en contra de algo ou de alguén; prohibir; propor; reclamar; recomendar; lembrar algo a alguén; restrinxir; rogar; solicitar; suxerir; suplicar.

Funcións ou actos de fala fáticos e solidarios, que se realizan para establecer ou manter o contacto social e expresar actitudes con respecto aos demais: aceptar e declinar unha invitación; agradecer; atraer a atención; compadecerse; consolar; dar a benvida; despedirse; expresar condolencia; felicitar; facer cumprimentos; interesarse por alguén ou algo; invitar; pedir desculpas; presentarse e presentar alguén; rexeitar; saudar; tranquilizar.

Funcións ou actos de fala expresivos, cos cales se expresan actitudes e sentimentos ante determinadas situacións: acusar; defender; exculpar; expresar admiración, afecto, alegría ou felicidade, alivio, ansiedade e preocupación, aprecio ou simpatía, aprobación e desaprobación, arrepentimento, confianza e desconfianza, decepción, desinterese e interese, desprezo, desgusto, dor, dúbida, escepticismo, esperanza e desesperanza, estima, insatisfacción, orgullo, preferencia, resentimento, resignación, satisfacción, sorpresa e estrañeza, temor, tristeza, vergonza; lamentar; reprochar.

4.2.4 Competencia e contidos discursivos. Coñecemento e construción de modelos contextuais e patróns textuais complexos propios da lingua escrita, en diversas variedades da lingua e segundo o contexto específico, mesmo especializado:

4.2.4.1 Coherencia textual: adecuación do texto escrito ao contexto comunicativo (tipo e formato de texto; variedade de lingua; rexistro; tema; enfoque e contido: selección de contido relevante, selección de estruturas sintácticas, selección léxica; contexto espacio-temporal: referencia espacial, referencia temporal).

4.2.4.2 Cohesión textual: organización interna do texto escrito. Inicio, desenvolvemento e conclusión da unidade textual: mecanismos iniciadores (toma de contacto, etc.); introdución do tema; tematización; desenvolvemento do discurso: desenvolvemento temático (mantemento do tema: correferencia; elipse; repetición; reformulación; énfase. Expansión temática: exemplificación; reforzo; contraste; introdución de subtemas. Cambio temático: digresión; recuperación do tema); conclusión do discurso: resumo/recapitulación, indicación de peche textual e peche textual.

4.2.5 Competencia e contidos sintácticos. Coñecemento, selección en función da intención comunicativa segundo o ámbito e o contexto tanto xeral como específico, e uso de estruturas sintácticas complexas propias da lingua escrita para expresar:

- A entidade e as súas propiedades [in/existencia, calidade (intrínseca e valorativa) e cantidade (número, cantidade e grao)];
- o espazo e as relacións espaciais (localización, posición, movemento, orixe, dirección, destino, distancia e disposición);
- o tempo (localización temporal absoluta e relativa, duración, frecuencia) e as relacións temporais (secuencia, anterioridade, posterioridade, simultaneidade);
- o aspecto puntual, perfectivo/imperfectivo, durativo, progresivo, habitual, prospectivo, incoativo, terminativo, iterativo e causativo;
- a modalidade lóxica e apreciativa (afirmación, negación, interrogación, exclamación, exhortación; factualidade, certeza, crenza, conxectura, dúbida; capacidade/habilidade; posibilidade, probabilidade, necesidade; prescrición, prohibición, obrigación, permiso, autorización; volición, intención e outros actos de fala);
- o modo e as características dos estados, os procesos e as accións;
- estados, eventos, accións, procesos e realizacións: papeis semánticos e focalización (estructuras oracionais e orde dos seus constituíntes);
- relacións lóxicas de conxunción, disxunción, oposición, contraste, concesión, comparación, condición, causa, finalidade, resultado e correlación.

4.2.6 Competencia e contidos léxicos. Utilización correcta e adecuada ao contexto dunha rica gama léxica escrita de uso xeral e máis especializado dentro das propias áreas de interese, nos ámbitos persoal, público, académico e profesional, incluídos modismos, coloquialismos, rexionalismos e argot.

4.2.7 Competencia e contidos ortotipográficos. Utilización correcta e adecuada ao contexto, das convencións ortotipográficas da lingua meta, incluíndo trazos de formato; valores discursivos dos signos tipográficos, ortográficos e de puntuación; adaptación ortográfica de préstamos; variantes na representación gráfica de fonemas e sons; variantes do alfabeto ou os caracteres, e os seus usos nas diversas formas.

4.3 Criterios de avaliación. Escribe textos complexos extensos e de calidade, mostrando un dominio dos recursos lingüísticos que lle permite expresarse sen ningunha limitación, con gran riqueza estrutural e léxica, e con total corrección.

Escribe textos complexos con claridade e fluidez, cun estilo apropiado e eficaz e unha estrutura lóxica que axudan ao lector a encontrar as ideas significativas, exentos de erros e nos cales transmite con precisión sutís matices de significado, incluídos os usos alusivos do idioma.

Cofece en profundidade as implicacións socioculturais que pode ter o que escribe e a maneira de dicilo e actúa en consecuencia, adaptándose de forma natural á situación e ao destinatario, e adoptando un nivel de formalidade adecuado ás circunstancias, comunicándose con naturalidade, eficacia e precisión, utilizando diferentes variedades da lingua e distintos rexistros segundo o contexto específico de comunicación, e expresando matices sutís coa axuda dunha rica gama de expresións idiomáticas, coloquiais, rexionais e de argot.

Pode expresarse por escrito de forma conscientemente irónica, ambigua, ou humorística.

Pode escribir sobre asuntos complexos ou delicados sen resultar inconveniente.

Utiliza correcta e adecuadamente todo tipo de estratexias e recursos para controlar e reparar o seu texto escrito, axustándoos con eficacia, naturalidade e precisión a un contexto complexo específico, mesmo especializado.

Saca proveito dun dominio amplo e fiable dun completo repertorio de elementos lingüísticos para formular pensamentos con precisión, pór énfase, diferenciar e eliminar a ambigüidade, sen manifestar ningunha limitación do que quere dicir.

Crea textos escritos coherentes e cohesionados facendo un uso completo e apropiado dunha variedade de criterios de organización e dunha gran diversidade de mecanismos de cohesión.

Leva a cabo as funcións comunicativas ou actos de fala correspondentes, utilizando os expoñentes das ditas funcións, formal e conceptualmente complexos, máis adecuados para cada contexto comunicativo específico, mesmo especializado, propios da lingua escrita, tanto a través de actos de fala directos como indirectos, en calquera rexistro (íntimo, familiar, informal, neutro, formal, solemne).

Comunica con total certeza información complexa e detallada.

Pode dar explicacións coherentes de carácter teórico.

Realiza descrições claras e detalladas, e a miúdo destacables.

Realiza narracións detalladas integrando varios temas, desenvolvendo aspectos concretos e terminando cunha conclusión apropiada.

Presenta ideas e puntos de vista de maneira moi flexible co fin de pólos de relevo, diferencialos e eliminar a ambigüidade.

Argumenta sobre un asunto complexo adaptando a estrutura, contido e énfase co fin de convencer da validez da súa postura a distintos tipos de destinatarios.

Expresa e argumenta as súas ideas e opinións con claridade e precisión, e rebate os argumentos dos seus correspondentes con soltura e de maneira convincente.

Utiliza sen problemas e sen erros as estruturas gramaticais propias da lingua escrita, mesmo aquelas formal e conceptualmente complexas, e con efectos comunicativos máis sutís, incluíndo variacións sintácticas de carácter estilístico (p. e. estruturas pasivas).

Utiliza con consistencia un vocabulario correcto e apropiado, incluídos modismos, coloquialismos, rexionalismos e argot, e unha rica gama de expresións co fin de enriquecer, matizar e precisar o que quere dicir, e transmite con precisión matices sutís de significado mediante o uso dunha ampla serie de elementos cualificativos e de procedementos de modificación, por exemplo elementos que expresan grao ou cláusulas que expresan limitacións.

Utiliza as convencións ortotipográficas propias da lingua meta, tanto de carácter xeral como máis específico, e mesmo especializado, para producir textos escritos exentos de erros de ortografía, formato, estrutura, distribución en parágrafos e puntuación; se acaso, pode presentar algún erro tipográfico ocasional.

Relaciónase co destinatario con total naturalidade, flexibilidade e eficacia.

5. Actividades de mediación.

5.1 Obxectivos. Trasladar oralmente coa precisión necesaria o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes, e as opinións e actitudes tanto implícitas como explícitas, así como as posibles implicacións, de textos orais ou escritos de alta complexidade estrutural ou conceptual, ou que presenten trazos idiosincrásicos (rexionalismos, linguaxe literaria, léxico especializado, etc.), identificando as diferenzas de estilo e rexistro, así como matices de intencionalidade.

Parafrasear e resumir en forma oral información e ideas provenientes de diversas fontes, reconstruíndo argumentos e feitos coa debida precisión, de maneira coherente e sen omitir detalles importantes nin incluír detalles ou elementos innecesarios, con naturalidade e eficacia.

Facer unha interpretación simultánea sobre unha ampla serie de asuntos relacionados coa propia especialidade en diversos ámbitos, trasladando coa suficiente precisión sutilezas de rexistro e estilo.

Mediar con eficacia e total naturalidade entre falantes da lingua meta ou de distintas linguas, en calquera situación, mesmo de carácter delicado ou conflitivo, tendo en conta as diferenzas e as implicacións sociolingüísticas e socioculturais, e reaccionando en consecuencia.

Tomar notas escritas detalladas para terceiros, con notable precisión e estruturación, durante unha conferencia, reunión, debate ou seminario claramente estruturados e sobre temas complexos dentro ou fóra do propio campo de especialización.

Trasladar por escrito coa debida precisión o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais, os detalles máis relevantes e as opinións e actitudes tanto implícitas como explícitas, así como as posibles implicacións, de textos escritos ou orais de alta complexidade estrutural ou conceptual, ou que presenten trazos idiosincrásicos (rexionalismos, linguaxe literaria, léxico especializado, etc.), identificando as diferenzas de estilo e rexistro, así como matices de intencionalidade.

Parafrasear e resumir en forma escrita, con total corrección e eficacia, de maneira coherente e sen incluír detalles irrelevantes, información e ideas contidas en diversas fontes, trasladando de maneira fiable información detallada e argumentos complexos.

Traducir, coa axuda de recursos específicos, fragmentos extensos de textos estrutural e conceptualmente complexos, mesmo de tipo técnico, sobre temas xerais e específicos do propio interese, tanto dentro como fóra do campo propio de especialización, trasladando de maneira fiable o contido da fonte, e respectando no posible os seus trazos característicos (p. e. estilísticos, léxicos ou de formato).

5.2 Competencia e contidos interculturais. Dominio dos coñecementos, destrezas e actitudes interculturais que permitan levar a cabo actividades de mediación, mesmo en situacións delicadas ou conflitivas, con total naturalidade e eficacia: autoconciencia cultural; conciencia da alteridade; conciencia sociolingüística; coñecementos culturais específicos; coñecementos culturais especializados; observación; escoita; avaliación; análise; interpretación; posta en relación; adaptación (incluída resiliencia emocional); ecuanimidade; xestión do estrés; metacomunicación; resolución creativa de problemas;

liderado; respecto; empatía; curiosidade; apertura de miras; asunción de riscos; flexibilidade; tolerancia; valores universais.

5.3 Criterios de avaliación. Aprecia en profundidade as sutilezas e implicacións dos aspectos socioculturais e sociolingüísticos da comunicación para desenvolverse de maneira natural e con comodidade en calquera contexto de mediación.

É plenamente consciente do carácter relativo dos usos e convencións, crenzas e tabús de distintas comunidades e das súas propias, e pode explicar, comentar e analizar as semellanzas e diferenzas culturais e lingüísticas de maneira extensa e construtiva, así como superar posibles barreiras ou circunstancias adversas na comunicación poñendo en xogo, de maneira case automática a través da internalización, a súa competencia intercultural e as súas competencias comunicativas lingüísticas.

Comunícase eficazmente e coa precisión necesaria, apreciando e sendo quen de utilizar todos os rexistros, diferentes variedades da lingua e unha rica gama de matices de significado.

Sabe seleccionar con gran rapidez e aplicar eficazmente as estratexias de procesamento do texto máis convenientes para o propósito comunicativo específico en función dos destinatarios e a situación de mediación (p. e. selección, omisión ou reorganización da información).

Produce textos coherentes, cohesionados e de calidade a partir dunha gran diversidade de textos fonte.

Transmite con total certeza información complexa e detallada, así como os aspectos máis sutís das posturas, opinións e implicacións dos textos, orais ou escritos, de orixe.

ANEXO II

Equivalencias entre as ensinanzas reguladas polo Real decreto 967/1988, do 2 de setembro; as reguladas polo Real decreto 944/2003, do 18 de xullo; as reguladas polo Real decreto 1629/2006, do 29 de decembro, e as ensinanzas a que se refire este real decreto

Ensinanzas reguladas polo Real decreto 967/1988, do 2 de setembro	Ensinanzas reguladas polo Real decreto 944/2003, do 18 de xullo	Ensinanzas reguladas polo Real decreto 1629/2006, do 29 de decembro	Ensinanzas reguladas por este real decreto
1.º curso do ciclo elemental	1.º curso do nivel básico	Nivel básico (A2)	Nivel básico
2.º curso do ciclo elemental	2.º curso do nivel básico		
–	Certificado de nivel básico	Certificado de nivel básico	Certificado de nivel básico A2
3.º curso do ciclo elemental	–	Nivel intermedio (B1)	Nivel intermedio B1
Certificación académica do ciclo elemental	–	Certificado de nivel intermedio	Certificado de nivel intermedio B1
1.º curso do ciclo superior	–	Nivel avanzado (B2)	Nivel intermedio B2
2.º curso do ciclo superior			
Certificado de aptitude	–	Certificado de nivel avanzado	Certificado de nivel intermedio B2
–	–	Nivel C1	Nivel avanzado C1
–	–	Certificado de nivel C1	Certificado de nivel avanzado C1
–	–	Nivel C2	Nivel avanzado C2
–	–	Certificado de nivel C2	Certificado de nivel avanzado C2